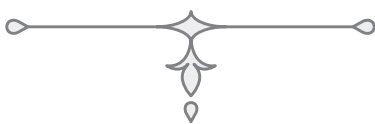
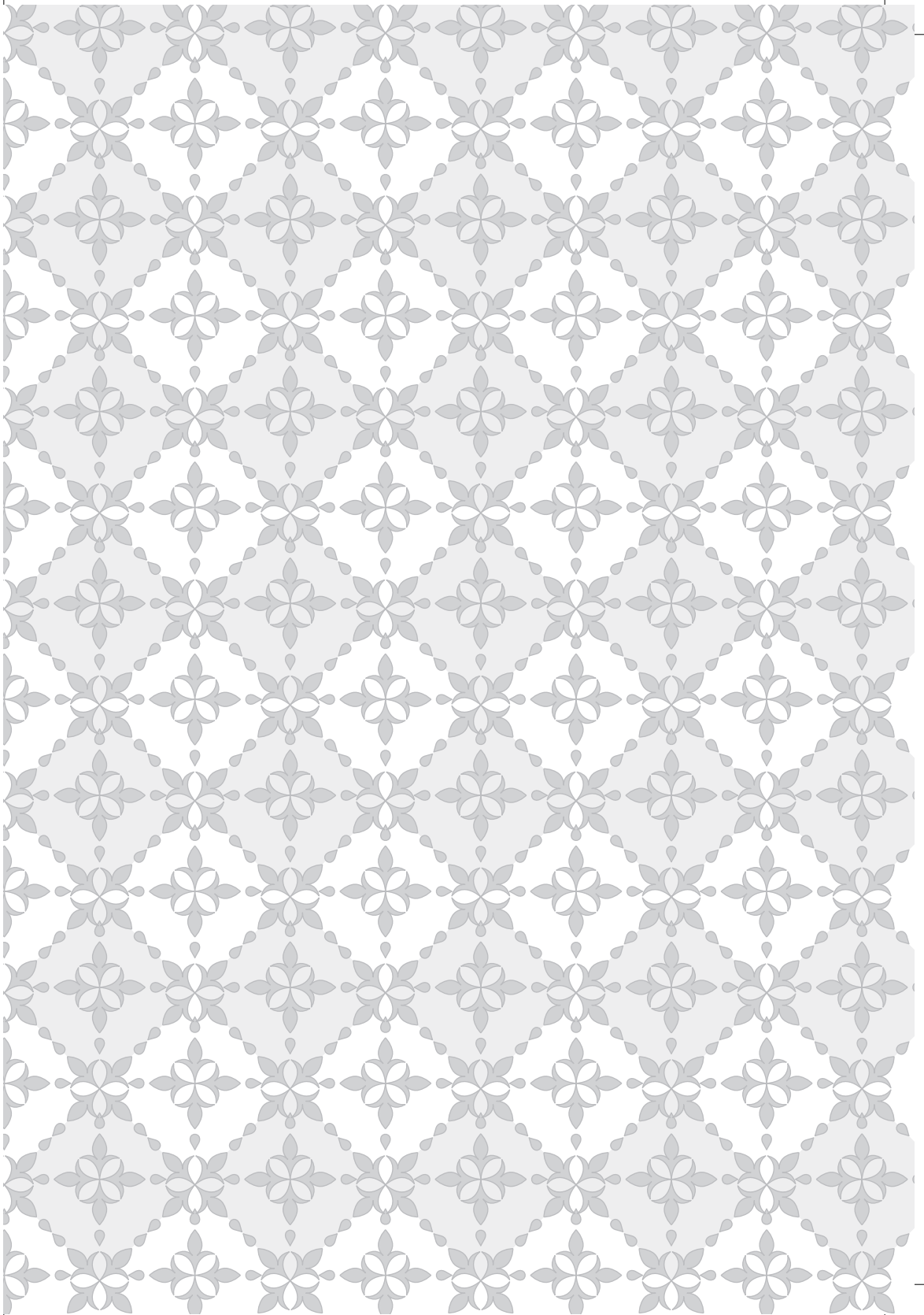

אהלי הלכה

הלכות חנוכה

**אהלי
הלכה**

הלכות חנוכה מבוארות בטעמיהן
ליוצאי אשכנז וספרד
עם פסקי הלכות
מאת הגאון הרב יעקב אריאל שליט"א

כסלו תשפ"ד

כתיבה:

הרב מאיר בראלי
הרב יהודה גולדברג

מערכת:

הרב בן ציון משה אלאגזי
הרב דוד דודקביץ'
הרב יהודה הלוי עמיחי

עריכת לשון:

'שפה ברורה' 054-4852279

בהוצאת מכון התורה והארץ

שבי דרום (כפר דרום טובב"א)
טל. 08-6847325 פקס. 08-6847055
אתר: www.toraland.org.il
דוא"ל: machon@toraland.org.il

© כל הזכויות שמורות

ISBN 978-965-599-974-7

תוכן העניינים

11	מכתב ברכה
13	הקדמה
15	מבוא חנוכה לשעה ולדורות
19	פרק א ימי החנוכה
27	פרק ב הדלקת נרות החנוכה - חביבות המצווה ומעלתה
29	פרק ג עיקר התקנה בהדלקת הנרות ודין מהדרין מן המהדרין
36	פרק ד זמן ההדלקה
48	פרק ה מקום ההדלקה וסידור הנרות
58	פרק ו דיני הנר
62	פרק ז משך הזמן שהנרות צריכים לדלוק
66	פרק ח הברכות וסדר ההדלקה
72	פרק ט הדלקת נרות למי שאינו שוהה בביתו
82	פרק י הדלקת נרות בערב שבת ובמוצאי שבת
86	פרק יא הדלקת נרות בבית הכנסת ובאירועים
91	פרק יב שימוש בנרות

מלחמת חרבות ברזל

95	חנוכה במלחמת שמחת תורה
99	פרק יג הלכות חנוכה לחיילים
111	הערות למעיין

תוכן מפורט

- 11.....מכתב ברכה
- 13.....הקדמה
- 15.....מבוא   **חנוכה לשעה ולדורות**
- 19.....פרק א   **ימי החנוכה**
תקנת ימי החנוכה • הלל • אמירת "על הניסים" בתפילה ובברכת המזון • איסור התענית • סעודות החג • הספד ועלייה לקבר • אמירת וידוי, תחנון ו"למנצח"
- 27.....פרק ב   **הדלקת נרות החנוכה - חביבות המצווה ומעלתה**
- 29.....פרק ג   **עיקר התקנה בהדלקת הנרות ודין מהדרין מן המהדרין**
עיקר התקנה ונרות ההידור • דין מהדרין מן המהדרין • חובת הנשים במצוות נר חנוכה • מהדרין מן המהדרין לבנות הבית • ילדים קטנים • נוכחות בני הבית בהדלקה • יציאת הבעל ידי חובה בהדלקת אשתו
- 36.....פרק ד   **זמן ההדלקה**
זמן ההדלקה לכתחילה • הדלקת נרות וערבית • עד מתי אפשר להדליק נרות • הדלקה בזמן כאשר אחד מבני הזוג עתיד לחזור הביתה לאחר שתכלה רגל מן השוק • הדלקה בזמן כאשר אחד מבני הזוג עתיד לחזור הביתה קודם שתכלה רגל מן השוק • הדלקת הנרות מפלג המנחה • אכילה ומלאכה לפני הדלקת נרות • לימוד תורה לפני הדלקת נרות • העמדת 'שומר' או יצירת תזכורת להדלקת הנרות

48. **מקום ההדלקה וסידור הנרות** פרק ה
הדלקה בפתח הבית • מקום הנחת הנרות בפתח הבית • גובה הנר • הדלקה בחלון • הדלקה בתוך הבית • הדין בזמן הזה • בית עם חצר • בניין קומות • סידור הנרות בחנוכייה וסדר ההדלקה
58. **דיני הנר** פרק ו
כמות השמן • שמן זית ונרות שעווה • נורה חשמלית
62. **משך הזמן שהנרות צריכים לדלוק** פרק ז
נר שכבה • מצב הנר בשעת ההדלקה • הדלקה בתיבת זכוכית • העברת הנרות ממקום למקום • כיבוי הנרות
66. **הברכות וסדר ההדלקה** פרק ח
ברכות ההדלקה • הקדמת הברכות להדלקה • "הנרות הללו", פיוטים ומזמורים • עשיית מלאכה בזמן שהנרות דולקים • ברכת הרוואה את הנר • ברכת הרוואה על נרות שכבר דלקו חצי שעה • ברכת הרוואה על נרות בית הכנסת
72. **הדלקת נרות למי שאינו שוהה בביתו** פרק ט
משפחה המתארחת אצל אחרים אך ישנה בביתה • משפחה המתארחת וישנה בבית המארחים • רווק המתארח אצל אחרים • מקום ההדלקה - במקום אכילתו של האדם • הדלקה במוצאי שבת למתארחים בשבת • נשוי שאינו בביתו • בחורי ישיבה • דירת רווקים • הדלקת נרות לְישן תחת כיפת השמיים או באוהל
82. **הדלקת נרות בערב שבת ובמוצאי שבת** פרק י
מנחה והדלקת נרות • נרות חנוכה ונרות שבת • גודל נרות החנוכה בערב שבת • הדלקת נרות חנוכה במוצאי שבת
86. **הדלקת נרות בבית הכנסת ובאירועים** פרק יא
הדלקה בבית הכנסת • ברכה על הנרות באירועים ציבוריים • הדלקת נרות בבית למי שהדליק את נרות בית הכנסת
91. **שימוש בנרות** פרק יב
איסור השימוש בנרות • שיירי השמן והפתילות

95..... חנוכה במלחמת שמחת תורה

99..... פרק יג הלכות חנוכה לחיילים

הלל • זהירות מסכנה בהדלקת נרות חנוכה • הדלקת נרות לחייל
רווק • הדלקת נרות לחייל נשוי • הדלקת נרות לאשת חייל
המדליק בצבא • הדלקת נרות במקום שאינו בית • הדלקת נרות
לחייל היוצא לפעילות מבצעית בזמן ההדלקה • עד מתי אפשר
להדליק נרות • מקום ההדלקה • באילו שמנים מדליקים נרות
חנוכה • מה יכול לשמש נר חנוכה • נר שִׁכָּבָה • מצב הנר בשעת
ההדלקה • כיבוי הנרות • ברכת הרואה את הנר • הדלקת נרות
במסיבת חנוכה

111..... הערות למעיין

מכתב ברכה

לכב' הרב מאיר בראלי שליט"א וצוות העוסקים בבירור
ההלכות וכתבתן ב"אהלי הלכה"
שלו' רב לאוהבי תורתך וכו'.

יישר כוחכם על עבודתכם הגדולה בבירור ההלכות, פסיקתן
והסברתן בסגנון השווה לכל נפש.

התייחסתם גם לשאלות חדשות העולות על הפרק, יגעתם
וחיפשתם בספרי הפוסקים האחרונים, ומצאתם הכרעות
בשאלות אלו. ציינתם את המקורות לכל פסיקה, על מנת
שכל מי שמעוניין לדעת על מי אתם סומכים, יוכל לעיין
במקור וללמוד על מה הוא מסתמך. זו דרכה של תורה,
שצעירים מסתמכים על זקנים, וזקנים על זקנים מהם.
כולם רואים את עצמם אחראים להמשך רצוף של התורה,
מסיני ועד לעתיד לבוא.

יישר חילכם לאורייתא, ואני מאחל לכם שתזכו להפיץ את
עמל תורתכם ברבים ולזכות את עם ישראל בלימוד הלכה
למעשה, לשמור ולעשות ולקיים.

וזכות הרבים תעמוד לכם להתברך בכל מילי דמיטב. ה'
יסייע בידכם לגדול בתורה, ללמוד וללמד, ולהגדיל תורה
ולהאדיר.

כעתירת
הרב יעקב אריאל
רמת גן

הקדמה

”משה קיבל תורה מסיני”. לא רק תורה קיבל משה רבנו מסיני, אלא גם הדרכה איך ללמדה. ”אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, לא תעלה על דעתך לומר אשנה להם הפרק וההלכה עד שתהא סדורה בניהם, ואיני מטריח עצמי להבינם טעמי הדבר ופירושו, לכך נאמר אשר תשים לפניהם – כשלחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם”. לא די ללמד את ההלכה באופן שתהיה סדורה בפי הלומד, אלא יש גם ללמד את טעמה של כל הלכה.

בחיבור שלפנינו השתדלנו לכנס הלכות באופן שתהיינה בהירות, סדורות ומובנות בטעמיהן. כדרכנו בכרכים הקודמים על הלכות פורים, פסח, בין המצרים, ימים נוראים וסוכות, שהתקבלו בסייעתא דשמיא בשמחה וברצון, כך גם בכרך זה, השתדלנו שלא לערוך משל עצמנו מאומה. אין מגמתנו בחיבור זה לחדש קולות או חומרות, שיטות הלכתיות או דרכי הוראה. מגמתנו להביא את ההלכה המסורה והמקובלת בישראל, על פי גדולי הפוסקים שעם ישראל נשען עליהם – מרן השלחן ערוך, הרמ”א וגדולי האחרונים. במקום שהאחרונים נחלקו בקביעת ההלכה, סמכנו סמיכה של ממש על המשנה ברורה, ”שקבע לו כבר נחלת עולמים בתור ספר פוסק, מבוסס, שהלכה כמותו בכל מקום” (מאמרי הראי”ה ח”א עמוד 132), מלבד במקומות שגדולי הדור הבאים אחריו נטו מפסקיו, או במקרים שבהם יוצאי ספרד אינם נוהגים כמותו.

בשאלות המתחדשות, המסורות לגדולי תלמידי החכמים שבדור, או במקומות שבהם הכרעת ההלכה אינה ברורה, נועצנו במורנו ורבנו הגאון הרב יעקב אריאל שליט”א, המלווה את המכון ומדריכו מראשית דרכו. יאריך ה’ ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, ויזכה להמשיך להרביץ תורה לעדרים הצמאים לדבר ה’, זו הלכה.

תפילתנו שמפעל זה יהיה בבחינת מוסיף והולך, להאיר את אורחות חיינו היהודיים בימות החול, במועד ובשבת.

במהדורה זו, הרואה אור תוך כדי מלחמת חרבות ברזל, הוספנו פרק ובו הלכות חנוכה לחיילים, והקדמנו לו דברי חיזוק ממורנו ורבנו, הגאון הרב יעקב אריאל שליט"א.

תפילתנו שיתקיימו בנו דברי הכתובים: "וְרָדְפוּ מִכֶּם חֲמֹשֶׁה מְאָה וּמְאָה מִכֶּם רַבָּה יִרְדְּפוּ וְנִפְּלוּ אִיְבֵיכֶם לְפָנֵיכֶם לְחָרֹב"¹, "לֹא יִתְיַצֵּב אִישׁ בְּפָנֵיכֶם פְּחָדְכֶם וּמִוְרָאְכֶם יִתֵּן ה' אֶ-לֵהֵיכֶם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרֹכוּ בָּהּ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לְכֶם"², "לְאִמֹר לְאֲסוּרִים צְאוּ לְאֲשֶׁר בַּחֲשׂוֹךְ הִגְלוּ"³. ונזכה לראות בקרוב בישועת ה' על עמו ונחלתו.

1. ויקרא כו ח.
2. דברים יא כה.
3. ישעיהו סט ט.

מבוא

חנוכה לשעה ולדורות

הגאון הרב יעקב אריאל שליט"א

חג החנוכה הוא החג של ניצחון האור על החושך – החג שבו אנו חוגגים את ניצחון החשמונאים על היוונים בימי בית המקדש השני. אמנם נשאלת השאלה מה המקום לחג זה, הרי הניצחון הצבאי על היוונים הועיל לנו רק בימים ההם, אך לאחר החורבן נקטפו מאיתנו פירות הניצחון. ואם כן, האם יש טעם לחוג היום, ניצחון שתוצאותיו כבר נעלמו לפני שנים רבות? ניצחונות רבים ניצח עם ישראל במלחמותיו במשך הדורות, אך אין אנו חוגגים לכבודם חגי ניצחון, כי אין להם משמעות אקטואלית. מדוע אפוא יש לחוג את ניצחון החשמונאים על היוונים?

ניצחון החשמונאים על היוונים בימי החנוכה, שונה הוא מניצחונות צבאיים אחרים שאירעו במשך ההיסטוריה. ניצחון החשמונאים לא היה ניצחון צבאי או מדיני בלבד, אלא ניצחונה של תרבות ישראל על תרבות יוון. העילה להרמת נס המרד על ידי מתתיהו, לא הייתה בעיית ביטחון או שאיפה מדינית, אלא הסכנה לקיום התורה. השלטון היווני השתמש בכוחו המדיני כדי לקדם את מטרותיו התרבותיות; ולכן אף שהמאבק בין היהדות לבין ההלניזם היה בעיקרו מאבק תרבותי, היה צורך להילחם בשלטון היווני, כדי להבטיח את חירותה הרוחנית של תורת ישראל. ורק מתוך כך התעוררו החשמונאים לכינונה של מלכות יהודית. אם כן, ניצחון צבאי-מדיני זה הוא ניצחונה של תורת ישראל על תרבויות הניכר שניסו להטמיעה, ולכן הוא ניצחון על-זמני, האקטואלי עד היום.

כדי שתובן היטב מהותו של נס הניצחון במלחמה ולא תוחלף המטרה באמצעי, בא עמו יחד נס פך השמן במנורת המקדש. מבחינה הלכתית, נס פך השמן לא היה נחוץ, כיוון ש"טומאה הותרה בציבור"⁴, כלומר כאשר אין שמן טהור, מותר להדליק את המנורה בשמן טמא. נס פך השמן היה נחוץ מבחינה רעיונית, להדגיש את עיקר מהותו של הניצחון, שלא יתפרש שלא כראוי. מתחילת ימי בית שני, הפכה המנורה לסמל לאומי המסמל את לימוד התורה. השמן והנר הם סמל ההתמדה והשקידה, סמל אור החכמה מעל חשכת הבערות והסכלות. ועל כן הנס שאירע בנרות המנורה בא להעיד על המהפך הרוחני הכללי שבא עם הניצחון הצבאי על היוונים, והוא ניצחונה של תורת ישראל על החכמה היוונית והתרבות ההלניסטית. בכך מתברר ערכו של הניצחון הצבאי, בהיותו אמצעי לניצחון הרוחני.

אם כן, נס הניצחון במלחמה ונס פך השמן אינם שני נסים, אלא שני פנים של מאורע אחד. ניצחון ישראל על יוון בימי החשמונאים היה ניצחון כפול – בחומר וברוח; אלא שהתוכן הרוחני של הניצחון היה המטרה, והניצחון המדיני הצבאי היה אמצעי לו. לכן אף שנס פך השמן היה רק שבעה ימים, שכן ביום הראשון השמן דלק בדרך הטבע, חוגגים אנו שמונה ימים – יום אחד כנגד הניצחון, שהיה הכרחי כאמצעי, ושבעה ימים כנגד נס פך השמן – אך כל החג הוא יחידה אחת. אין כאן שני דברים נפרדים – ניצחון צבאי מדיני וניצחון רוחני, אלא שניהם קשורים זה בזה כשלהבת בנר. גבורת הגוף וגבורת הרוח התלכדו יחד לאבוקה אחת, כאשר הגוף הלאומי נושא על גביו את רוח ישראל, שהיא העיקר, והיא תכלית לו.

לכן גם כשמלכות בית חשמונאי הפכה את האמצעי לתכלית, והחלה להתפורר, גם כשבא החורבן בעקבות התפוררות זו, ובטלו כל ההישגים הצבאיים והמדיניים – ערכו הרוחני של החג נשאר לדורי דורות. ניצחון הטהרה על הטומאה וניצחון האור על החושך, אינם בטלים, אף כאשר פסקה מלכות בית חשמונאי.

4. פסחים עז א.

כוח העמידה המפעים של החשמונאים, שהתמודדו מול תרבות שכבשה את העולם כולו ואף חלק ניכר מעם ישראל, נחקק בנו לנצח. בימים ההם נתפסה תרבות יוון כתרבות הנאורה והמתקדמת ביותר, ונחשבה לאור גדול. היא כבשה את העולם כולו, בלעה ומחקה תרבויות עתיקות יומין, ורבים נהו אחריה. נגד כל העולם האנושי, ונגד הלחץ התרבותי, החברתי, התודעתי, ואף הצבאי והמדיני האדיר, שהפעילה מלכות יוון, נשאר החשמונאים דבקים בתורת ישראל. הם נשארו דבקים באמונתם ובידיעת האמת הברורה שתרבות ישראל היא האור, ואילו תרבות יוון היא חושך לישראל ואף לאנושות כולה: "וְהָאָרֶץ הַיְתֵינָה תְהוֹ וְבָהּ וְחָשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם... וחושך זה גלות יון, שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהן, שהיתה אומרת להם, 'כתבו על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל'⁵. בני חשמונאי לא התבלבלו מן הרוחות הנושבות, לא זזו מעמדתם, ואף יצאו להילחם במעצמה האדירה שכבשה את העולם, ביודעם כי "מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך"⁶. מתוך גבורת החשמונאים, יכולים אף אנו לשאוב כוח ולעמוד איתן מול תרבויות הניכר המנסות לכבוש את העולם כולו ואותנו, וחותרות לשנות את ערכינו, את זהותנו ואת תודעתנו. יכולים אנו לעמוד באמונתנו ובנאמנותנו לתורה ולתרבות ישראל האמיתית, ולהילחם נגד הקמים עלינו, מתוך הכרה בהירה שיסודות רבים בתרבותם, בעיקר בתרבות הפנאי, הם חושך לעולם, ותרבות ישראל היא האור שיביא ברכה והצלחה לעולם כולו.

מכוח גבורת החשמונאים ומכוח נרות החנוכה המפרסמים את הנס לדורות, נזכה שתקוים בנו נבואת הנביא ישעיהו: "קוּמִי אוֹרִי כִּי בָּא אוֹרְךָ וְכָבוֹד ה' עִלְיָךְ זָרַח. כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִכָּסֶה אֶרֶץ וְעֶרְפֶּל לְאֻמִּים וְעִלְיָךְ יִזְרַח ה' וְכָבוֹד עִלְיָךְ יִרָאֶה. וְהִלְכוּ גוֹיִם לְאוֹרְךָ וּמְלָכִים לְנֹגַהּ זָרְחֶךָ"⁷.

5. בראשית רבה פרשה ב סימן ד.
6. חובות הלבבות שער ייחוד המעשה פרק ה.
7. ישעיהו פרק ס פסוקים א-ג.

פרק א ימי החנוכה

תקנת ימי החנוכה

בפתיחת הלכות חנוכה, מבאר הרמב"ם את עניינם של ימי החנוכה, את הצרה שהייתה לישראל בזמן מלכות יוון ואת הישועה שנושעו בימים ההם:

"בבית שני גזרו מלכי יוון גזרות על ישראל, ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצוות, ופגעו בבנותיהם ובממונם, ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות וטמאו הטהרות, והצרו מאוד לישראל ולחצום לחץ גדול. עד שריחם עליהם אלוקי אבותינו והושיעם מידם והצילם, וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגום והושיעו ישראל מידם. והעמידו מלך מן הכהנים, וחזרה מלכות לישראל יותר ממאתיים שנה עד החורבן.

וכשגברו ישראל על אויביהם ואֶבְדוּם, בחמישה ועשרים בחודש כסלו היה, ונכנסו להיכל ולא מצאו שמן טהור במקדש אלא פך אחד, ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד, והדליקו ממנו את נרות המנורה שמונה ימים, עד שכתשו זיתים והוציאו שמן טהור.

ומפני זה התקינו חכמים שבאותו הדור שיהיו שמונת הימים האלו ימי שמחה והלל, ומדליקין בהם הנרות בערב על פתחי הבתים להראות ולגלות הנס, ואין מספידיים בהם ואין מתענים בהם"¹.

כפי שמבואר ברמב"ם, שתי מצוות תיקנו חכמים בחנוכה: להדליק נרות ולומר הלל; ושני איסורים אסרו: להתענות (לצום) ולהספיד.

1. רמב"ם חנוכה פרק ג הלכות א-ג.

הלל

בכל יום מימי החנוכה אומרים הלל שלם בברכה². אין מסתפקים באמירת הלל פעם אחת, כיוון שנס פך השמן התחדש בכל יום, ולכן אומרים בכל יום הלל, על הנס שארע באותו יום³.

נשים פטורות מאמירת הלל בחנוכה, כיוון שזו מצווה התלויה בזמן⁴. אך טוב שגם הן תאמרנה הלל בחנוכה⁵, ושני טעמים לכך. טעם אחד הוא שאישה המקיימת מצווה התלויה בזמן, מקבלת על כך שכר כמי ש'אינה מצווה ועושה'⁶. וטעם שני הוא שיש פוסקים הסוברים שאישה חייבת באמירת הלל בחנוכה, כיוון שגם הנשים נושעו מגזרות היוונים, ועליהן להודות לה' על כך⁷; ואף שאין הלכה כדבריהם, טוב לחשוש לדעתם⁸.

לדעת הרמב"ם ועוד ראשונים, אישה המקיימת מצווה התלויה בזמן אינה רשאית לברך לפני קיום המצווה, כיוון שנוסח הברכה הוא: "אשר קידשנו במצוותיו וציוונו", והיא אינה מצווה⁹. כדעה זו פסק מרן השלחן ערוך, וכן נוהגות יוצאות ספרד¹⁰. לכן אישה יוצאת ספרד האומרת הלל

2. שו"ע תרפג א. ועיין רמב"ם סגילה ג ט, שזמן אמירת ההלל הוא ביום ולא בלילה.
3. לבוש תרפג א.
4. עיין ביאור הלכה תכב ב ד"ה הלל, הליכות שלמה פרק יז סעיף ו, קובץ תשובות לגרי"ש אלישיב חלק ג סימן קה ד"ה ודבריו לכאורה, חזון עובדיה עמ' ריג. ועיין נטעי גבריאל פרק מט הערה ד, בשם הגרש"ז אוירבך, ומקראי קודש לרב הררי פרק יב הערה לח, בשם הגר"א נבנצל שליט"א, שכן המנהג. ועיין הליכות שלמה פרק יז דבר הלכה ח, שאף שנשים חייבות בהדלקת הנר כיוון שאף הן היו באותו הנס, הן אינן חייבות בהלל, שכן ההלל לא נתקן על הנס, אלא מחמת היום.
5. עיין ביאור הלכה תכב ב סוף ד"ה הלל, עיין אור לציון חלק ד פרק מט שאלה א.
6. עיין ביאור הלכה תכב ב סוף ד"ה הלל.
7. מקור חיים לחוות יאיר סימן תרמד, מנחת פתים סימן תרפג, התעוררות תשובה חלק ג סימן תעא, שו"ת אגרות משה חלק א סימן קצ ד"ה והנכון לענ"ד בזה.
8. עיין אור לציון חלק ד פרק מט הערה א.
9. רמב"ם הלכות ציצית פרק ג הלכה ט, ותוספות ראש השנה לג א ד"ה הא.
10. עיין שו"ע תקפט ו, וחזון עובדיה ימים נוראים עמ' קלב, ואור לציון חלק ד פרק ה הערה יז. ועיין

בחנוכה, לא תברך על ההלל¹¹. אך לדעת רבנו תם ועוד ראשונים, אישה המקיימת מצווה התלויה בזמן צריכה לברך לפני קיום המצווה, והיא יכולה לומר "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו", כיוון שעם ישראל בכלל הצטווה בכך, והנשים הן חלק מעם ישראל¹². כדעה זו פסק הרמ"א, וכן נוהגות יוצאות אשכנז¹³. לכן אישה יוצאת אשכנז האומרת הלל בחנוכה, תברך על ההלל¹⁴.

אמירת "על הניסים" בתפילה ובברכת המזון

כדי להוסיף בהודאה, תיקנו חכמים לומר בתפילה ובברכת המזון את תפילת "על הניסים", שמתואר בה בקצרה נס הניצחון במלחמה, וגם נס פך השמן רמוז בה. בתפילה אומרים "על הניסים" בברכת "מודים", ובברכת המזון אומרים "על הניסים" בברכת "נודה לך"¹⁵. תפילת "על הניסים" נאמרת דווקא בברכות אלו, משום שהן עוסקות בהודאה, ועניינה של תפילת "על הניסים" היא הודאה. בברכת מעין שלוש אין חלק מיוחד להודאה, ולכן אין מזכירים את חנוכה בברכה זו¹⁶.

כף החיים תקפ"ט לא, ושו"ת שם"ש ומגן חלק ב סימן נה אות ד וסימן עב אות ג, שיש נשים מיוצאות ספרד הנהגות לברך על מצוות עשה התלויה בזמן, כדעת רבנו תם, ועיין הערה 14.

11. חזון עובדיה עמ' ריג, אור לציון חלק ד פרק פרק מט שאלה א, וכן כתב לנו הגר" אריאל שליט"א. ועיין הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק ס סעיף יט, שחולק וסובר שנשים יוצאות ספרד תברכנה על ההלל, כיוון שהוא חלק מסדר התפילה, ונשים חייבות בתפילה.

12. תוספות קידושין לא א ד"ה דלא, ועיין ר"ן ראש השנה ט ב (בדפי הרי"ף) ד"ה ומ"ם.

13. רמ"א תקפ"ט ו.

14. עיין ביאור הלכה תכב ב סוף ד"ה הלל, אשי ישראל (פויפר) פרק מח סעיף יא. ועיין חזון עובדיה עמ' רטז, שיש פוסקים הסוברים שגם נשים יוצאות אשכנז לא תברכנה על ההלל, כיוון שלדבריהם, נשים נוהגות לברך על מצווה התלויה בזמן רק אם יש בה עשייה; ומנהג יוצאות אשכנז לברך על ההלל בחנוכה, ועיין נטעי גבריאל חנוכה חלק התשובות סימן ב עמ' תקכא, שמבסס את מנהגם.

15. שו"ע תרפב א.

16. לבוש סימן תרפב סעיף א וסימן רח סעיף יב, ואליה רבה תרפב ב.

כיוון שחג החנוכה אינו חג מהתורה, הזכרתו בתפילה אינה חשובה עד כדי כך שיצטרכו לחזור על ברכה כדי להשלימה¹⁷. לכן אדם ששכח לומר "על הניסים" ושם לב לכך תוך כדי ברכת "מודים", קודם שאמר את שם ה' שבחתימת הברכה, ("ברוך אתה ה'"), יחזור למקום שטעה ויאמר "על הניסים". אך אם הוא שם לב לכך אחרי שאמר את שם ה' שבחתימת ברכת "מודים", לא יחזור ויאמר "על הניסים", אלא ימשיך בתפילתו כרגיל. זאת כיוון שאם יחזור למקום שטעה ויאמר "על הניסים", הברכה שאמר תיחשב ברכה לבטלה. במקרה זה טוב לומר בסוף התפילה לאחר "אלוקי נצור", לפני "יהיו לרצון": "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים ונפלאות כשם שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, בימי מתתיהו וכו"¹⁸.

וכן הדין בברכת המזון – אם אדם שכח לומר "על הניסים" ושם לב לכך תוך כדי ברכת "גודה לך", לפני שאמר את שם ה' שבסיום הברכה, יחזור למקום שטעה ויאמר "על הניסים". ואם נזכר לאחר שאמר את שם ה' שבחתימת ברכת "גודה לך", לא יחזור ויאמר "על הניסים", אלא ימשיך בברכתו כרגיל. וטוב במקרה זה לומר בסוף הברכה הרביעית של ברכת המזון: "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים וכו"¹⁹.

אמירת וידוי, תחנון ו"למנצח"

אין אומרים וידוי ותחנון בחנוכה, וכן אין אומרים את מזמור "למנצח

17. עיין שו"ע תרפב א, ומשנ"ב שם.

18. שו"ע תרפב א, ופרי מגדים סימן רצד משבצות זהב ג, ומשנ"ב תרפב ד.

19. שו"ע ורמ"א תרפב א, ומשנ"ב שם. ועיין תפילת דוד לאדר"ת עמ' קכא (מהדורת מכון התורה והארץ), שהמקום המתאים לומר "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים וכו'" הוא בסיום הברכה הרביעית (למנהג יוצאי אשכנז, לאחר המילים: "ומכל טוב לעולם אל יחסרנו", ולמנהג יוצאי ספרד, לאחר המילים: "ורוח והצלה וכל טוב"), ועיין משנ"ב תרפב ה, ששמע שהמקום המתאים לומר "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים", הוא במקום שאומרים את "הרחמן" המיוחד לשבת ולמועדים.

וכו' יענך ה' ביום צרה" שקודם ל"ובא לציון"²⁰, שכן ימי חנוכה הם ימי שמחה והלל, ולא ימי צרה²¹.

קריאת התורה

בחנוכה קוראים בתורה את פסוקי פרשת נשא העוסקים בקרבנות שהקריבו הנשיאים בחנוכת המשכן, כיוון שבחנוכה חנכו את המקדש בזמן החשמונאים; ומעלים לתורה שלושה עולים²². ביום שחל בו ראש חודש טבת, מוציאים שני ספרי תורה, ומעלים לתורה ארבעה עולים. בספר הראשון קוראים את הפסוקים בפרשת פנחס העוסקים במצווה להקריב קרבן מוסף בראש חודש, ומעלים לקריאה זו שלושה עולים, ובספר השני קוראים בפרשת הנשיאים, ומעלים לקריאה זו עולה אחד²³.

איסור התענית

אסור להתענות בחנוכה, כיוון שימי החנוכה הם ימי שמחה, והתענית פוגעת בשמחה²⁴. לכן חתן או כלה יוצאי אשכנז הנוהגים להתענות ביום חתונתם, לא יתענו כאשר יום חתונתם חל בחנוכה²⁵. וכן הנוהגים להתענות ביום פטירת הוריהם, לא יתענו כאשר יום הפטירה חל בחנוכה²⁶.

20. שו"ע קלא ו, ורמ"א תרפג א.

21. דרכי משה קלא ז.

22. שו"ע תרפד א, ומשנ"ב שם. ועיין משנ"ב תרפד ב, שאם טעו וקראו ביום אחד קריאה של יום אחר, כגון שקראו ביום השני את הקריאה של היום השלישי, יצאו ידי חובה.

23. שו"ע תרפד ג. ועיין משנ"ב תרפד יז, וחזון עובדיה עמ' רמ, שאם אירעה טעות והעולה הראשון בירך על הקריאה של חנוכה, יקראו את הקריאה של חנוכה, ולאחר מכן יעלו שלושה עולים לקריאה של ראש חודש.

24. עיין משנ"ב תרע סוף ס"ק א. ועיין ביאור הלכה תיח א ד"ה ראש חודש, ואשרי האיש פרק מ אות א, שאסור אפילו להתענות עד חצות.

25. רמ"א תקעג א.

26. רמ"א תרע ג, חזון עובדיה עמ' סא.

סעודות החג

אף שאסור להתענות בחנוכה, אין חובה לעשות סעודה בחנוכה²⁷, ודי לאכול במשך היום אכילה קלה או לשתות מים²⁸. ואף שבפורים יש מצווה לעשות סעודה, בחנוכה לא תיקנו חכמים לעשות כן, כיוון שדרך ההודאה על הישועה מותאמת לגזרה שממנה נושענו. בפורים הגזרה הייתה על הגוף, "להשמיד להרוג ולאבד", ולכן ההודאה על הנס היא בסעודה, המשמחת את הגוף. אך בחנוכה הגזרה הייתה על הרוח, "להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך", ולכן ההודאה היא רוחנית – בהלל ובתפילת "על הניסים"²⁹.

אמנם רבים נוהגים לעשות סעודות בחנוכה לכבוד החג³⁰, כיוון שיש פוסקים שסוברים שגם בחנוכה יש מצווה לעשות סעודה³¹. ואף שאין הלכה כדבריהם וסעודות אלו נחשבות סעודות רשות, נוהגים לומר בהן דברי תורה וזמירות ותשבחות, ועל ידי זה הסעודה מתעלה ונחשבת סעודת מצווה³².

יש הנוהגים לאכול בחנוכה מאכלי חלב, זכר לנס שנעשה על ידי יהודית, בתו של יוחנן כהן גדול, שהאכילה את ראש האויבים גבינה

27. שו"ע תרע ב.

28. אשרי האיש פרק ט אות א.

29. משנ"ב תרע ו. ועיין כף החיים תרע יא, שהביא טעמים נוספים לעניין זה.

30. לבוש תרע ב, ב"ח תרע ד"ה ולענין.

31. עיין ב"ח תרע ד"ה ולענין, שכן היא דעת הרמב"ם, המרדכי והמהרש"ל. ועיין מצות ראייה למרן הרב קוק זצ"ל סוף סימן תרע, שהכריע להלכה כדעה זו. ועיין רמ"א תרע ב, שטעם המרבים בסעודה הוא משום שבימים אלו הייתה חנוכת המקדש.

32. רמ"א תרע ב, חזון עובדיה עמ' יח, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נט סעיף יא. ועיין מעשה כהן לגר"ם כהן חלק א עמ' תקנט, בשם הגר"ח קנייבסקי, וענפי משה (חליוה) חנוכה עמ' י, בשם הגר"א נבנצל שליט"א, שכוונת הרמ"א לסעודות שעורכים לכבוד החג, אך ארוחה רגילה שאומרים בה שירות ותשבחות אינה נחשבת סעודת מצווה, ועיין קובץ יתד המאיר גיליון 194 עמ' 125 הערה 33, שהגר"ש דבליצקי חולק על זה, והגר"י אריאל שליט"א כתב לנו שאם מוסיפים לארוחה רגילה מנה מיוחדת ולא שגרתית לכבוד החג, ואומרים בסעודה זו שירות ותשבחות, הסעודה נחשבת סעודת מצווה.

כדי שיצמא, ואחר כך השקתה אותו יין עד שהשתכר ונרדם, וכתה את ראשו; וכשראו החיילים שגיבורם מת, ברחו³³. וכן נוהגים לאכול סופגניות ולביבות מטוגנות בשמן, זכר לנס שנעשה בשמן³⁴. טוב ללבוש בחנוכה בגדים מכובדים לכבוד החג³⁵.

הספד ועלייה לקבר

אסור להספיד בחנוכה³⁶, כיוון שהספד מעורר צער ובכי ופוגע בשמחת החג³⁷. אך דיני אבלות נוהגים בחנוכה, וכן מנחמים אבלים בחנוכה³⁸. יש מיוצאי ספרד שנוהגים שלא לעלות לקבר בסיום השבעה, בסיום השלושים או ביום השנה היוצאים בימי החנוכה, כדי שלא להגיע לידי צער ובכי, אלא עולים לקבר לפני חנוכה או לאחריו³⁹. ומנהג יוצאי אשכנז וחלק מיוצאי ספרד לעלות לקבר בחנוכה⁴⁰. ומותר

33. רמ"א תרע ב, ומשנ"ב שם, חזון עובדיה עמ' יח, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נט סעיף ט.

34. עיין חזון עובדיה עמ' יח-ט, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נט סעיף ח.

35. עיין דרכי חיים ושלום סימן תתיב, מקראי קודש לרב הררי נספח ז אות ג, בשם הגר"ם פיינשטיין, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נט סעיף ו.

36. שו"ע תרע א. ועיין ילקוט יוסף אבלות (תשס"ד) עמ' תקנו, שהאיסור להספיד הוא לא רק בשעת הלוויה אלא גם ביום השלושים וביום השנה. ועיין שו"ע תרע ג, שמותר להספיד תלמיד חכם בפניו, כלומר בפני המיטה, קודם הקבורה.

37. לבוש תרע ג.

38. עיין כף החיים תרע כ, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' סב. ועיין משנ"ב תרעא מד, שאדם שהוא בשנת אָבָל על אחד מהוריו, לא יהיה שליח ציבור בתפילת שחרית בחנוכה, ועיין גשר החיים פרק כג סעיף ד אות ה, שאָבָל יכול להיות שליח ציבור בתפילת שחרית עד ההלל, ועיין הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף לא, ומשנ"ב עם הערות איש מצליח על משנ"ב שם, שלמנהג יוצאי ספרד אָבָל יכול להיות שליח ציבור בחנוכה ללא הגבלה.

39. עיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות כב, כף החיים תרע כג, חזון עובדיה עמ' יא, עיין הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נט סעיף ז. ועיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' סא סוף הערה ט, שהכול תלוי אם יבוא לידי בכי או לא, ועיין שם, שהמנהג להימנע מעלייה לקבר בחנוכה ביום השנה, הוא רק ביום השנה הראשון, אך בשנים הבאות אין נמנעים מעלייה לקבר בחנוכה, כיוון שהחשש שגיעו לידי בכי פחזת.

40. שמ"ש ומגן חלק ד סימן סו, ונתיבי עם סימן רכד אות ב, וגשר החיים חלק א פרק כט אות ה,

לפקוד קברי צדיקים בחנוכה⁴¹, כיוון שהדבר אינו מעורר צער ובכי⁴².

ועיין הליכות שלמה פרק יז הערה 31, ואשרי האיש פרק מ אות יב, וקובץ מבית לוי גיליון י עמ' כא. ועיין גשר החיים שם וקובץ מבית לוי שם, שמנהג יוצאי אשכנז שלא לומר השכבה ו"אל מלא רחמים", אלא רק את פרקי התהלים שנוהגים לומר על יד הקבר, ועיין נתיבי עם שם, שאומרים השכבה.

41. בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות כב.

42. ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' סא.

פרק ב

הדלקת נרות החנוכה

- חביבות המצווה ומעלתה

כמבואר לעיל, מלבד מצוות ההלל, תיקנו חכמים בחנוכה את מצוות הדלקת הנרות. על מצווה זו כותב הרמב"ם שהיא "מצווה חביבה עד מאוד"¹. ואכן, התייחודה מצווה זו בכמה עניינים המלמדים על חביבותה וחשיבותה. למשל, יש בה שתי רמות של הידור – 'מהדרין' ו'מהדרין מן המהדרין'², דבר שאינו קיים בשום מצווה אחרת. כמו כן, עני שאין לו כסף לקנות נרות לחנוכה, צריך לבקש צדקה או למכור את בגדיו כדי שיוכל לקיים את המצווה³, וחובת השתדלות גדולה כל כך כמעט שאינה קיימת בשום מצווה אחרת⁴. וכל זה מחמת חביבות המצווה וחשיבותה, שיש בה פרסום ניסי ה'⁵, ומתוך פרסום ניסי ה' אנו מתעוררים להתבונן בהשגחת ה' ובאהבתו המיוחדת לעם ישראל ולשומרי בריתו, ואלו יסודות עיקריים בתורה.

יש בהדלקת נרות החנוכה מהארת נרות המנורה בבית המקדש. כאשר הצטער אהרון הכהן על שלא היה שותף לקורבנות הנשיאים בחנוכת

1. רמב"ם חנוכה ד' ב.

2. שבת כא ב.

3. שו"ע תרעא א.

4. עיין אליה רבה סימן כה סוף ס"ק א. ועיין ביאור הלכה תרנו א ד"ה אפילו, שהאריך בזה.

5. עיין רמב"ם חנוכה ד' יב, והגהות רע"א לשו"ע (מהדורת פרידמן) סימן תרעא ס"ק א.

המשכן, אמר לו הקב"ה: 'אל תתיירא, לגדולה מזאת אתה מוכן, הקורבנות נוהגים רק בזמן שבית המקדש קיים, אבל נרות המנורה שאתה מדליק, נוהגים לעולם'. ואף שגם הדלקת נרות המנורה אינה נוהגת כשבית המקדש אינו קיים, פירש הרמב"ן שהכוונה היא לנרות החנוכה, שיש בהם מהארת נרות המקדש⁶; וכל אחד מישראל שמדליק נרות בפתח ביתו, הרי הוא ככהן המדליק את נרות הקודש בבית המקדש⁷.

בספרי חסידות הוסיפו שיש בנרות חנוכה מהארת האור הגנוז שנברא ביום הראשון לבריאה, וגנוז הקב"ה לצדיקים לעתיד לבוא. ורמז לדבר, שאותו האור האיר לאדם הראשון ל"ז שעות, ומספר הנרות שמדליקים בכל ימי חנוכה יחד, גם הוא ל"ז⁸.

מנרות חנוכה אנו לומדים מהו כוחן של אמונה ותורה, ושואבים עידוד וביטחון ביכולתנו להאיר את העולם, גם בשעותיו הקשות. ימי כסלו, הימים שבהם אור היום מועט וחושך הלילה מרובה, והרוחות והקור מתגברים בעולם, הם הימים להיזכר כי תרבות קטנה וטהורה תכניע בסופו של דבר תרבויות חומרניות וגדולות. האיכות תנצח את הכמות, והאור ינצח את החושך.

יש להדליק את הנרות מתוך שמחה יתרה, כיוון שמצווה זו מזדמנת פעם בשנה. וטוב ללבוש בגדים מכובדים לקראת ההדלקה, כדי לכבד את המצווה⁹.

6. רמב"ן במדבר ח ב.

7. סועדי הראי"ה (תשע"ה) עמ' 164, בשם הגר"ם חרל"פ.

8. בני יששכר מאמרי חודש כסלו מאמר ב אות ח.

9. עיין כף החיים תרעו ח, והלכות חגים לגר"ם אליהו רק נז' סעיפים ד-ה. ועיין אוצרות חיים לבן איש חי חנוכה סעיף לו (עמ' שסה). והלכות חגים לגר"ם אליהו שם, שנשים שייכות להארת ימי החנוכה יותר מאשר גברים, ולכן טוב שתלבשנה בגדי שבת ותעודנה תכשיטים לקראת הדלקת הנרות, לבטא מעלה זו.

פרק ג

עיקר התקנה בהדלקת הנרות ודין מהדרין מן המהדרין

עיקר התקנה ונרות ההידור

מעיקר הדין, די להדליק בכל יום משמונת ימי החנוכה נר אחד לכל בני הבית: ביום הראשון נר אחד, ביום השני נר אחד וכן הלאה, עד היום השמיני. ואפילו בני הבית מרובים, מדליקים רק נר אחד מדי יום. וזהו מה שאמרו בגמרא שהתקנה מעיקרה היא "נר איש וביתו"¹. המהדרין מדקדקים שכל אחד מבני הבית יקיים את המצווה בעצמו, וידליק נר אחד בכל יום. למשל, כשיש בבית חמישה אנשים, ביום הראשון כל אחד מדליק נר אחד, וכן ביום השני כל אחד מדליק נר אחד, וכן הלאה, עד היום השמיני. והמהדרין מן המהדרין אינם מסתפקים בנר אחד בכל יום, אלא מוסיפים בכל יום נר נוסף, כך שביום הראשון מדליקים נר אחד וביום השמיני שמונה נרות². זאת כיוון שככל שעברו הימים, כך התרבה הנס, ולכן מוסיפים נר בכל יום³.

1. שבת כא ב.

2. שבת כא ב.

3. פני יהושע שבת כא ב ד"ה פליגי.

דין מהדרין מן המהדרין

הפוסקים נחלקו כיצד לפרש את דין המהדרין מן המהדרין. לדעת הרמ"א, המהדרין מן המהדרין מקיימים את הידור המהדרין, שכל אחד מבני הבית מדליק נרות בעצמו, והם מוסיפים הידור נוסף, שבכל יום מוסיפים נר לכל אחד. כלומר לשיטתם, ביום הראשון מדליק כל אחד מבני הבית נר אחד, ביום השני – שני נרות וכן הלאה, עד היום השמיני, שבו כל אחד מבני הבית מדליק שמונה נרות; וכן נוהגים יוצאי אשכנז⁴.

לדעת השלחן ערוך, המהדרין מן המהדרין מוותרים על הידור המהדרין, שבו כל אחד מקיים את המצווה בעצמו, והם מהדרים רק בכך שמוסיפים נר בכל יום. כלומר לפי שיטתם, רק בעל הבית מדליק נרות, והוא מוסיף כל יום נר – ביום הראשון הוא מדליק נר אחד, ביום השני – שני נרות וכן הלאה, עד היום השמיני שבו הוא מדליק שמונה נרות, וכל בני הבית יוצאים בהדלקתו; וכן הוא מנהג יוצאי ספרד⁵. הטעם למנהג זה הוא שלפי דעה זו, עיקר ההידור הוא בהדגשת התגדלות הנס מיום ליום, ולשם כך צריך שיהיה ניכר שמוסיפים נר בכל יום. כאשר כל אחד מבני הבית מדליק נרות, קשה לעמוד על מספר הנרות, ותוספת הנר שבכל יום אינה ניכרת, ואילו כאשר רק בעל הבית מדליק נרות, הוספת הנר מיום ליום ניכרת⁶.

4. רס"א תרעא ב. שיטת הרמ"א מבוססת על דעת הרמב"ם (חנוכה ד א), אלא שלפי הרמב"ם, בעל הבית מדליק את כל הנרות, לדוגמה: במשפחה בת עשרה נפשות, בעל הבית מדליק ביום השמיני שמונים נרות; ולפי הרמ"א, כל אחד מבני הבית מדליק נרות בעצמו.

5. שו"ע תרעא ב. שיטת השלחן ערוך מבוססת על דעת התוספות (שבת כא ב ד"ה והמהדרין), ועיין ט"ז תרעא א, שהלכה זו חריגה בכך שיוצאי אשכנז הפוסקים בדרך כלל כדעת התוספות, פוסקים בעניין זה כדעת הרמב"ם, ויוצאי ספרד הפוסקים בדרך כלל כדעת הרמב"ם, פוסקים בעניין זה כדעת התוספות. ועיין נר ציון (בן סניור) חנוכה פרק ה סעיף טו, שאבי המשפחה הנמצא מחוץ לביתו ומדליק שם נרות, רק בני הבית שנמצאים איתו יוצאים בכך, אבל בני הבית שאינם איתו, אינם מצטרפים אליו, וצריכים להדליק בעצמם, וכן משמע מהליכות שלמה פרק יג דבר הלכה אות יא ואות יג, ועיין פרק ג הערה 12. ועיין אשרי האיש פרק לט אותיות כג-כד, שיוצא ספרד המתארח אצל יוצא אשכנז, ינהג כמנהגו הרגיל ויצא בהדלקת בעל הבית, ויוצא אשכנז המתארח אצל יוצא ספרד, ינהג כמנהגו הרגיל וידליק בעצמו.

6. תוספות שבת כא ב ד"ה והמהדרין.

פרק ג - עיקר התקנה בהדלקת הנרות ודין מהדרין מן המהדרין

למנהג יוצאי ספרד, מצוות הדלקת נרות מיוחדת בכך שגם המקיימים אותה בהידור אינם מדליקים את הנרות בעצמם, אלא כל בני הבית יוצאים בהדלקת אבי המשפחה. בדרך כלל, כל אדם מקיים את מצוות החג בעצמו, ואבי המשפחה אינו אוכל מצה עבור כל בני הבית, ואינו יושב בסוכה עבורם. לעומת זאת, בחנוכה המצווה היא "נר איש וביתו" – כל המשפחה מתלכדת ויוצאת בהדלקה אחת. אפשר שהסיבה לכך היא שאחת המטרות של היוונים הייתה לפגוע בתא המשפחתי ובקדושת הבית היהודי. הם גזרו שכל בתולה שנישאת, תיבעל להגמון (שר יווני) תחילה, במטרה לטמא את הקשר המקודש בין איש לאשתו.⁷ וכן מובא בקובץ מדרשים מתקופת הגאונים, שהיוונים גם עקרו את דלתות הבתים⁸. הדלת מאפשרת לתחום את המרחב הביתי ולייצר מרחב משפחתי, ועקירתה אינה מאפשרת לקיים מרחב משפחתי אינטימי, צנוע, מאחד ומלכד, ומכניסה את הרחוב לתוך הבית. כנגד זה תיקנו חז"ל שנקיים את מצוות נר חנוכה בדרך של "נר איש וביתו" – במקום שכל אחד ואחד ידליק את הנר הפרטי שלו, כל בני הבית יתלכדו ויתאחדו סביב הנר של אבי המשפחה, ידליקו יחד אור של מצווה וקדושה, ויחזקו על ידי זה את קדושת הבית⁹.

כאשר כמה אנשים מדליקים נרות באותו בית, יש להרחיק את החנוכיות זו מזו, כדי שיהיה ניכר כמה נרות הדליק כל אחד¹⁰.

חובת הנשים במצוות נר חנוכה

אישה חייבת במצוות נר חנוכה, אף שזו מצוות עשה התלויה בזמן, כיוון שגם הנשים נושעו מגזרות היוונים. כמו כן, אחד מניסי החנוכה נעשה על ידי אישה, יהודית בתו של יוחנן כהן גדול, שהאכילה את ראש

7. עיין כתובות ג ב.

8. עיין קונטרס כל מדרשי חנוכה (תשע"ט) עמ' 43, ואוצר מדרשים (אייזנשטיין) חלק א עמ' 189.

9. עיין שו"ת מבשן אשיב סימן מג אות ה.

10. רמ"א תרעא ב.

האויבים גבינה כדי שיצמא, ואחר כך השקתה אותו יין עד שהשתכר ונרדם, וכתה את ראשו, וכשראו חייליו שגיבורם מת, ברחו¹¹. לכן נשים שגרות לבדן בבית, תקפדנה להדליק נרות חנוכה.

מהדרין מן המהדרין לבנות הבית

גם למנהג יוצאי אשכנז, שכל אחד מבני הבית מדליק לעצמו, אישה נשואה אינה צריכה להדליק נרות בפני עצמה, שכן אשתו של אדם כגופו, והיא יוצאת בהדלקתו¹². וכן בנות הבית אינן צריכות להדליק בפני עצמן, ויוצאות בהידור בהדלקת אבי הבית¹³. זאת כיוון שחכמים לא רצו לקבוע נורמה שבת מהדרת במצווה יותר מאימה¹⁴. ועוד, שחכמים לא חייבו אישה לנהוג בהידור בתקופת רווקותה, כאשר היא לא תמשיך לקיים הידור זה לאחר נישואיה, כיוון ששלמות הופעת

11. שו"ע תרעה ג, ומשנ"ב שם. ועיין פרק ב הערה 9.

12. משנ"ב תרעה ט, ושער הציון שם י, וכן הוא מנהג העולם. ועיין נפש הרב עמ' רכו אות ד, בשם הגרי"ד סולוביצ'יק, שחולק וסובר שראוי שאישה נשואה תדליק בעצמה, ועיין מקראי קודש לרב הררי נספח ז אות טו, בשם הגר"ס פיינשטיין. ועיין שמעתתא דמשה סימן תרעא אות א, והליכות שלמה פרק יג דבר הלכה יא, ואשרי האיש פרק לט אות יד, שבעל שנמצא מחוץ לביתו, ומדליק שם נרות, ואשתו אינה נמצאת עימו, אשתו אינה יוצאת בהדלקתו, ועיין אשרי האיש שם, שאם הבעל שוכר את החדר שבו הוא ישן, הרי הוא כביתו, ואשתו יוצאת בהדלקתו, ועיין קובץ מבית לוי גיליון י עמ' כב, בשם הגר"ש ווזנר, ושלמי תודה (פלמן) חנוכה סימן יט אות ג עמ' קפג, בשם הגרא"ל שטיינמן, שחולקים וסוברים שהאישה יוצאת בהדלקת בעלה גם כאשר הבעל מדליק נרות מחוץ לביתו (אך לא כאשר הוא משתתף בהדלקת אדם אחר), וכן הכריע הגר"י אריאל שליט"א.

13. משנ"ב תרעה ט, בשם שו"ת עולת שמואל סימן קה, משמרת שלום (קוידינוב) סימן מח אות ב, מקראי קודש לגרצ"פ פרנק חנוכה סימן יד, הליכות שלמה פרק טז דבר הלכה ד, תשובות והנהגות חלק ב סימן שמב, שו"ת דבר חברון אורח חיים סימן תרד.

14. משמרת שלום (קוידינוב) סימן מח ס"ק ב. ועיין חתם סופר שבת כא ב ד"ה והמהדרין, שכתב טעם אחר, שמקום ההדלקה העיקרי הוא בפתח החצר, ובזמן התקנה, נשים כמעט לא יצאו מהבית, ולכן לא רצו לחייב לצאת לרחוב להתערב בין הגברים ולהדליק נרות, שהיה בכך היעדר צניעות (עיין שו"ת באהלה של תורה חלק ה סימן נו אות ד ד"ה יתרה).

פרק ג - עיקר התקנה בהדלקת הנרות ודין מהדרין מן המהדרין

האיש והאישה היא כאשר הם נשואים, ותקופת הרווקות היא תקופה זמנית ועראית¹⁵.

למנהג יוצאי אשכנז, אף שאישה נשואה ובנותיה יוצאות בהידור בהדלקת בעל הבית, אם הן רוצות להדליק נרות בפני עצמן, הן רשאיות להדליק ולברך¹⁶.

ילדים קטנים

למנהג יוצאי אשכנז, גם ילדים קטנים שהגיעו לחינוך (גיל שש בערך) מדליקים נרות בפני עצמם¹⁷. וילד קטן מיוצאי ספרד שרוצה מאוד להדליק נרות לעצמו, יכול להדליק בברכה, שכן כיוון שקטן חייב במצוות רק מדין חינוך, הוא יכול לנהוג כשיטה הלכתית מבוססת, אף שאביו אינו נוהג כן¹⁸. וגם כאשר הקטן אינו מדליק נרות לעצמו, אפשר לשתף אותו במצווה ולתת לו להדליק את נר השמש של בעל הבית¹⁹.

15. שו"ת באהלה של תורה חלק ה סימן נו אות ד. ועיין הליכות שלמה פרק טז דבר הלכה סוף אות ד, שכתב כעין זה.

16. משנ"ב תרעה ט, עיין ירושלים במועדיה עמ' רכח. ועיין מועדי ישרון עמ' 19, בשם הגר"ם פיינשטיין, וברכת רפאל (רובינשטיין) סוף סימן כט, שאישה נשואה המדליקה נרות בעצמה, תדליק את הנרות לפני בעלה, כדי שלא תצא בהדלקתו, ועיין משנ"ב תרעז טז.

17. רמ"א תרעה ג.

18. אור לציון חלק ד פרק מב הערה א, תבואות שמ"ש חלק א סימן ז, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה כז, בשם הגר"ם אליהו. וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א, שכיוון שכאשר הקטן יגדל ויהיה בעל בית הוא ידליק ויברך, גם עכשיו הוא יכול להדליק ולברך. ועיין אור לציון שם, שקטן שהגיע לגיל חינוך, יש לחנכו שלא ידליק בעצמו ויברך, ורק אם הוא רוצה מאוד להדליק ולברך, יש לאפשר לו. ועיין תבואות שמ"ש שם, שאפילו בן גדול יכול להתכוון שלא לצאת בהדלקת אביו, ולהדליק ולברך בעצמו, ועיין חזון עובדיה עמ' קמט ועמ' קנד שחולק, ועיין אגרות הראשון לציון חלק א עמ' קנה, שגם לילד קטן אין לאפשר להדליק ולברך, מכיוון שהוא יוצא בעל כורחו בהדלקת אביו.

19. בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות יח, כף החיים תרעא פג. ועיין בן איש חי שם, וכף החיים שם, והלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף קד, שאין לתת לקטן שהגיע לגיל חינוך להדליק את נרות ההידור של בעל הבית, ועיין חזון עובדיה עמ' כא, ודבר חברון מועדים עמ' שכד, שחולקים.

נוכחות בני הבית בהדלקה

ראוי שכל בני הבית יהיו נוכחים בשעת ההדלקה, כדי להרבות בפרסום הנס²⁰, וכדי שכל בני הבית ישמעו את אבי המשפחה מברך את ברכת "שעשה ניסים", ויצאו בזה ידי חובת הסוברים שכל אדם שאינו מדליק נר בעצמו, צריך לברך ברכת "שעשה ניסים" כאשר הוא רואה את נרות החנוכה²¹.

יציאת הבעל ידי חובה בהדלקת אשתו

מכיוון שאישה חייבת בהדלקת נר חנוכה, היא יכולה להוציא את בעלה ידי חובה²², אך ראוי שהבעל יקיים את המצווה בעצמו, ולא יצא בהדלקת אשתו, כיוון ש'מצווה בו יותר מבשלוcho'²³. לכן, אדם שנמצא בדרך כלל בעבודה בזמן הדלקת הנרות, ישתדל מאוד לשוב הביתה מוקדם מהרגיל, כדי להדליק את הנרות בעצמו, ולא יסמוך על הדלקת

20. חיי אדם קנד כ, עיין הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף י.

21. עיין פרק ח הערה 30. חובת הדר הלכות נר חנוכה פרק א סעיף ב, אור לציון חלק ד פרק מו הערה ז.

22. שו"ע תרעה ג, ומשנ"ב שם, וביאור הלכה שם ד"ה אשה. ועיין משנ"ב תרעה ט, שלמנהג יוצאי ספרד שרק אחד מבני הבית מדליק נרות, אישה שמדליקה נרות בביתה מוציאה את כל בני הבית בהדלקתה. ועיין שמעתתא דמשה סימן תרעא אות א, והליכות שלמה פרק יג דבר הלכה יא, ואשרי האיש פרק לט אות יד, ושלמי תודה (פלמן) חנוכה סימן יט אות ג עמ' קפג, בשם הגר"א"ל שטיינמן, הגר"ח קנייבסקי והגר"ן קרליץ, שבעל שאינו נמצא עם אשתו, יוצא ידי חובה בהדלקתה דווקא כאשר האישה מדליקה נרות בביתם, אבל כשהיא מתארכת בבית אחר ומדליקה שם נרות, הבעל אינו יוצא בהדלקתה, ועליו להדליק בעצמו, ועיין מעין אומר חלק ג פרק ז סימן ז, ומקראי קודש לרב הררי (תשע"ד) פרק ט סעיף לא, בשם הגר"מ אליהו, שחולקים וסוברים שהאיש יוצא בהדלקת אשתו גם כאשר אשתו מתארכת בבית אחר ומדליקה בו נרות, ועיין מעין אומר שם, שאפילו האישה אינה מדליקה בעצמה אלא מתארכת אצל אביה ויוצאת בהדלקתו, גם בעלה יוצא בהדלקתו, ועיין מקראי קודש שם, כעין זה, ועיין מעין אומר שם סימן יח, שליתר חיזוק, כדאי שהאישה תשתתף עם אביה בשמן, כדי שאביה יתכוון בפירוש להוציא את בעלה. ועיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תק, באהלה של תורה חלק ב סימן ק, לעיל הערה 12.

23. משנ"ב תרעז יב, וביאור הלכה תרעה ג ד"ה אשה.

פרק ג - עיקר התקנה בהדלקת הנרות ודין מהדרין מן המהדרין

אשתו²⁴.

וכן מי שעוסק בתורה, ובדרך כלל מאחר לחזור לביתו, יזדרז לשוב לביתו כדי לקיים את מצוות נר חנוכה, ולא יצא בהדלקת אשתו²⁵.

24. שו"ת באהלה של תורה חלק ה סוף סימן נו.

25. הליכות שלמה פרק טז סעיף א, חזון עובדיה עמ' עה, מקראי קודש לרב הררי פרק ד הערה נא, בשם הגר"ש אלישיב, הגר"ס אליהו, הגר"א קוטלר והגר"א אולמן. ועיין פניני הרב עמ' קפח, ומקראי קודש שם, בשם הגר"א שפירא, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' רסח, בשם הגר"ח"פ שיינברג, שחולקים וסוברים שאברכים הלומדים תורה, ימשיכו בלימודים כרגיל, וידליקו נרות בשוכם הביתה לאחר הלימוד, ובלבד שיגיעו לביתם לפני שתכלה רגל מן השוק.

פרק ד זמן ההדלקה

זמן ההדלקה לכתחילה

מטרת הדלקת נר חנוכה היא לפרסם את הנס. לכן קבעו חכמים שזמן ההדלקה לכתחילה הוא "משתשקע החמה", שכן בזמן זה כבר מתחיל להחשיך ואור הנרות ניכר, אך עדיין יש אור, ואין רגילים להדליק נרות בשעה זו, וניכר שהנרות הודלקו לשם מצווה. כמו כן, בזמן זה אנשים חוזרים לביתם מעמל יומם, והם רואים את הנרות, ומתרבה פרסום הנס¹.

הראשונים נחלקו אם "משתשקע החמה" הוא הזמן שגלגל החמה נעלם מעינינו, מה שמכונה בשפתנו 'שקיעת החמה'², או שהכוונה היא ל'צאת הכוכבים'³, שזהו הזמן שבו אור השמש שוקע ומסתלק⁴, והוא מאוחר משקיעת החמה בכעשרים דקות. מנהג יוצאי ספרד וחלק מיוצאי אשכנז להדליק נרות בצאת הכוכבים⁵, ויש מיוצאי אשכנז

1. עיין יראים סימן רעד. ועיין לבוש תרעב א, ומשנ"ב תרעב א.
2. רמב"ם חנוכה ד ה.
3. טור סימן תרעב.
4. עיין בינת עתים (שרייבר) עמ' סג.
5. עיין שו"ע תרעב א, ומשנ"ב שם, ערוך השלחן תרעב ד, בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב הלכות חנוכה סעיף ז, כף החיים תרעב ב, חזון עובדיה עמ' סג, שו"ת שם"ש ומגן חלק א סימנים לא-לג, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף נה, שו"ת תשובות והנהגות חלק ב סימן שלד, קובץ סבית לוי חלק י עמ' א.

שנוהגים להדליק נרות בשקיעת החמה⁶, וכל אחד ינהג כמנהג אבותיו⁷.

הדלקת נרות וערבית

בקרב הנוהגים להדליק בצאת הכוכבים התעוררה השאלה אם להדליק נרות לפני תפילת ערבית או לאחריה. יש סוברים שיש להקדים את הדלקת הנרות⁸, כיוון שעיקר זמן ההדלקה הוא דווקא בצאת הכוכבים⁹. אך המנהג המקובל הוא להקדים את תפילת ערבית להדלקת הנרות, שכן בתפילת ערבית מקיימים את מצוות קריאת שמע, שהיא מצווה מן התורה, ויש להקדימה למצוות הדלקת נר חנוכה, שהיא מצווה מדרבנן. ועוד, שכלל בידינו: 'תדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם'¹⁰.

6. הליכות שלמה פרק טז הערה 61, וזה השלחן לגר"ש דבליצקי חלק ג (תשכ"ו) דיונים במשנ"ב אות י עמ' סג, שכן הוא מנהג הפרושים בירושלים, על פי הגר"א.
7. פסקי תשובות תרעב א.
8. מגן אברהם תרעב ה, הליכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף נט, אור לציון חלק ד פרק מג שאלה ה, הליכות שלמה פרק טז הערה 62, בשם הגר"א נבנצל שליט"א. ועיין אור לציון שם, שאדם הנמצא במקום שהמניין היחיד הוא בזמן צאת הכוכבים, יתפלל ערבית במניין, וידליק נרות לאחר מכן, ובלבד שיספיק להדליק את הנרות בתוך חצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים.
9. הליכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף נט, אור לציון חלק ד פרק מג הערה ה.
10. עיין שב יעקב סימן כב, משנ"ב תרעב א, ערוך השלחן תרעב ד, כף החיים תרעב ה, חזון עובדיה עמ' עא, קיצור שלחן ערוך (טולידאנו) סימן תריג סעיף ד, קובץ מבית לוי חלק י עמ' א. ועיין כף החיים שם, שיש להקדים את תפילת ערבית להדלקת הנרות, גם כאשר הדבר יגרום לדחיית הדלקת הנרות לאחר חצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים. ועיין ביאור הלכה תרעב א ד"ה לא מאחרים, שאדם הנוהג להתפלל ערבית בצאת הכוכבים, יקדים להדליק נרות זמן מועט קודם צאת הכוכבים, כיוון שאם הוא ימתין עד צאת הכוכבים, הוא יצטרך להקדים ולהתפלל ערבית, ועד שהתפילה תסתיים תחלוף חצי שעה משקיעת החמה, ולדעת הרמב"ם לא ניתן להדליק נרות לאחר שחלפה חצי שעה משקיעת החמה. והגר"י אריאל שליט"א כתב לנו שנוהגים להקדים את תפילת ערבית כך שהתפילה תסתיים בצאת הכוכבים, ולאחר התפילה חוזרים וקוראים קריאת שמע (שזמנה בצאת הכוכבים), ומזדרזים להדליק נרות, ועיין חנוכה בציון עמ' קצז, שכן נוהגים יוצאי ספרד.

לפעמים אנשים חושבים שההתקדמות הרוחנית של האדם תלויה באירועים חריגים או בחוויה חד פעמית עם עוצמה גדולה. אבל האמת היא שההתקדמות הרוחנית תלויה בעיקר בעבודה קבועה ותדירית, שגרתית ויום-יומית. לכן, על אף חביבות מצוות נר חנוכה והייחוד שבה, עבודת ה' השגרתית של תפילת ערבית וקריאת שמע קודמת, ורק על גבה אנו מוסיפים את המצווה הייחודית והחד-פעמית של נר חנוכה, שמרוממת אותנו ונותנת לנו כוח להמשיך ולהתמיד בעבודה השגרתית והיום-יומית¹¹.

יש להזדרז להדליק את הנרות מיד לאחר תפילת ערבית, כדי שלא יעבור זמן ההדלקה, שעיקרו בחצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים¹². ומותר לרוץ מבית הכנסת הביתה כדי להדליק נרות. אמנם בדרך כלל אסור לרוץ ביציאה מבית הכנסת, כדי שהתפילה לא תראה כדבר מכביד ששמחים לסיימו¹³, אך לצורך הדלקת נרות חנוכה מותר לרוץ, כיוון שניכר שהריצה היא לצורך מצווה¹⁴. וכדאי להכין את הנרות לפני תפילת ערבית, כדי שאפשר יהיה להדליק את הנרות מיד לאחר התפילה ללא עיכוב¹⁵.

אדם שרגיל להתפלל ערבית בשעה קבועה לאחר צאת הכוכבים, יכול להדליק את הנרות בצאת הכוכבים ולהתפלל בשעה שרגיל בה, שכן כיוון שבכל מקרה אין בדעתו להתפלל ערבית מיד בצאת הכוכבים, לא שייך כאן הכלל של 'תדיר ושאינו תדיר'¹⁶.

11. עיין קונטרס ליל שימורים לרב אליהו דסלר עמ' יג.

12. עיין משנ"ב תרעב א, עיין כף החיים תרעב ו.

13. שו"ע צ יב, ומשנ"ב שם.

14. עיין משנ"ב צ מג, שלמי תודה (פלמן) חנוכה סימן ה אות ה.

15. משנ"ב תרעב א, כף החיים תרעב ו.

16. שלמי מועד פרק מז עמ' רט, בשם הגרש"ז אוירבך, אשרי האיש פרק לז אות ה, קובץ מבית לוי חלק י עמ' א, בשם הגר"ש וזנר, נר חנוכה פרק ב הערה יג, בשם הגר"ח קניבסקי, דבר חברון מועדים עמ' שיז. ועיין הליכות שלמה פרק טז הערה 62. ועיין פניני חנוכה עמ' קסת, בשם הגר"ש אלישיב, שבמוצאי שבת, גם אדם הרגיל להתפלל ערבית בשעה מאוחרת, יקדים

עד מתי אפשר להדליק נרות

מי שלא הדליק נרות חנוכה בזמן, יכול להדליק 'עד שתכלה רגל מן השוק'. ופירושו בגמרא שהכוונה לזמן שבו עוזבים את השוק גויים שמכרו עצים להסקה, והתעכבו שם קצת אחרי שהסוחרים האחרים חזרו לביתם¹⁷. ורמז יש בכך שהגדירו חכמים את זמן ההדלקה על פי גויים, ללמדנו שעלינו להפיץ את אור התורה והמצוות כך שגם הגויים יהיו מוארים על ידו¹⁸.

בזמן התלמוד, משך הזמן של 'עד שתכלה רגל מן השוק' היה כחצי שעה לאחר זמן ההדלקה¹⁹, כיוון שעם רדת החשכה, החנויות היו נסגרות, ואנשים לא הסתובבו בחוץ, שכן הרחובות לא היו מוארים. אולם בימינו, שנהנים מאור החשמל, וחיי המסחר ממשיכים זמן רב לאחר רדת החשכה, הזמן שתכלה רגל מן השוק מאוחר יותר²⁰, והוא סביב השעה שמונה בערב²¹.

מי שלא הדליק נרות חנוכה עד שעבר הזמן שתכלה רגל מן השוק, יכול בדיעבד להדליק נרות חנוכה בברכה כל הלילה, עד עלות השחר²².

להתפלל ערבית ומיד לאחר מכן ידליק נרות, כיוון שתפילת ערבית היא חלק מסדר הוצאת השבת וההבדלה בין קודש לחול, ויש להקדימה להדלקת הנרות.

17. שבת כא ב, ורש"י שם ד"ה רגלא דתרמודאי.

18. עיין שערי המועדים לאדמו"ר מלובביץ' חנוכה עמ' פא.

19. רי"ף שבת ט ב (בדפי הרי"ף), רמב"ם חנוכה ד ה.

20. עיין ריטב"א שבת כא ב, חידושי מהרצ"א דף ב עמוד א ד"ה דאי לא, בדעת הרמב"ם, אשרי האיש פרק לז אותיות ד-ה, קובץ מבית לוי חלק י עמ' ב, בשם הגר"ש וזנר, שו"ת משנה הלכות חלק ד סימן עט: "מי ששכח ולא הדליק אולי יש לסמוך על זה בשעת הדחק", שו"ת באהלה של תורה חלק ב סימן צט אות ב וחלק ה סימן נו אות ה ובמסקנות ההלכתיות שם אות ה, ילקוט יוסף (תש"פ) סימן תרעב הערה ג עמ' רסא. ועיין מועדים וזמנים חלק ב סימן קמא, שהסתפק בזה. ועיין חוט שני חנוכה פרק יט ס"ק ח עמ' שטו, ושו"ת דבר חברון אורח חיים סימן תרח, שחולקים וסוברים שהזמן הראוי להדלקה הוא קבוע לכל הדורות ולכל המקומות, ואין הוא מושפע מהמציאות המשתנה, ועיין אור לציון חלק א סימן סד, שכתב כעין זה.

21. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

22. שו"ע תרעב ב, ומשנ"ב שם.

יש סוברים שהאפשרות להדליק נרות לאחר שכלתה רגל מן השוק היא רק אם יהיו אנשים שיראו את הנרות²³, כיוון שלדבריהם, כאשר הדלקת הנרות אינה נעשית בזמנה העיקרי, פרסום הנס הוא תנאי מעכב במצווה²⁴. לדעה זו, אדם שחזר לביתו בשעה מאוחרת, ובני ביתו אינם נמצאים בבית, אינו יכול להדליק נרות בברכה. ויש סוברים שהאפשרות להדליק נרות לאחר שכלתה רגל מן השוק היא גם אם לא יהיו אנשים שיראו את הנרות, כיוון שלדבריהם, פרסום הנס אינו תנאי מעכב במצווה²⁵. להלכה, לכתחילה יש להשתדל שיהיו אנשים שיראו את הנרות, כדי לצאת ידי כולם, אך כאשר הדבר אינו מתאפשר, אפשר להדליק נרות בברכה עד עלות השחר, גם אם לא יהיו אנשים שיראו את הנרות²⁶.

23. מגן אברהם תרעב ו, חיי אדם קנד יט, משנ"ב תרעב יא, ערוך השלחן תרעב ז, בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב הלכות חנוכה אות ז, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף נח, אור לציון חלק ד פרק מג שאלה ו, דבר חברון מועדים עמ' שיח. ועיין בן איש חי שם, שצריך שיהיו שני אנשים ערים בשעת ההדלקה, ועיין מעשה נסים (כצ'ורי) עמ' קיז, שהכוונה לשני אנשים כולל המדליק, ועיין אור לציון חלק ד פרק מג הערה ו, ונתיבי עם תרעב ג, שחולקים וסוברים שהכוונה לשני אנשים מלבד המדליק (ועיין שער הציון תרעב יז: "יקיץ שניים או שלושה מהם, וידליק"), ועיין ערוך השלחן תרעב ז, שדי באדם אחד מלבד המדליק, ואפילו הוא קטן, ובלבד שהוא מבין את עניין הנס. ועיין משנ"ב תרעב יא, שאם בני ביתו ישנים, יעיר אותם כדי שיוכל לקיים את המצווה, ועיין הליכות חיים (פייער) חלק ב עמ' קסח, בשם הגר"ח"פ שיינברג, שכונת המשנ"ב לבני בית שנזכר להם שיעירו אותם כדי לזכור את המדליק בקיום המצווה, ועיין ירושלים במועדיה עמ' רעו.

24. עיין חיי אדם קנד יט, ומשנ"ב תרעב יא, ונתיבי עם תרעב ג.

25. חמד משה תרעו ג.

26. עיין אגרות משה אורח חיים חלק ד סוף סימן קה, ושלמי מועד עמ' ריח, בשם הגר"ח"א אור"ח, וחזון עובדיה עמ' סד, וקובץ מבית לוי חלק י עמ' ב, בשם הגר"ש ווזנר, וכן הכריע הגר"א אריאל שליט"א. ועיין שער הציון תרעב יז, שהרוצה להקל כדעה זו אין מוחים בידו.

הדלקה בזמן כאשר אחד מבני הזוג עתיד לחזור הביתה לאחר שתכלה רגל מן השוק

בימינו סדרי העבודה השתנו מאוד לעומת העבר, ואנשים רבים עובדים זמן רב לאחר צאת הכוכבים. וכך קורה שבמשפחות רבות, הבעל חוזר מעבודתו לאחר שכלתה רגל מן השוק, דהיינו לאחר השעה שמונה בערב, ומתעוררת השאלה אם עדיף שהאישה תדליק את נרות החנוכה בזמן ותוציא את בעלה ידי חובה, או שנכון יותר שהבעל ידליק את נרות החנוכה מאוחר יותר, כשיחזור מעבודתו. יש סוברים שעדיף שהבעל ידליק את נרות החנוכה כשיחזור מעבודתו, כיוון שכלל בדינו: 'מצווה בו יותר מבשלו'27. כלומר, גם כאשר ניתן לקיים מצווה על ידי שליח, מצווה על האדם לקיימה בעצמו, כיוון שעל ידי קיום המצווה בגופו, מתקן האדם את גופו ונעשה כלי מוכן לקבלת אור וקדושה²⁸. אך דעת רוב הפוסקים היא שעדיף שהאישה תדליק את נרות החנוכה בזמן, והבעל יצא בהדלקתה²⁹, כיוון שיש פוסקים הסוברים שלא ניתן להדליק נרות לאחר שכלתה רגל מן השוק, ואף שאין הלכה כדבריהם, הדלקת הנרות על ידי האישה בזמן שוודאי יוצאים בו ידי חובה, עדיפה על הדלקת הבעל בעצמו בזמן שיש מחלוקת אם מקיימים בו את המצווה³⁰. ועוד שיש סוברים שהדלקת האישה נחשבת לבעל כאילו הוא הדליק את הנרות בעצמו כיוון ש'אשתו כגופו'³¹.

27. עיין שו"ת שבט הלוי חלק ד סימן סו, וקובץ מבית לוי גיליון י עמ' ג, בשם הגר"ש ווזנר, ותשובות והנהגות חלק ד סימן קע.

28. בית ישראל (למגיד מקוד'ניץ) קידושין סא א.

29. עיין שו"ת מנחת שלמה (מהדורת אוצרות שלמה) חלק ב סימן נח אות מג, והליכות שלמה פרק טז סעיף ב, יחיה דעת חלק ג סימן נא, אור לציון חלק ד פרק מג שאלה ד, עיין אשרי האיש פרק לז אות ה, חוט שני עמ' שיח, עיין שו"ת אז נדברו חלק ג סימן ל אות ג, חובת הדר פרק א הערה מ, שו"ת באהלה של תורה חלק ב סימן צט אותיות ב-ג וחלק ה סימן נו, שו"ת דבר חברון חלק אורח חיים סימן תרט, הגר"א וייס שליט"א בקובץ דרכי הוראה גיליון ד עמ' עא.

30. יחיה דעת חלק ג סימן נא, עיין אור לציון חלק ד פרק מג הערה ד.

31. הגר"א וייס שליט"א בקובץ דרכי הוראה גיליון ד עמ' עא. ועיין משנ"ב תרעז יב, שלא משמע כן, ועיין שו"ת באהלה של תורה חלק ה סימן נו עמ' 396.

דין זה נכון גם כאשר הבעל נמצא בבית בשעת ההדלקה, ואשתו עתידה לחזור מעבודתה לאחר שתכלה רגל מן השוק. גם במקרה זה, עדיף שהבעל ידליק את הנרות בזמן, והאישה תצא ידי חובה בהדלקתו³².

כאשר הדלקת הנרות בזמן ללא אחד מבני הזוג עלולה לגרום להפרת שלום הבית, עדיף לדחות את ההדלקה עד שובו של בן הזוג, כיוון שמעלת שלום הבית עדיפה על הדלקת הנרות בזמן³³.

הדלקה בזמן כאשר אחד מבני הזוג עתיד לחזור הביתה קודם שתכלה רגל מן השוק

כאשר הבעל או האישה אינם נמצאים בבית בחצי השעה הסמוכה לזמן ההדלקה, אך הם עתידים לחזור הביתה לפני הזמן שתכלה רגל מן השוק, דהיינו לפני השעה שמונה בערב, עדיף להמתין להם, כדי שהמשפחה תדליק את הנרות יחד, וכולם ישתתפו במצווה³⁴.

32. עיין במקורות שהובאו בהערה 29. ועיין קובץ מבית לוי גיליון י' עמ' ג, בשם הגר"ש וזנר, שחולק וסובר שעדיף לחכות לאישה, משום שלום בית. ועיין אמת ליעקב (קמניצקי) על ארבעת חלקי השו"ע סימן תרעב הערה 586, שאם האישה יוצאת לעבודה כדי שהבעל יוכל ללמוד תורה, עליו לחכות לה.

33. עיין הליכות שלמה פרק טז דבר הלכה ב, והליכות בת ישראל פרק כא הערה ט, בשם הגרש"ז אורבך, אמת ליעקב (קמניצקי) על ארבעת חלקי השו"ע סימן תרעב הערה 586, שו"ת באהלה של תורה חלק ה סימן נו סוף אות ה, דבר חברון מועדים עמ' שיח, קובץ מבית לוי גיליון י' עמ' ג הערה יא. ועיין קובץ ישורון יח עמ' קצד, שכך נהג הצדיק רבי נחומק"ה מהרודנא, שהתעכב כמה שעות בהדלקת הנרות כדי לחכות לאשתו.

34. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א, וציין לשו"ת משנה הלכות חלק יא סימן תקלב, ולמקורות שציטט בהערה הקודמת, ועיין שו"ת באהלה של תורה חלק ה סימן נו אותיות ה-ו. ועיין מקראי קודש לרב הררי נספח ז אות טו, שהגר"ם פיינשטיין נהג כעין זה. ועיין הליכות שלמה פרק טז סעיף ב, ויחזה דעת חלק ג סימן נא, ואור לציון חלק ד פרק מג שאלה ד, ואשרי האיש פרק לז אות ה, ושו"ת דבר חברון חלק אורח חיים סימן תרט, שסוברים שאם הבעל או האישה עתידים לחזור לאחר חצי שעה מזמן ההדלקה, עדיף שבן הזוג הנמצא בבית ידליק את הנרות בזמן, ועיין הערה קודמת, שאם תהיה בכך פגיעה בשלום הבית, יש להסתין לבן הזוג.

הדלקת הנרות מפלג המנחה

בשעת הדחק, אפשר להדליק נרות חנוכה בברכה מזמן פלג המנחה, דהיינו שעה ורבע זמנית לפני צאת הכוכבים (כארבעים וחמש דקות לפני השקיעה), ולשים כמות שמן כזו שהנרות ידלקו עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים³⁵. זאת כיוון שמצאנו בכמה מצוות שצריכות להיעשות בלילה, שניתן לעשותן כבר מפלג המנחה³⁶. והטעם לכך הוא שהארת היום שהולך ובא, מתנוצצת כבר מפלג המנחה³⁷. ועוד, שהדלקת הנרות היא זכר לנס שנועשה במנורת המקדש, ואותה היו מדליקים זמן רב לפני שקיעת החמה³⁸.

הלכה זו מצויה כאשר יש צורך לצאת מהבית מוקדם, ולא ניתן להמתין עד זמן הדלקת נרות, ואפשר אפוא להדליק את הנרות כבר מפלג המנחה, ומיד לאחר מכן לצאת לדרך. אך כיוון שהנרות נשארים דולקים ללא השגחה, יש לשים לב שהם מונחים בצורה בטוחה, שלא תתרחש שרפה חלילה.

35. עיין שו"ע תרעב א, ומשנ"ב שם. ועיין משנ"ב שם ג, ויחווה דעת חלק ז סימן קג וחזון עובדיה עמ' שפג, ודיני חנוכה לגר"מ אליהו סעיף לח, שיש לברך על הדלקה זו (ועיין דיני חנוכה שם, שכן הוא המנהג), ועיין כף החיים שם י, ונר ציון (בן סניור) חנוכה פרק ט הערה 37, בשם הגר"ב"צ אבא שאול, שחולקים וסוברים שאין לברך על הדלקה בזמן פלג המנחה, כיוון שיש לחשוש לדעת הסוברים שלא ניתן להדליק נרות חנוכה בזמן פלג המנחה. עיין משנ"ב שם ג, וכף החיים תרעב ט, והלכות חנוכה (איידר) עמ' 21, בשם הגר"מ פיינשטיין, שיש להחמיר ולחשב את זמן פלג המנחה שעה ורבע זמנית לפני צאת הכוכבים, ועיין קיצור שלחן ערוך עם הערות הגר"מ אליהו סימן קלט הערה יב, ופסקי תשובות תרעב הערה 11, שיש להקל ולחשב את זמן פלג המנחה שעה ורבע זמנית לפני השקיעה, ועיין הגר"ש דבליצקי קובץ ישורון גיליון ס עמ' רמג, שכך נוהגים לחשב בארץ ישראל, וזמן זה הוא כשעה לפני השקיעה, והגר"א אריאל שליט"א כתב לנו שלכתחילה יש לחשב את זמן פלג המנחה שעה ורבע זמנית לפני צאת הכוכבים, ובשעת הדחק אפשר להקל ולחשב את זמן פלג המנחה שעה ורבע זמנית לפני השקיעה. ועיין נר ציון (בן סניור) חנוכה פרק ט סעיף י, שהאריך בזה, ועיין שם סוף הערה 33.

36. עיין כלבו סימן סד, שבט הלוי חלק ד סימן סו ד"ה אמנם כהיום.

37. עיין שם משמואל פרשת משפטים תרע"ג ד"ה ויש לומר.

38. התעוררות תשובה על ארבעת חלקי השולחן ערוך חלק ג סימן תסא אות א.

אמנם כיוון שהאפשרות להדליק נרות מפלג המנחה ואילך אינה מוסכמת על כל הפוסקים, הטוב ביותר שבמצב כזה יסדרו בני המשפחה את הנרות בחנוכייה לפני צאתם, ויבקשו מאחד השכנים שידליק עבורם את הנרות בזמן ההדלקה, ובזה יקיימו את מצוות ההדלקה לדעת כולם, שכן 'שלוחו של אדם כמותו'³⁹.

אכילה ומלאכה לפני הדלקת נרות

חצי שעה לפני זמן הדלקת נרות, אסור לאדם לעשות דברים שעלולים להשכיח ממנו את קיום המצווה, כגון שינה, אכילת קבע ומלאכה

39. שו"ת שבט הלוי חלק ד סימן סו, אשרי האיש פרק לז אות א, חוט שני עמ' שיז, עיין חובת הדר פרק א הערה נא. ועיין שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעב הערה ו, בשם הגרי"ש אלישיב, שבערב שבת, שבכל מקרה אין מדליקים בזמן הקבוע, עדיפה הדלקה על ידי עצמו בפלג המנחה, מהדלקה על ידי שליח סמוך לשקיעת החמה. ועיין פניני חנוכה עמ' קע, בשם הגרי"ש אלישיב, שגם לסוברים שאין להדליק נרות בזמן פלג המנחה, מותר להדליק נרות רבע שעה לפני השקיעה, ולכן הדלקת הנרות רבע שעה לפני השקיעה על ידי עצמו, עדיפה מהדלקת הנרות בשקיעה על ידי שליח. ועיין משנ"ב תרעה ט, ששליח שמדליק נרות שלא בנוכחות המשלח, אינו מברך, ועיין מנחת שלמה (מהדורת אוצרות שלמה) חלק ב סימן נו אות ב, ופניני חנוכה עמ' כח, בשם הגרי"ש אלישיב, שהשליח אינו מברך שום ברכה, ועיין מנחת שלמה שם, שבאר טעם הדבר, ועיין אגרות משה אורח חיים חלק א סימן קצ, וחובת הדר הלכות חנוכה פרק א הערה מד, ויומין דחנוכה סימן לו, שכונת המשנ"ב רק לברכת "שהחיינו" וברכת "שעשה ניסים", אבל את ברכת ההדלקה השליח מברך גם שלא בנוכחות המשלח, ועיין פניני חנוכה עמ' כח, בשם הגרי"ש אלישיב, שכדי לצאת מן הספק, יכוון השליח בשעה שמברך על הנרות שלו גם על נרות השכנים, ומייד אחרי שהדליק את נרותיו ילך להדליק את נרות השכנים, ולא יפסיק באמצע בדיבור, ולאחר הדלקת נרות השכנים יאמר "הנרות הללו". והגר" אריאל שליט"א כתב לנו שלכתחילה עדיף לנהוג כעצת הגרי"ש אלישיב, אך מעיקר הדיון שליח מברך את ברכת ההדלקה גם שלא בנוכחות משלחו, ועיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תה. ועיין שו"ת שבט הלוי חלק ד סימן סו, שכאשר יש לְבַחֵר בין הדלקה בפלג המנחה להדלקה בשעה מאוחרת, הדלקה בשעה מאוחרת עדיפה, והגר" אריאל שליט"א כתב לנו שהדלקה בפלג המנחה עדיפה, ועיין פניני חנוכה עמ' קע-קעא. בשם הגרי"ש אלישיב, וחובת הדר הלכות חנוכה פרק א הערה נ, שמחלקים בין הנהגים להדליק בחוץ לבין הנהגים להדליק בבית, שהנהגים להדליק בחוץ, יעדיפו להדליק בפלג המנחה, והנהגים להדליק בבית, יעדיפו להדליק בשעה מאוחרת.

שעשויה להתמשך⁴⁰. הנוהגים להדליק נרות בשקיעת החמה, צריכים להימנע מכל אלו חצי שעה לפני שקיעת החמה, והנוהגים להדליק נרות בצאת הכוכבים, צריכים להימנע מכל אלו חצי שעה לפני צאת הכוכבים⁴¹.

האכילה האסורה היא אכילת קבע, אבל מותר לאכול לחם או עוגה בשיעור כביצה (56 סמ"ק), וכן מותר לאכול פירות וירקות ובשר ודגים ללא הגבלה⁴².

אישה היוצאת ידי חובה בהדלקת בעלה, רשאית במקרה הצורך לאכול ולעשות מלאכה לפני הדלקת הנרות, ואינה צריכה לחשוש שבעלה ישכח להדליק. וכן בנים יוצאי ספרד הסמוכים על שולחן אביהם ויוצאים בהדלקתו, רשאים לאכול ולעשות מלאכה לפני הדלקת הנרות, ואינם צריכים לחשוש שאביהם ישכח להדליק⁴³.

לימוד תורה לפני הדלקת נרות

חכמים אסרו גם להתחיל ללמוד תורה בחצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים, שמא אדם ישקע בלימודו וישכח לקיים את המצווה⁴⁴, אך מותר ללמוד עניינים הקשורים לחנוכה, כיוון שתוכן הלימוד יזכיר לאדם את מצוות ההדלקה⁴⁵. ויש סוברים שמשום חשיבות הלימוד

40. משנ"ב תרעב י', ושער הציון שם יד, ואשי ישראל (פויפר) פרק כז סעיף כד, ותורת המועדים סימן ו סעיף א.

41. תורת המועדים סימן ו סעיף א.

42. עיין שו"ע רלב ג, ומשנ"ב שם, ותורת המועדים סימן ו אות ב.

43. חזון עובדיה עמ' סח, אשרי האיש פרק לג אות ה, קובץ מבית לוי גיליון י עמ' כב, בשם הגר"ש וזנר, ירושלים במועדיה עמ' רה. ועיין הליכות שלמה פרק טז סעיף ג, וחוט שני עמ' שיח, שחולקים. והגר" אריאל שליט"א כתב לנו שיש להקל בעניין זה רק במקום הצורך.

44. משנ"ב תרעב י', ושער הציון שם יד, הלכות חגים לגר"ס אליהו פרק נח סעיף נז. ועיין שער הציון שם, שלעניין לימוד תורה יש להקל, ולאסור את הלימוד רק בחצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים, ולא בחצי השעה הסמוכה לשקיעה (גם לנוהגים להדליק נרות בשקיעה).

45. חוט שני עמ' שיח, ירושלים במועדיה עמ' רד.

ומעלתו, לא אסרו חכמים ללמוד תורה בחצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים⁴⁶.

אדם שהתחיל ללמוד קודם לחצי השעה שלפני צאת הכוכבים, יכול להמשיך בלימודו עד זמן ההדלקה לדעת כולם, כיוון שחכמים לא הטריחו את האדם להפסיק מלימוד שכבר התחיל בו⁴⁷.

העמדת 'שומר' או 'יצירת תזכורת להדלקת הנרות

אדם שרוצה ללמוד, לאכול או לעשות מלאכה בחצי שעה הסמוכה להדלקת נרות, יכול לבקש מחברו (שאינו לומד, אינו עושה מלאכה ואינו אוכל אכילת קבע), שבהגיע זמן ההדלקה, יזכיר לו להדליק נרות, וכך יהיה מותר לו ללמוד, לאכול או לעשות מלאכה⁴⁸. וכן הוא יכול לכוון לעצמו שעון מעורר או לעשות תזכורת בטלפון הסלולרי, שיזכירו לו להדליק נרות⁴⁹, ובהישמע צלצול השעון או התזכורת, יפסיק מלימוד, מאכילה ומעשיית מלאכה, ויזדרז להדליק נרות⁵⁰. וכן אדם שנאלץ לעשות מלאכה בזמן הדלקת הנרות, כגון פועל שכיר שאינו יכול לקצר את יום עבודתו, יאמר לחברו באיזו שעה הוא עתיד לסיים את העבודה, ויבקש ממנו שיזכיר לו להדליק נרות באותה שעה;

46. חזון עובדיה עמ' סח הערה ג, וקובץ הלכות לגר"ש קמינצקי פרק ב סעיף א.

47. עיין שערי זבולון (שוב) חנוכה סימן יג אות ג.

48. ארחות רבנו (תשע"ד) חלק ג עמ' קמג, תורת המועדים סימן ו סעיף ה.

49. עיין ישועות חכמה סימן ע הערות חוסן ישועות ס"ק כב, ואשרי האיש חלק א פרק מא אות ה, ושבות יצחק (דרזי) חלק ב עמ' רפז, בשם הגרש"ז אוירבך, קובץ אליבא דהילכתא גיליון פט עמ' מא בשם הגר"ש דבליצקי, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין חוט שני שבת חלק ב עמ' רטז, שאין לסמוך על צלצול של שעון, כיוון שהצלצול אינו מזכיר בפירוש להדליק נרות. ואפשר שגם לדעת בעל חוט שני, ניתן לסמוך על צלצול של שעון אם מוסיפים לצלצול כיתוב המזכיר להדליק נרות.

50. עיין משנ"ב תרעב י'.

פרק ד - זמן ההדלקה

או שיכוון לעצמו שעון או יעשה תזכורת בטלפון, שיזכירו לו להדליק נרות לאחר סיום עבודתו.

בתי כנסת שמתקיים בהם שיעור בזמן הדלקת הנרות, יקדימו את השיעור או יאחרוהו, כדי שמשותפי השיעור יוכלו להדליק נרות בזמן. ואף אם בעקבות הקדמת השיעור או דחייתו, חלק מן הלומדים ייעדרו מן השיעור, יש לעשות כן, כיוון שיש לבטל תורה כדי לקיים את מצוות ה' כראוי⁵¹.

51. עיין הליכות שלמה פרק טז הערה 62, אור לציון פרק מג הערה ז, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין חזון עובדיה עמ' עג, שחולק וסובר שאם בעקבות דחיית השיעור, חלק מן הלומדים ייעדרו מן השיעור, יש לקיים את השיעור בזמן, ולאחר מכן ילכו משותפי השיעור הביתה וידליקו נרות, כי מעלת לימוד תורה של רבים עדיפה על פני הדלקה בזמן.

פרק ה מקום ההדלקה וסידור הנרות

הדלקה בפתח הבית

שתי מטרות עמדו לעיני חז"ל כאשר קבעו את מקום הדלקת הנרות. מטרה אחת היא שיהיה בהדלקה הפרסום הגדול ביותר של הנס, שכן עיקרה של מצוות הדלקת הנרות היא לפרסם את הנס. ומטרה שנייה היא שההדלקה תהיה בצמוד לבית, כדי שיהיה ניכר מי הדליק את הנר¹. לכן אמרו חכמים: "נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ"², שכן על ידי זה הנס מתפרסם לעוברים ולשבים, וניכר מי הדליק את הנר. ורמז יש בכך שמדליקים את הנרות בפתח הבית מבחוץ, שמגמתנו היא שאור התורה והקדושה שבתוך הבית, יאיר את כל המרחבים סביב, ולא יצטמצם רק לביתו הפרטי של כל אחד ואחד³.

1. עיין חידושי רבינו משה קזיס שבת כא ב.
2. שבת כא ב, שו"ע תרעא ה. ועיין שפת אמת שבת כב ב ד"ה בגמ' ת"ש, ודעת תורה תרעה א, ושו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ד סימן קה אות ז ד"ה ולפ"ז, והליכות שלמה פרק יד דבר הלכה טז והערה 54, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' קעט, שאדם שהדליק את הנרות בתוך הבית, יצא בדיעבד ידי חובה, ועיין פניני חנוכה עמ' נג, שהגרי"ש אלישיב חולק וסובר שמי שצריך להדליק בפתח הבית והדליק בחלון, לא יצא ידי חובה, ועיין לקמן שיש סוברים שבזמננו מותר לכתחילה להדליק בתוך הבית.
3. עיין מאמרי הראיה עמ' 150, שערי המועדים לאדמו"ר מלובביץ' חנוכה עמ' רצו, עיין הליכות שלמה פרק יד הערה 13.

כאשר פתח הבית מוּסתר מעט מבני רשות הרבים ויש יותר פרסום הנס בהדלקה בחלון הפונה לרשות הרבים מאשר בהדלקה בפתח הבית, נחלקו הדעות: יש סוברים שיש להדליק את הנרות בפתח הבית⁴, כיוון שכך הייתה עיקר התקנה⁵, ויש סוברים שעדיף להדליק בחלון, כדי להרבות בפרסום הנס⁶, וכן הלכה⁷.

מקום הנחת הנרות בפתח הבית

כשמדליקים נרות בפתח הבית, מצווה להניחם בטפח הסמוך לפתח⁸, כדי שהעוברים בפתח יראו את הנרות⁹. ומניחים את הנרות בצד שמאל

4. הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה ה-ו, פניני חנוכה עמ' נג, בשם הגר"ש אלישיב, חוט שני עמ' שו.
5. פניני חנוכה עמ' נג, בשם הגר"ש אלישיב, חוט שני עמ' שו. ועיין פניני חנוכה שם, וחוט שני שם, שאם כאשר הנרות מונחים בפתח הבית, בני רשות הרבים אינם רואים אותם כלל, יש להעדיף הדלקה בחלון.
6. מצוותין אמונה חנוכה עמ' 28 הערה 84, שכן נהג מרן הרב קוק זצ"ל, ארחות רבנו (תשע"ד) חלק ג עמ' קלח, בשם החזון איש, הגר"א שפירא בנספח א למקראי קודש לרב הררי סעיף 5, עיין אור לציון חלק ד פרק מב הערה ה, שאלת רב חלק ב עמ' שעא, בשם הגר"ח קנייבסקי, דבר חברון מועדים עמ' שכ הערה 53.
7. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.
8. שו"ע תרעא ז. ועיין ערוך השלחן תרעו יא, ומעדני שלמה (תשע"ו) עמ' ריט, בשם הגרש"ז אוירבך, ונר חנוכה (ספטימוס) פרק ג הערה לג, בשם הגר"ח קנייבסקי, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' קסו, שדין זה אינו מעכב, ואם הדליק רחוק מטפח הסמוך לפתח יצא ידי חובה, ועיין פניני חנוכה עמ' פט, בשם הגר"ש אלישיב, שחולק. ועיין פניני חנוכה עמ' צא, בשם הגר"ש אלישיב, וחוט שני עמ' שיג, שצריך שהנר יהיה בטפח הסמוך לפתח, ולא די בכך שתא הזכוכית של החנוכייה יהיה בטפח הסמוך לפתח, ועיין קובץ הלכות לגר"ש קמיעצקי פרק ח סעיף ו, שחולק וסובר שדי בכך שתא הזכוכית של החנוכייה או השולחן שעליו מניחים את הנרות יהיו בטפח הסמוך לפתח. ועיין ארחות רבינו (תשע"ד) חלק ג עמ' קלב, בשם הגר"ח קנייבסקי, שאין צריך לדקדק בשיעור מדויק של טפח. ועיין הליכות שלמה פרק יד סעיף א, וחוט שני עמ' שיג, וירושלים במועדיה עמ' קצב, שרבים המדליקים בפתח אחד, רשאים להניח את הנרות זה בצד זה, אף שרק נרותיו של הראשון הם בטפח הסמוך לפתח, הואיל וניכר שכל הנרות שייכים לפתח, ועיין שבות יצחק חנוכה פרק ו עמ' קיב, בשם הגר"ש אלישיב, שחולק. ועיין מעדני שלמה (תשע"ו) עמ' רכג, בשם הגרש"ז אוירבך, שמזוזת הפתח נחשבת חלק מהפתח.
9. ב"ח תרעא סוף אות ז. ועיין משנ"ב תרעא לא, שכתב טעם אחר, שאם הנרות יהיו רחוקים יותר מטפח מהפתח, לא יהיה ניכר שבעל הבית הניחם שם.

של הפתח, כדי שהעוברים בפתח יהיו מוקפים במצוות – מזוזה מימין ונר חנוכה משמאל¹⁰. וכשהעובר בפתח לבוש בציצית, מעלת הציצית מצטרפת למעלת הנר והמזוזה, ועליו נאמר: "והחוט המשולש לא במהרה ינתק"¹¹. ואם אין בפתח מזוזה, יש להניח את הנרות מימין¹², שכן בכל דבר מצווה מעדיפים את צד ימין¹³, משום שהימין מסמל את מידת החסד והשמאל את מידת הדין, ויש להעדיף את מידת החסד על פני מידת הדין¹⁴.

גובה הנר

לכתחילה, יש להניח את הנרות בפתח כך שהשלהבת של הנר תהיה גבוהה משלושה טפחים (24 ס"מ) ונמוכה מעשרה טפחים (80 ס"מ). זאת כדי שיהיה ניכר שהנרות הודלקו לשם מצווה ויתרבה פרסום הנס; שכן מצד אחד, אדם המדליק נר כדי להאיר, אינו מניח את הנר בגובה שעד עשרה טפחים, אלא מניח אותו גבוה יותר, כדי שיאיר מרחב גדול, ומצד שני, נר המונח בגובה של פחות משלושה טפחים מן הקרקע, אינו ניכר לעוברים ולשבים¹⁵.

10. שו"ע תרעא ז. ועיין הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה א, שאם אין מספיק מקום בצד שמאל של הפתח לכל החנוכיות, רשאים להניח את החנוכיות גם בצד ימין של הפתח.

11. קהלת ד יב. שו"ת מהרי"ל סימן מ.

12. שו"ע תרעא ז.

13. משנ"ב תרעא לד.

14. עיין תפארת יעקב (שפירא) מדות פרק ב אות י'.

15. שו"ע תרעא ו, ומשנ"ב שם. ועיין משנ"ב שם כד, שהמדליק בחלון, רשאי להדליק בו אף שהוא גבוה מעשרה טפחים. ועיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות ה, והלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף מב, שלפי הקבלה טוב להניח את החנוכייה כך שהשלהבת של הנר תהיה גבוהה משבעה טפחים.

פרק ה - מקום ההדלקה וסידור הנרות

מקומם של נרות החנוכה אינו יכול להיות גבוה מעשרים אמה (9.6 מטר), כיוון שנרות הנמצאים בגובה רב אינם נראים לעוברים ולשבים, ואינם מפרסמים את הנס¹⁶.

הדלקה בחלון

בזמן חז"ל, היו אנשים שהתגוררו בחדר בקומה שנייה, ולא הייתה להם כניסה נפרדת אליו, אלא היו נכנסים לחדרם דרך הפתח שבקומה הראשונה, ומשם היו עולים לחדר שבקומה השנייה. אילו הדרים בקומה השנייה היו מדליקים את נרות החנוכה בפתח הבית שבקומה הראשונה, היו העוברים והשבים סבורים שזו הודלק על ידי בעל הדירה התחתונה. לכן תיקנו חז"ל שהדר 'בעלייה' (בקומה השנייה) ידליק את נרות החנוכה בחלון חדרו הפונה לרשות הרבים, וכך יהיה ברור שהוא זה שהדליק את הנר¹⁷.

הדלקה בתוך הבית

בתקופת האמוראים, כאשר היהודים היו תחת שלטון הפרסים, לפעמים הייתה סכנה להדליק את נרות החנוכה בפתח הבית או בחלון, מפני שביום חגם התירו הפרסיים להבעיר אש רק בבית העבודה זרה שלהם, ולפעמים חל יום חגם בימי החנוכה. כדי שגם במצבים כאלו, יהיה ניתן לקיים את מצוות נרות החנוכה, אמרו חכמים שבשעת הסכנה, אין צורך להדליק את הנר בפתח הבית או בחלון, אלא "מניחו על שולחנו ודיו"¹⁸. ורמז יש בכך, שאף כאשר איננו זוכים להאיר את כל המרחבים

16. שו"ע תרעא ו, ומשנ"ב שם. ועיין הערה 41, כיצד ינהגו אנשים הגרים בבניין גבוה.
17. עיין שבת כא ב, ושו"ע תרעא ה, ומשנ"ב שם, ושער הציון שם כז. ועיין הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה ג, וירושלים במועדיה עמ' קפט, שהמדליק בחלון ידליק בימין החלון, ועיין קובץ הלכות לגר"ש קמינצקי פרק ט הלכה ט, שחולק.
18. עיין שבת כא ב, ורש"י שם ד"ה הסכנה, עיין שו"ע תרעא ה.

סביבנו באור התורה והמצוות, עדיין מוטל על כל אחד ואחד להאיר את ביתו הפרטי באורם¹⁹.

הדין בזמן הזה

במשך הגלות נהגו להדליק את הנרות בתוך הבית, מחשש סכנה. אבל בזמן הזה, בחסדי ה' חזרנו לארץ ישראל, וניתן להדליק את נרות החנוכה בפתח הבית ולפרסם את הנס בהשקט ובבטחה, ולכן ראוי להדליק את הנרות בפתח הבית, כפי עיקר התקנה. וכדי שהנרות לא יכבו, מניחים אותם בתיבת זכוכית²⁰. אמנם עדיין רבים נוהגים להדליק את נרות החנוכה בתוך הבית²¹, ונאמרו כמה טעמים להצדיק מנהג זה. טעם אחד הוא שכיוון שהייתה סכנה בדבר, שוב לא חזר המנהג לקדמותו²². טעם שני הוא שבזמן הזה, שנוהגים להדליק נרות גם בבית הכנסת, פרסום הנס לרבים מתקיים כבר בהדלקה בבית הכנסת, ולכן נחלש החיוב להדליק בפתח הבית מבחוץ כדי לפרסם את הנס לרבים²³. וטעם שלישי הוא שיש עדיין מקומות בעולם שהנחת נרות החנוכה בפתח הבית מבחוץ עלולה להביא לידי סכנה, ואין דנים כל מקום ומקום בנפרד, אלא דין אחד הוא לכל ישראל²⁴.

19. עיין מאמרי הראיה עמ' 150.

20. מועדים וזמנים חלק ב סוף סימן קמ וחלק ו סימן פט, שכן נהגו רבי זונדל מסלנט ותלמידי הגר"א שעלו לארץ ישראל, מקראי קודש לגרצ"פ פרנק סימן יז, שכן נהג מהרי"ל דיסקין, הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה ל, חזון עובדיה עמ' לח, אור לציון חלק ד פרק מב שאלה ג, אשרי האיש פרק לה אות א, שו"ת אד נדברו חלק י סימן כו וחלק יד סימן אות ג, הגר"ש דבליצקי קובץ מוריה שנה שלישית (תשל"א) גליון ג-ד (כז-כח) עמ' סט, וכן כתב לנו הגר"א אריאל שליט"א.

21. עיין שו"ת דבר יהושע חלק א סימן מ, ושו"ת מנחת יצחק חלק ו סימן סו, ושו"ת שבט הלוי חלק ז סימן פד, ותורת המועדים סימן ג סעיף ד, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' קסז.

22. שו"ת דבר יהושע חלק א סימן מ.

23. שבט הלוי חלק ז סימן פד.

24. מועדים וזמנים חלק ב סימן קמ. ועיין פסקי תשובות תרעא הערה 11.

הנוהגים להדליק נרות בתוך הבית, ישתדלו להניח את הנרות בחלון הפונה לרשות הרבים, כדי לפרסם את הנס לבני רשות הרבים²⁵.

בית עם חצר

בית שבחזיתו יש חצר, נחלקו הראשונים אם יש להדליק את הנרות בפתח הבית או בפתח החצר. לדעת רש"י, עדיף להדליק בפתח הבית²⁶, שכן על ידי זה ניכר יותר מי הדליק את הנר, והנס מתפרסם גם כן, כי עוברים ושבים יכולים לראות את הנר דרך פתח החצר²⁷. ולדעת התוספות, יש להדליק בפתח החצר²⁸, כיוון שכך הנרות נראים טוב יותר לעוברים ולשבים, ויש בכך יותר פרסום הנס²⁹, וכדעה זו פסק מרן השלחן ערוך³⁰.

25. משנ"ב תרעא לח. ועיין ליקוטי מהרי"ח (תשע"ג) עמ' שעג, שיש חולקים וסוברים שעדיף להדליק בפתח הבית מבפנים מאשר בחלון הפונה לרשות הרבים, כדי להיות מסובבים במצוות, ועיין מקראי קודש לרב הררי פרק ג הערה ג, שכן נהג הגר"מ אליהו.

26. רש"י שבת כא ב ד"ה מבחוץ.

27. חידושי רבינו משה קזיס שבת כא ב, ואור לציון חלק ד פרק מב הערה ד.

28. תוספות שבת כא ב ד"ה מצוה.

29. חידושי רבינו משה קזיס שבת כא ב, ואור לציון חלק ד פרק מב הערה ד.

30. שו"ע תרעא ה. ועיין באור הלכה תרעא ה ד"ה פתח, שהביא כמה ראשונים שסוברים כרש"י, ועיין ערוך השלחן תרעא כ, שתמה על השלחן ערוך שסתם כדעת התוספות, כיוון שהרמב"ם ור"י וסמ"ג והגהות מימוניות והר"ן סוברים כדעת רש"י, ועיין קובץ אוצרות התורה גיליון כסלו תשס"ה עמ' ד, שהחזון איש פסק כרש"י, ועיין הגר"ש דבליצקי אור תורה כסלו תשל"ו סימן ס עמ' רכא, שיש לפסוק כרש"י, ועיין שערי דבר חלק א עמ' קמג, בשם הגר"ש דבליצקי, שרוב ככל גדולי קהילת הפרושים בארץ ישראל נהגו להדליק על פתח הבית כשיטת רש"י, ועיין שו"ת באהלה של תורה חלק ב סימן צד אות ד, שהרוצה להדליק בפתח הבית כדעת רש"י רשאי. ועיין תשובות והנהגות חלק ג סימן רטו אות ג, שאם ניתן לראות את פתח הבית מרשות הרבים, אזי גם לדעת תוספות אפשר להדליק בפתח הבית, ועיין הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה אות ח, שכתב כעין זה. עיין תשובות והנהגות חלק ב סימן שמב אות ב, בשם הגרי"ז סולוביצקי, שפתח חצר ללא משקוף ומזוזות אינו נחשב פתח, ואין להדליק בו נרות, ועיין הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה ח, ופניני חנוכה עמ' פ, בשם הגר"צ פ, פרנק, הגאון מטשבין והגר"ש אלישיב, ותשובות אביגדר הלוי עמ' תלג, שחולקים, ועיין תשובות והנהגות חלק ב סימן שמב אות ב, שכן המנהג. ועיין פניני חנוכה עמ' ס ועמ' סג, בשם הגר"ש אלישיב, שחצר שאינה מוקפת במחיצות, אין לה דין חצר, ואין להדליק בפתחה. ועיין הליכות שלמה פרק יד

בעבר היו אופים, מבשלים, מכבסים ועושים שימושים נוספים בחצרות הבתים³¹, אך בזמננו כל צרכי המגורים נעשים בתוך הבית, והחצר משמשת בעיקר לנוי. על סמך שינוי זה במציאות, חידש החזון איש שבזמננו יש להדליק את הנרות בפתח הבית גם לדעת התוספות, כיוון שבעבר, פתח החצר היה פתח מקום המגורים, ולכן תיקנו להדליק בו, מה שאין כן בזמננו³². רבים חולקים על החזון איש, וסוברים שעיקר הטעם שיש להדליק בפתח החצר הוא כיוון שפתח החצר סמוך לרשות הרבים ועל ידי זה מתרבה פרסום הנס, ולכן יש להדליק את הנרות בפתח החצר גם בזמננו³³, וכן הלכה³⁴.

בניין קומות

נחלקו הפוסקים היכן ידליקו את נרות החנוכה אנשים הגרים בבניין רב קומות, ונאמרו בעניין זה שלוש דעות. יש סוברים שהחלל המשותף בבניין נחשב כחצר משותפת של הדיירים, ולכן יש להדליק את הנרות בפתח הבניין, שהוא כפתח החצר. ואם הבניין מוקף בחצר, יש להדליק

הערה 15, שאין להדליק בפתח חצר המשמשת בעיקרה לחניית כלי רכב, ועיין פניני חנוכה עמ' ס, בשם הגרי"ש אלישיב, שחולק.

31. עיין בבא בתרא נז א-ב, ורש"י בבא בתרא ב א ד"ה השותפין.

32. ארחות רבנו (תשע"ד) חלק ג עמ' קכח-קכט, דינים והנהגות סמך החזון איש פרק כג אות א, שונה הלכות סימן תרעא יא, חוט שני עמ' שו. ועיין שו"ת אד נדברו חלק ד סימן לט, והלכות חג בחג פרק ה הערה 3 עמ' סב, שביארו את טעמו של החזון איש, ועיין הגר"ח ברים (תלמיד החזון איש) אוצרות התורה גיליון כסלו תשס"ה עמ' ג, שביאר באופן אחר. ועיין נר ציון חנוכה פרק ז סוף הערה 15, שדעת הגר"צ אבא שאול כדעת החזון איש, ועיין שם שהאריך לבאר טעמים.

33. שבות יצחק חנוכה עמ' ו, בשם הגרי"ד סולוביצ'יק והגרי"ש אלישיב, ארחות רבנו חלק ג (תשע"ד) עמ' קלו, בשם הגרי"י קנייבסקי, הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה ו, קובץ הלכות לגר"ש קמיעקי פרק ז הלכה ז, מצוותיך אמונה עמ' 97, בשם הגר"ז גולדברג, דבר חברון מועדים עמ' שכ. ועיין מנחת אשר מועדים חנוכה סימן ג סוף אות ב, שכן המנהג.

34. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א, והוסיף שאם פתח הבית נראה ברשות הרבים, עדיף להדליק בפתח הבית (עיין הערה 30). ועיין הערה 30, שהרוצה לסמוך על דעת רש"י ולהדליק בפתח הבית, רשאי.

את הנרות בפתח החצר הפונה לרשות הרבים³⁵. ויש סוברים שהחלל המשותף אינו נחשב כחצר, כיוון שהוא משמש רק למעבר, ולכן יש להדליק את הנרות בפתח הדירה של כל אחד³⁶. ויש סוברים שיש להדליק את הנרות בחלון הפונה לרשות הרבים³⁷. זאת משום שאין להדליק בפתח הדירה, כיוון שנרות המונחים בפתח הדירה אינם מפרסמים את הגם לבני רשות הרבים³⁸, ואין להדליק בפתח הבניין, כיוון שהדלקת נרות רבים בפתח בניין שפתחי דירותיו אינם נראים לעוברים ברשות הרבים, תגרום לכך שלא יהיה ניכר מי הדליק נרות אלו³⁹. ועוד שיש סוברים שהחלל המשותף בבניין אינו נחשב כחצר, כיוון שהוא משמש רק למעבר⁴⁰.

35. הליכות שלמה פרק יד סעיף ד, אשרי האיש פרק לה אות א. ועיין הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה ה והערה 11, שלאחר שאחד הדיירים הדליק בפתח הבניין, עדיף ששאר דיירי הבניין ידליקו בחלון ביתם, כדי שיהיה ניכר מיהו בעל הנר, ובלבד שחלון ביתם אינו גבוה מעשרים אמה.

36. שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעא ס"ק יח, בשם הגר"ח קנייבסקי בדעת החזון איש, ירושלים במועדיה עמ' קפז. ועיין שונה הלכות שם, שאם ניתן להדליק את הנרות בחלון הפונה לרשות הרבים, והדבר יגדיל את פרסום הגם בצורה ניכרת, יש להדליק את הנרות בחלון.

37. שו"ת שבט הלוי חלק ד סימן סה, קובץ הלכות חנוכה מהגר"ם פיינשטיין אות ח בתוך מקראי קודש לרב הררי נספח ז, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף לז, חוט שני עמ' שז, אז נדברו חלק ה סימן לט, באהלה של תורה חלק ב סימן צד אותיות ד-ה, הלכות חג בחג פרק ה סעיף ב. ועיין חוט שני עמ' שז, שאם החלון הפונה לרשות הרבים גבוה מעשרים אמה, יש להדליק בפתח הדירה, וכעין זה בהלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף לז, ועיין קובץ הלכות חנוכה מהגר"ם פיינשטיין שם, והליכות שלמה פרק יד סעיף ה, ושו"ת שבט הלוי חלק ד סימן סה, ובאהלה של תורה חלק ב סימן צד אותיות ד-ה, שחולקים. ועיין חוט שני עמ' שח, בשם הגרי"י קנייבסקי, והליכות שלמה פרק יד סעיף ב, וירושלים במועדיה עמ' קצא, שמרפסת הפונה לרשות הרבים נחשבת כחלון, ואפשר להדליק בה, ועיין אשרי האיש פרק לה אות יז, ותשובות והנהגות חלק ג סימן רטו אות ג, שחולקים וסוברים שמרפסת אינה כחלון ואין להדליק בה.

38. חוט שני עמ' שז, אז נדברו חלק ה סימן לט.

39. עיין ירושלים במועדיה עמ' קפח, עיין הלכות חג בחג פרק ה הערה 5, מנחת אשר מועדים חנוכה סימן ג אות ג: אפשר.

40. עיין הלכות חג בחג פרק ה הערה 5.

למעשה, עדיף לנהוג כשיטה השלישית ולהדליק את הנרות בחלון הפונה לרשות הרבים. ונכון להניח את הנרות בחלון באופן שגם בני הבית יראו את הנרות, ויהיה בכך פרסום גם לבני הבית. ואפילו אם חלון הבית גבוה עשרים אמה מרשות הרבים (9.6 מטר), יש להדליק בחלון, כיוון שיש בכך קצת פרסום לבני רשות הרבים. ואם יש סביב הבית בניינים גבוהים שחלון הבית נשקף אליהם, יש בכך פרסום גם לדיירי הבניינים הללו⁴¹.

סידור הנרות בחנוכייה וסדר ההדלקה

מסדרים את הנרות בחנוכייה ומדליקים אותם באופן כזה שיתקיימו שני עניינים: א. שהנר הראשון שיודלק יהיה הנר שהוסיפו באותו יום, שכן נר זה מציין את הנס הגדל מיום ליום. ב. שכיוון ההדלקה יהיה משמאל לימין, שכן כלל בידינו: 'כל פניות שאתה פונה לא יהיו אלא לימין'. וכך הוא סדר ההדלקה למעשה: ביום הראשון מניחים את הנר הראשון כך שכאשר המדליק עומד מול החנוכייה, הנר מונח בקצה הימני שלה. ביום השני מניחים את הנר הראשון במקום שהונח בו אתמול, ומוסיפים לשמאלו נר נוסף, ובשעת ההדלקה מדליקים תחילה את הנר הנוסף. וכך גם ביום השלישי – מניחים את הנר הראשון והנר השני במקום שהונחו בו ביום הקודם, ומוסיפים לשמאלם נר שלישי, ומדליקים תחילה את הנר השלישי; וכן הלאה עד היום השמיני. כשעושים כך, מתחילים תמיד בהדלקת הנר החדש, וכיוון ההדלקה

41. באהלה של תורה חלק ב סימן צז אותיות ד-ה. ועיין פסקי הלכות מהגר"ם פיינשטיין בתוך מקראי קודש לרב הררי נספח ז אות ח, וחזון עובדיה עמ' לו הערה יג, ומקראי קודש פרק ג הערה ד, בשם הגר"ש ישראל, והליכות אבן ישראל פרק מא אות י, וחי'דושי בתרא סימן תרעא סעיף ז, בשם הגר"ח פ' שיינברג, והגר"א נבנצל שליט"א בקובץ אליבא דהלכתא גיליון ק עמ' כא, שאפשר להדליק נרות בחלון הגבוה מעשרים אמה, אם יש סביב בתים גבוהים שחלון הבית נשקף אליהם, ועיין מקראי קודש שם, בשם הגר"ש אלישיב, הגר"י צדקה והגר"ם אליהו, ושם נספח ד, בשם הגר"ח קנייבסקי, וחוט שני עמ' שז אות י, שאין להתחשב בבתים גבוהים שחלון הבית נשקף אליהם, כיוון שאין זה רשות הרבים. ועיין הליכות שלמה פרק יד הערה 22, שהסתפק בזה.

הוא לעולם משמאל לימין⁴².

רצוי שבשעת ההדלקה יעמוד המדליק סמוך לנר החדש, כדי שגור זה יהיה הנר הראשון שידו פוגשת, וידו לא תחלוף על נרות אחרים מבלי להדליקם. זאת משום ש'אין מעבירים על המצוות', כלומר אין חולפים על פני מצווה שפוגשים בה מבלי לקיימה⁴³.

42. שו"ע תרעו ה, ומשנ"ב שם, כף החיים תרעו לא, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיפים לה-לו, אור לציון חלק ד פרק מו שאלה ח, ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תנ. ועיין משנ"ב שם ס"ק ט וס"ק יא, שאין הבדל בכל זה בין מדליק בצד ימין של הפתח, בין בצד שמאל, בין בחלון. ועיין משנ"ב עם הערות איש מצליח על משנ"ב תרעו ט, שכן הוא מנהג יוצאי ספרד. ועיין משנ"ב שם ט, ושער הציון שם יד, שהמהרש"ל והגר"א חולקים על הנאמר לעיל, ולדעתם העיקרון הקובע את סדר ההדלקה הוא שיש להדליק תחילה את הנר הסמוך ביותר לפתח, כיוון שגור זה הוא עיקר החיוב, ושאר הנרות הם נרות הידור, ועיין זה חשוב יותר מהדלקת הנרות משמאל לימין. ועיין ביאור הלכה תרעו ה ד"ה כי להפנות, שלט"ז יש שיטה שלישית, היתה בעקרונית לשיטת השלחן ערוך, אלא שלפי שיטתו משמעות החיוב לפנות לימין, הוא להתחיל את ההדלקה בצד ימין ולפנות לשמאל (ככיוון הכתיבה בשפה העברית), ולכן יש להניח את הנר הראשון בקצה השמאלי של החנוכיה, ולמחרת להוסיף נר לימין, ולהדליק תחילה את הנר הימני ביותר, שהוא הנר החדש, ולאחר מכן לפנות לנר שלשמאלו, וכן הלאה בכל יום יום, ועיין משנ"ב שם, וביאור הלכה שם, שניתן לנהוג כפי כל אחת מהשיטות, ועיין פסקי תשובות תרעו ו, שהמנהג הנפוץ הוא כדעת השלחן ערוך.

43. משנ"ב תרעו יא. עיין ביאור הלכה תרעג ב ד"ה הדלקה, שיש להקפיד להדליק כל נר היטב, שהאש תאחז בו כראוי, ורק לאחר מכן לעבור לנר הבא, ועיין פסקי תשובות סימן תרעג אות יא, שבזמננו אין מקפידים על כך, כנראה משום שהנרות שלנו מעובדים היטב והאש נתפסת בהם היטב מיד, ועיין שם, שיש המדקדקים בזה גם בזמננו, ועיין חזון עובדיה עמ' קכט, והלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף מח, ששמע שגם בזמננו יש להקפיד בזה.

פרק ו דיני הנר

כמות השמן

כדי להרבות בפרסום הנס, לא די בכך שהנר ידלק זמן קצר, אלא צריך שהנר ידלק לפחות חצי שעה¹. והנהגים להדליק נרות בשקיעת החמה, טוב שיקפידו שהנרות ידלקו כחמישים דקות, עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים, כדי לצאת ידי חובת הסוברים שזמן ההדלקה הוא בצאת הכוכבים².

בערב שבת, מקדימים להדליק את נרות החנוכה כעשרים וחמש דקות לפני השקיעה, ולכן יש להשתמש בנרות גדולים, שיספיקו לדלוק כשעה ורבע. זאת כיוון שמדליקים נרות כעשרים וחמש דקות לפני השקיעה, ומשך הזמן בין השקיעה לצאת הכוכבים הוא כעשרים דקות, ולאחר צאת הכוכבים, הנרות צריכים לדלוק עוד חצי שעה.

1. שו"ע תרעב ב.

2. עיין אגרות קודש לאדמו"ר מלובביץ' חלק י עמ' קנג, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף נו, ימי הלל והודאה עמ' פ, בשם הגר"ח קנייבסקי, עיין הגר"ש דבליצקי קובץ ישורון גיליון ס עמ' רמד. ועיין הליכות שלמה פרק טו סעיף ח, ופניני חנוכה עמ' קסא, בשם הגר"ש אלישיב, שיש הידור בכך שהנרות ידלקו כל זמן שעוברים ושבים מסתובבים בחוץ, כדי להרבות בפרסום הנס, ועיין הליכות שלמה שם הערה 39, שנרות החנוכיה של הגרש"ז אוירבך דלקו בערך עד השעה אחת עשרה. ועיין עובדות והנהגות לבית בריסק חלק ד עמ' קג, בשם הגר"ז, שיש להיזהר בדבר מן הדין, ועיין שם חלק ב עמ' צט, בשם הגר"ז, שלהפך, אין זו חובה מן הדין, ועיין חזון עובדיה עמ' סו, שאין בדבר חובה. ועיין נר חנוכה (ספטימוס) עמ' טו, שהחזון איש היה מכבה את נרות החנוכיה שלו חצי שעה אחר צאת הכוכבים.

שמן זית ונרות שעווה

כל השמנים והפתילות כשרים להדלקת נר חנוכה, ומצווה מן המובחר להדליק בשמן זית, שבו נעשה הנס. ואם אין שמן זית, יש להדליק בשמן שאורו זך ונקי³. הדלקה בשמן, אף שאינו שמן זית, עדיפה על הדלקה בנר שעווה, הואיל והנס נעשה בשמן⁴.

נורה חשמלית

עם המצאת נורת הליבון החשמלית הכריעו הפוסקים שהדלקתה אסורה בשבת, כיוון שחוט הלהט שבה נחשב כאש. בעקבות זאת

3. שו"ע ורמ"א תרעג א. ועיין חוט שני עמ' שיט, וירושלים במועדיה עמ' קצט, והגר"א וייס שליט"א בקובץ דרכי הוראה גיליון ד עמ' פב, ששמן בעל חומציות גבוהה המיועד למאור ולא לאכילה, כשר להדלקה לכתחילה, ועיין אשרי האיש פרק לד אות יג, והלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף עא, שחולקים, ועיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' שיט ואילך, שהאריך בזה. ועיין תשובות והנהגות חלק ג סימן ריח, והגר"א וייס שליט"א בקובץ דרכי הוראה גיליון ד עמ' פד, ששמן זית מוצק אינו מהודר להדלקה, כיוון שאינו דומה לשמן שבו נעשה הנס, ועיין שו"ת שבט הלוי חלק ט סימן קמג, ואשרי האיש פרק לד אות טז, שחולקים. ועיין שדי חמד מערכת חנוכה אות טו, והליכות שלמה פרק יג דבר הלכה יב, ושו"ת להורות נתן חלק א סימן ל, ושו"ת שמע שלמה חלק ד סימן כא אותיות ב-ד, שהשמן אינו צריך להיות שייך למדליק, ועיין מקראי קודש לגר"צ פ"פ פרנק, ופניני חנוכה עמ' טז, בשם הגר"ש אלישיב, שחולקים. ועיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות יב, וכפ החיים תרעג יא, שאין להדליק את הנרות בשמן שהונח תחת המיטה שישנו עליה בליילה, כיוון ששורה עליו רוח רעה והוא אינו ראוי לאכילה, ועיין חזון עובדיה עמ' פח, שחולק. ועיין משנ"ב תרעז יז, שמותר להשתמש בשמן שנתר בבדיך להדלקת הנרות של היום למחרת.

4. משנ"ב תרעג ד. ועיין מצות ראייה למרן הרב קוק זצ"ל סימן תרעג סעיף א, שגר שעווה שאורו צלול יותר משמן זית, עדיף משמן זית, ועיין שלחן שלמה (מירקיש) תרעג א, ומנחת פתים תרעג א, וארחות חיים (כהנא) תרעג ב, שחולקים. ועיין פאת השלחן עם בית רידב"ז הלכות שמטיטה פרק ה סעיף ט, ודרך אמונה שמטיטה פרק ה ס"ק מט, בשם החזון איש, ושו"ת שבט הלוי חלק א סימן קפד, שאין להדליק נר חנוכה בשמן של שביעית, כיוון שאסור להשתמש לאור הנרות, ומצא שמפסיד את השמן, ועיין מנחת שלמה חלק א סימן מב, והלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף עג, ואור לציון חלק ד פרק מד שאלה ד, שחולקים, ועיין באהלה של תורה חלק ג סימן נד, שיש לסמוך על הוראת המנחת שלמה. ועיין חזון עובדיה עמ' פו, שאסור להדליק נר חנוכה בשמן של טבל טמא, ועיין באהלה של תורה חלק ד סימן נג, שחולק. ועיין חזון עובדיה עמ' עז, והרב יואל פרידמן בקובץ אמונת עתיך גיליון 7 עמ' 28, שמותר לכהן להדליק את הנרות בשמן תרומה טמא (שמן שרפה).

התעוררה שאלה אם ניתן לצאת ידי חובת הדלקת נר חנוכה בהדלקת נורת ליבון חשמלית. יש סוברים שיוצאים בה ידי חובה, ובלבד שיהיה ניכר שהדליקה לשם מצוות נר חנוכה, ושיתהיה בה סוללה שמספיקה לחצי שעה לפחות. לפי דעה זו, הסוללה נחשבת כשמן, וחוט הלהט כאש⁵. אבל רוב האחרונים סוברים שאין יוצאים ידי חובת נר חנוכה בהדלקת נורה חשמלית⁶, שכן אין הנורה נחשבת נר, הואיל ואין בה שמן ופתיחה⁷. ובשעת הדחק כאשר אין לאדם אפשרות אחרת, כגון חולה המאושפז בבית חולים, שאינו רשאי להדליק נר בחדרו, יש להדליק נורת ליבון חשמלית הדולקת על ידי סוללה, אך אין לברך על ההדלקה, מכיוון שלדעת הרבה פוסקים אין מקיימים את המצווה בהדלקת נורה חשמלית⁸. נורה חשמלית שאין בה חוט להט, כגון נורת לֵד, פסולה להדלקה לדעת הכול⁹.

כדי לכבד את המצווה, טוב להדליק נרות בחנוכייה יפה ומהודרת¹⁰.

5. הליכות שלמה פרק טו סעיף ג, קובץ תשובות לגר"ש אלישיב חלק ג סימן קג, עיין אור לציון חלק ד פרק מד שאלה ב, ירושלים במועדיה עם' רמג-רמה. ועיין הליכות שלמה שם הערה 11, ואור לציון שם הערה מ, שאין לברך על נורה חשמלית המחוברת ישירות למערכת החשמל (ללא סוללה), כיוון שבזרם החשמל הכללי נוצר בכל רגע ורגע זרם חדש בתחנה, שלא היה לפני כן בעולם, ונמצא שבשעת ההדלקה, לא היה בנר שיעור שמן שיהיה ראוי לדלוק חצי שעה. ועיין קובץ תשובות שם, שמשמע שגם נורה חשמלית המחוברת ישירות למערכת החשמל (ללא סוללה) כשרה להדלקה. ועיין הליכות שלמה שם, שלכתחילה אין לקיים את המצווה בנורה חשמלית, כיוון שיש בדבר ספקות שונים, ורק מי שאין לו ברירה אחרת, יכול להדליק נורת ליבון חשמלית.

6. מצות ראייה למרן הרב קוק זצ"ל תרעג א ד"ה ולענין נר, כף החיים תרעג יט, ישכיל עבדי חלק ג אורח חיים סימן יז, משפטי עוזיאל חלק א סימן ז, קובץ הלכות לגר"ש קמניצקי עם' כו, בשם הגר"ם פיינשטיין, ציץ אליעזר חלק כ סימן מה, חזון עובדיה עם' צג, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף עה, דבר חברון מועדים עם' שכא, קובץ הלכות לגר"ש קמניצקי פרק א סעיף יג.

7. שו"ת הרב צבי חלק ב סוף סימן קיד, חזון עובדיה עם' צג. ועיין חזון עובדיה שם, שכתב טעמים נוספים לכך.

8. עיין חזון עובדיה עם' צז.

9. הליכות שלמה פרק טו סוף הערה 11, ירושלים במועדיה עם' רמה.

10. משנ"ב תרעג כח. ועיין אשרי האיש פרק לו אות ב, שאדם שיש לו חנוכייה יקרה, והוא חושש להניח אותה בחוץ, טוב יותר שידליק בחנוכייה פשוטה בחוץ, משידליק בחנוכייה יקרה בתוך

פרק ו - דיני הנר

ומצווה מן המובחר שנרות החנוכייה יהיו בגובה שווה ובשורה אחת (ולא בעיגול), כדוגמת מנורת המקדש¹¹.

הבית.

11. עיין חיי אדם כלל קנד סעיף י, וביאור הלכה תרעא ד ד"ה ומותר, ושנו"ת רב פעלים חלק ד אורח חיים סיסן ל ד"ה אך דע.

פרק ז

משך הזמן שהנרות צריכים לדלוק

נר שִׁכָּבָה

מצוות נר חנוכה מתקיימת מיד בהדלקת הנר, ואף אם הנר כבה לאחר מכן, כגון שמישהו נתקל בחנוכייה והפיל אותה, יצא המדליק ידי חובה. וזהו מה שאמרו חכמים: "הדלקה עושה מצווה"¹.

ורמז יש בדבר, שבכל הנוגע לריבוי אור תורה ומצוות בעולם, עיקר חובתנו היא בהשתדלות, ואף אם מאמצינו לא נשאו פרי, לא היה עמלנו לשווא, שכן עצם ההשתדלות והמאמץ מרבים אור בעולם הרבה מעבר לתוצאות המעשיות².

וכתבו אחרונים, שאף שהמדליק יצא ידי חובת המצווה, ראוי שידליק שוב את הנר, כדי לפרסם את הנס³. ואף בזה יש רמז, שאף אם מאמצינו

1. שו"ע תרעג ב. ועיין שו"ע שם, שדין זה נכון גם בערב שבת, ועיין ט"ז תרעג ט, שחולק וסובר שבערב שבת יש לחזור ולהדליק את הנרות ללא ברכה, כיוון שהנרות לא דלקו כלל בזמן החיוב, ואם המדליק קיבל שבת, יבקש מחברו שעדיין לא קיבל שבת שידליק את הנרות עבורו, ועיין משנ"ב תרעג כז, וחזון עובדיה עמ' קי, שראוי להחמיר כדעת הט"ז. ועיין ביאור הלכה תרעב א ד"ה ובלבד, והלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף נב, שאדם שהדליק נרות ספוג המנחה, והנרות כבו לפני צאת הכוכבים, צריך לחזור ולהדליקם ללא ברכה, כיוון שהנרות לא דלקו בזמן החיוב. ועיין שער הציון תרעג לב, והלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף נא, שאדם שכיבה את הנרות בכוונה, צריך לחזור ולהדליקם ללא ברכה.
2. עיין קובץ חכמי לב גיליון א עמ' קעח. ועיין פניני הראי"ה סוף עמ' 426.
3. משנ"ב תרעג כז, חזון עובדיה עמ' קו, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף נ.

להרבות אור תורה ומצוות לא נשאו פרי, בל נתייאש, אלא נשתדל ונתאמץ עוד.

מצב הנר בשעת ההדלקה

מכיוון ש'הדלקה עושה מצווה', בשעת ההדלקה צריך שהנר יהיה ראוי לדלוק חצי שעה, ולכן בשעת הדלקת הנר, יש לשים לב שיש בו מספיק שמן⁴. אדם שהדליק נרות והתברר שבשעת ההדלקה לא היה בהם מספיק שמן כדי שהנר ידלק חצי שעה, צריך לכבות את הנרות, להוסיף שמן ולחזור ולהדליק את הנרות כראוי. אך לא יברך שוב, כי יש חולקים על דין זה, וסוברים שאין צורך שהנר יהיה ראוי לדלוק חצי שעה, ואף שאין הלכה כדבריהם, לעניין הברכה חוששים לדעתם, שכלל גדול בדינו: ספק ברכות להקל⁵.

כמו כן יש להניח את הנרות במקום שהרוח לא תכבה אותם במשך חצי שעה. ואם הנרות הודלקו במקום שיש בו רוח, והם כבו מהרוח, יש לחזור ולהדליקם, אך אין לברך שוב על הדלקתם⁶.

4. שו"ע תרעב ב, ומשנ"ב תרעג כה.

5. שו"ע תרעה ב, ונשמת אדם כלל קנד ס"ק א, ומשנ"ב תרעה ח, וחזון עובדיה עמ' קיב.

6. משנ"ב תרעג כה, חזון עובדיה עמ' קו. ועיין משנ"ב שם, ושער הציון שם ל, שהטעם לכך שאין צריך לחזור ולברך כאשר הנרות כבו מחמת הרוח, הוא משום שאפשר שבשעת ההדלקה לא היה ברור שהנרות יכבו, ועיין שו"ת אז נדברו חלק ו סימן יב אות ב, ומשנה אחרונה תרעג הערה מט, שבדין זה המשנ"ב לא כתב שאין צריך לחזור ולברך מהטעם שהובא בפסקה הקודמת (שיש סוברים שיוצאים ידי חובה בנר שאינו ראוי לדלוק חצי שעה), כיוון שהמשנ"ב חשש לסברת הנשמת אדם בכלל קנד ס"ק ב, שמקרה זה, שהנר אינו ראוי לדלוק בוודאות אפילו רגע אחד, גרוע יותר מנר שראוי לדלוק בוודאות זמן מה. ועיין משנ"ב תרעג כה, שאם בשעת ההדלקה ניכר שהאש אינה נאחזת בפתילה כראוי, וברור שהנר יכבה במהרה, אינו יוצא בהדלקה זו, וצריך לחזור ולהדליק את הנר כראוי, ועיין ערוך השלחן תרעג טז, שבמקרה זה, צריך לחזור ולברך (אם המדליק דיבר שלא מעניין ההדלקה בין הברכה להדלקה השנייה), ועיין חזון עובדיה עמ' קו, שמשמע שגם במקרה זה אין צריך לחזור ולברך.

הדלקה בתיבת זכוכית

הנוהגים להדליק נר חנוכה בפתח הבית מבחוץ, נעזרים בדרך כלל בתיבת זכוכית, ובשעת ההדלקה פותחים את דלת התיבה כדי להדליק את הנרות. במצב זה, כשדלת התיבה פתוחה, הרוח נכנסת לתיבה ופעמים שאין הנר ראוי לדלוק באופן זה חצי שעה. לכן יש מן האחרונים שסובר שאין יוצאים ידי חובת המצווה באופן זה.⁷ אבל ההלכה כדעת רוב האחרונים, שיוצאים ידי חובה באופן זה,⁸ שכן סוף סוף הנרות ידלקו חצי שעה.⁹ ועוד, שמכיוון שביד המדליק לסגור את דלת התיבה, והדלקתו היא על מנת לסגור אותה, הרי זו נחשבת הדלקה שאינה עומדת לכבות.¹⁰ והרוצה להדר יחסום בגופו את הרוח, באופן שגם בשעת ההדלקה יהיה הנר ראוי לדלוק חצי שעה.¹¹

העברת הנרות ממקום למקום

אין להדליק את הנרות במקום אחד ולהעבירם לאחר מכן למקום אחר, שכן כיוון ש'הדלקה עושה מצווה', הנרות צריכים לעמוד במקום הראוי כבר בזמן ההדלקה. ועוד, שאם יעביר את הנרות ממקום למקום, ירָאָה הדבר כאילו הנרות הודלקו כדי ליהנות מאורם.¹² אבל מותר להזיז קצת את הנרות באופן שניכר שאינו מטלטל אותם כדי ליהנות מאורם.¹³ ולכן מותר להזיז קצת את החנוכייה, כדי לפנות מקום לחנוכייה נוספת, וכן

7. שו"ת הר צבי אורח חיים חלק ב סימן קיד, בשם מהר"ל דסקין.

8. שו"ת הר צבי שם, הליכות שלמה פרק טו סעיף ו, אשרי האיש פרק לד אות כא, אז נדברו חלק ו סימן יב אות ב, תשובות והנהגות חלק ב סימן שמב אות ח.

9. אז נדברו חלק ו סימן יב אות ב.

10. שו"ת הר צבי אורח חיים חלק ב סימן קיד, הליכות שלמה פרק טו דבר הלכה יא, אשרי האיש פרק לד אות כא.

11. הליכות שלמה פרק טו הערה 25, עיין אשרי האיש פרק לד אות כא.

12. עיין שו"ע תרעה א, ומשנ"ב שם.

13. חוט שני חנוכה עמ' שכ, שו"ת שבט הקהתי חלק ה סימן קיג.

פרק ז - משך הזמן שהנרות צריכים לדלוק

מותר להזיז את הנרות לצורכם, כגון כשלפתע החלה לנשב רוח שאינה מצויה, העלולה לכבות את הנרות¹⁴.

כיבוי הנרות

לאחר שהנרות דלקו חצי שעה, מותר לכבות אותם, שהרי כבר התקיימה המצווה¹⁵. ויש מחמירים שלא לכבות את הנרות גם לאחר שהנרות דלקו חצי שעה, כי לדעתם כל השמן שבנר הוקצה למצווה¹⁶, ועוד שבימינו הזמן שתכלה רגל מן השוק מאוחר יותר, וטוב שהנרות ידלקו זמן רב¹⁷.

14. מקראי קדש לרב הררי פרק ז סעיף ג, בשם הגר"מ אליהו, הלכות חג בחג פרק ט הערה 26.
15. שו"ע תרעב ב.

16. משנ"ב תרעב ז. ועיין משנ"ב שם, שניתן להתנות לפני ההדלקה שרק השמן הדרוש לדלקת הנרות חצי שעה יוקצה למצווה, ואז אפשר לכבות את הנרות לאחר תום זמן זה.

17. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין פרק ו הערה 2.

פרק ח

הברכות וסדר ההדלקה

ברכות ההדלקה

תיקנו חכמים לברך את ה' לפני עשיית מצווה, כדי להודות לו על כך שזיכה אותנו לקיים את מצוותיו¹, וכדי שהמצווה תיעשה מתוך תשומת לב ובכוונה, ולא כמצוות אנשים מלומדה². וזהו נוסח הברכה לפני הדלקת הנרות: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו להדליק נר חנוכה"³; ונוסח רוב יוצאי אשכנז: "להדליק נר של חנוכה"⁴.

משום חביבות הנס, הוסיפו חכמים ברכה לפני ההדלקה, וזה נוסחה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה". וביום הראשון של חנוכה מברכים גם את ברכת "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", כפי שמברכים על כל מצווה המזדמנת פעם

1. ספר החינוך מצווה תל ד"ה ואחרי זאת.
2. עיין ריטב"א פסחים ז ב ד"ה וכתב הר"ט, ושפתי כהן לרבי מרדכי הכהן פרשת בא ד"ה ולזה תקנו עמ' שלד (מהדורת תשס"ה).
3. שו"ע תרעו א, כף החיים תרעו א-ב, חזון עובדיה עמ' קכה, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף ג. ועיין כף החיים שם, שכך הוא הנוסח לפי האר"י הקדוש.
4. שו"ע תרעו א. עיין שו"ע שם, ומשנ"ב שם ב, שאדם שהדליק נרות ביום הראשון ושכח לברך "שהחיינו", יברך את ברכת "שהחיינו" באחד הימים הבאים בשעת ההדלקה. ועיין מגן אברהם תרעו ב, שאדם שלא הדליק נרות ביום הראשון, ויצא בהדלקת אשתו, לא יברך "שהחיינו" כשידליק באחד הימים הבאים, כיוון שהוא יצא ידי חובה בברכה שברכה אשתו, ועיין פרי חדש תרעו א, שחולק, ועיין משנ"ב תרעו ז, והלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף ח, שפסקו כדעת המגן אברהם, ועיין חזון עובדיה עמ' קלח, ושו"ת רבבות אפרים חלק ו סימן תי, בשם הגר"ש אלישיב, ומשנ"ב מהדורת איש מצליח על משנ"ב תרעו ז, בשם הגר"ם מזוז שליט"א, שפסקו כדעת הפרי חדש.

בשנה, כדי להודות לה' שזכינו להגיע שוב לימי החנוכה, ולקיים את מצוות נר חנוכה⁵.

הקדמת הברכות להדלקה

הברכות צריכות להיאמר לפני הדלקת הנרות, כמו שאמרו חכמים: "כל המצוות מברך עליהן עובר (-קודם) לעשייתן"⁶, וזאת כדי שהאדם יתקדש על ידי הברכה, ויעשה את המצווה מתוך קדושה⁷. לכן אין להדליק את הנרות תוך כדי הברכות, אלא יש לסיים את הברכות, ומיד לאחר מכן להדליק את הנרות⁸.

אסור להפסיק בדיבור בין הברכה להדלקה⁹, כדי שיהיה ניכר שהברכה מתייחסת למעשה ההדלקה¹⁰. ולכן אדם שהדליק את הנרות וכבה הנר שבידו או נשפך השמן שבנר, לא יבקש מבני ביתו גפרורים או שמן, אלא ייקח אותם בעצמו. ואם ביקש מבני ביתו, אינו צריך לחזור ולברך, מכיוון שהדיבור היה לצורך ההדלקה¹¹. אך אם דיבר – אפילו מילה אחת – בין הברכה להדלקת הנר הראשון בדבר שאינו נוגע להדלקה, צריך לחזור ולברך את ברכת "להדליק נר של חנוכה" ואת ברכת "שעשה

5. שו"ע תרעו א. עיין שו"ע שם, ומשנ"ב שם ב, שאדם שהדליק נרות ביום הראשון ושכח לברך "שהחיינו", יברך את ברכת "שהחיינו" באחד הימים הבאים בשעת ההדלקה. ועיין מגן אברהם תרעו ב, שאדם שלא הדליק נרות ביום הראשון, ויצא בהדלקת אשתו, לא יברך "שהחיינו" כשידליק באחד הימים הבאים, שאשתו כגופו, ויצא בברכתה, ועיין פרי חדש תרעו א, שחולק, ועיין משנ"ב תרעו ז, והלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף ח, שפסקו כדעת המגן אברהם, ועיין חזון עובדיה עמ' קלח, ושו"ת רבבות אפרים חלק ו סימן תי, בשם הגרי"ש אלישיב, ומשנ"ב מהדורת איש מצליח על משנ"ב תרעו ז, בשם הגר"ם מזוז שליט"א, שפסקו כדעת הפרי חדש.

6. פסחים ז ב, שו"ע כה ח.

7. ריטב"א פסחים ז ב ד"ה וכתב הרי"ט, עיין חתם סופר פסחים ז ב. ועיין ריטב"א שם, שכתב טעם נוסף: "כי הברכות מעבודת הנפש, וראוי להקדים עבודת הנפש, למעשה שהוא עבודת הגוף".

8. רמ"א תרעו א, ומשנ"ב שם, חזון עובדיה עמ' קכו, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף ג.

9. עיין שו"ע תלב א.

10. עיין ב"י אורח חיים סימן מד ד"ה ואם בא.

11. הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף כט.

ניסים"; אך את ברכת "שהחיינו" לא יחזור ויברך, כיוון שיוצאים יד חובת ברכה זו גם אם אינה נאמרת בצמוד למצווה אלא סמוך לה¹².

"הנרות הללו", פיוטים ומזמורים

לאחר הדלקת הנר הראשון נוהגים לומר "הנרות הללו אנו מדליקים וכו"¹³, ואין באמירה זו הפסק, כי היא שייכת למצווה ומבררת את עניינה¹⁴. מה עוד שלאחר הדלקת הנר הראשון, כבר קיים המדליק את עיקר המצווה¹⁵. ויש נוהגים לומר "הנרות הללו" לאחר הדלקת כל הנרות, כדי לא להפסיק בין הברכה להדלקת הנרות, והנוהגים כן רשאים להמשיך במנהגם¹⁶.

לאחר הדלקת הנרות, נוהגים לשיר את הפיוט "מעוז צור ישועתי", שמוזכר בו נס פך השמן. ויוצאי ספרד וחלק מיוצאי אשכנז נוהגים לומר את הפרק "מזמור שיר חנוכת הבית לדוד וכו"¹⁷, שמזכירים בו את חנוכת בית המקדש¹⁸, וכן את הפרק "למנצח בנגינות מזמור שיר

12. אבני ישפה חלק ה סוף סימן צו, עיין שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעו ס"ק ד. ועיין הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיפים כז-כט, שמסתימת דבריו משמע שצריך לברך שוב גם את ברכת "שהחיינו". ועיין שו"ת מנחת יצחק חלק ד סוף סימן קטו, שאם המדליק הפסיק בדיבור לאחר הדלקת הנר הראשון, אינו צריך לחזור ולברך.

13. שו"ע תרעו ד, ומשנ"ב שם, חזון עובדיה עמ' קל.

14. חתן סופר חנוכה עמ' מא, עיין נטעי גבריאל פרק כט הערה א, ירושלים במועדיה עמ' רלב הערה 127.

15. עיין שו"ת מהרש"ל סימן פה ד"ה מדליקין, שו"ת מנחת יצחק חלק ד סוף סימן קטו.

16. משנ"ב תרעו ח.

17. תהילים פרק ל.

18. עיין צרור הסור לרבי אברהם סבע פרשת נח ד"ה ותשב אליו, שמזמור זה נכתב ברוח הקודש על חנוכת בית המקדש בזמן החשמונאים.

וכו"ו¹⁹, שנכתב ברוח הקודש על מלחמת החשמונאים ביוונים²⁰.
מנהג טוב להישאר אצל הנרות בחצי השעה הראשונה, ולשיר שירי
הלל והודאה²¹, וההבטה בנרות משפיעה על האדם קדושה וברכה²².

עשיית מלאכה בזמן שהנרות דולקים

נהגו הנשים שלא לעשות מלאכה בחצי השעה הראשונה שהנרות
דולקים²³, כדי לא להסיח את הדעת מזכר הנס²⁴, וכדי להבליט שאסור
להשתמש בנרות²⁵. והסיבה לכך שרק הנשים נוהגות כן היא משום שעל
ידן נעשתה תשועה, שיהודית בתו של יוחנן כהן גדול האכילה את ראש
האויבים גבינה כדי שיצמא, ואחר כך השקתה אותו יין עד שהשתכר
ונרדם, וכרתה את ראשו, וכשראו חייליו שגיבורם מת, ברחו²⁶.

מנהג הנשים להימנע ממלאכה כולל מלאכות האסורות בחול המועד,
כגון תפירה או סריגה – וכן מלאכות שנמשכות זמן, כשטיפת הבית²⁷

19. תהילים פרק סז. כף החיים תרעו ל, ויסוד ושורש העבודה שער יב (שער המפקד) פרק א.
ופרדס אליעזר חנוכה עמ' קפה ואילך ועמ' קצב ואילך. ועיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת
וישב סעיף כג, ופרדס אליעזר חנוכה עמ' קעא ואילך, שיש הנהגים לומר שבע פעמים את
הפסוק "זיהי נועם" (תהלים צ יז) ואת הפרק "יושב בסתר עליון" (תהלים צא).

20. עיין מדרש שוחר טוב לתהילים פרק סז, ושבט הלוי על חנוכה עמ' קפט.

21. מקור חיים סימן תרעה, ושב יעקב (כץ) סימן כב ד"ה ועוד אף, ויסוד ושורש העבודה שער
יב (שער המפקד) פרק א, ומנוחה וקדושה שער התורה פרק ב עמ' רלו (מהדורת תשע"ד),
ותשובות והנהגות חלק א סימן שצד. ועיין תשובות והנהגות שם, שמי שיש לו ילדים, יקפיד יותר
לשמח עמם במצווה.

22. ייטב פנים לחנוכה אות י ואות כט, דברי חיים על התורה מאמרים לחנוכה דף מה א, תשובות
והנהגות חלק א סימן שצד. ועיין פרדס אליעזר חנוכה חלק א עמ' רכו ואילך, שהאריך בזה.

23. שו"ע תרע א.

24. לבוש תרע א.

25. משנ"ב תרע ד.

26. משנ"ב תרע ג. ועיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות כז, שלפי הקבלה, נשים שייכות
להארת ימי החנוכה יותר מאשר גברים, ולכן דווקא הן נהגו שלא לעשות מלאכה בזמן שהנרות
דולקים.

27. נר חנוכה פרק א הערה מד, בשם הגר"נ קרליץ.

- אבל לאפות ולבשל מותר²⁸. ויש נשים הנוהגות להימנע מכל מלאכה²⁹.

ברכת הרואה את הנר

אדם שלא הדליק נר חנוכה באחד הלילות, ואינו עתיד להדליק באותו לילה, וגם אין מדליקים עבורו בביתו, מברך בשעה שרואה נר חנוכה "שעשה ניסים לאבותינו". ואם דבר זה אירע בלילה הראשון, יברך גם "שהחיינו", וכשידליק למחרת, לא יברך שוב "שהחיינו", שכן כבר יצא ידי חובת הברכה³⁰.

דין זה, שאפשר לברך על ראיית המצווה, לא נאמר בשום מצווה אחרת, לדוגמה, הרואה לולב או סוכה, אינו מברך ברכה. והסיבה שתיקנו ברכה מיוחדת זו בחנוכה היא משום חביבות הנס. וטעם נוסף לכך הוא שיש

28. הלכות חנוכה (אידר) פרק א עמ' 4 הערה לה, בשם הגר"ם פיינשטיין, מקראי קודש לרב הררי פרק א הערה ז, בשם הגר"ם אליהו, יוסין דחנוכה חידושים על שו"ע סימן תרע עמ' קנב (מהדורת תשס"ג), שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרע ס"ק ח, בשם הגר"ח קנייבסקי, נר חנוכה פרק א הערה מד, בשם הגר"נ קרליץ. ועיין קובץ סבית לוי גיליון י עמ' ג, בשם הגר"ש וזנר, שהמלאכות האסורות הן מלאכות שיש בהן עמל, מלבד מלאכות המטבח, ועיין אור לציון חלק ד פרק מא שאלה א, שהמלאכות האסורות הן מלאכות חשובות, כגון כיבוס ותפירה. ועיין חזון עובדיה עמ' יב. ועיין פניני חנוכה עמ' קלב, שאיסור עשיית מלאכה הוא גם כשהאישה איננה נמצאת במקום הנרות, כגון שהיא בעבודה, ועיין שם, שבמקום צורך גדול, מותר לנשים לעשות מלאכה בזמן זה. ועיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' מא, שאיסור המלאכה הוא על כל בנות הבית, ולא רק על עקרת הבית, ועיין שם שהסתפק אם איסור זה נאמר גם לבנות קטנות שלא הגיעו לגיל מצוות. ועיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות כז, וכף החיים תרע ט, וחזון עובדיה עמ' יג, והלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נט סעיף ד, ומשנ"ב עם הערות איש מצליח על משנ"ב תרע ה, שיש מיוצאות ספרד שנהגו שלא לעשות מלאכה ביום הראשון וביום השמיני של חנוכה.

29. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א, ועיין פניני חנוכה עמ' קלא-קלב, בשם הגר"ש אלישיב, ורבבות אפרים חלק א סימן תלו, בשם הגר"י פישר, שסוברים כן ואוסרים גם לבשל ולאפות, ועיין הליכות שלמה פרק טז הערה 14.

30. שו"ע תרעו ג. ועיין משנ"ב תרעו ו, שיש פוסקים הסוברים שאדם שאינו מדליק נרות בעצמו וגם אינו משתתף במעות בהדלקת בעל הבית, צריך לברך ברכת הרואה אף אם מדליקים עבורו בביתו, אך אין לנהוג כדעה זו כיוון שכלל בידעו: 'ספק ברכות להקל'.

אנשים שאין להם בית, ואינם יכולים לקיים את מצוות הדלקת הנר, וכדי שיהיו שייכים למצווה, תיקנו להם ברכה על ראיית הנרות.³¹

ברכת הרואה על נרות שכבר דלקו חצי שעה

כמובן, ניתן לברך את ברכת הרואה רק בראיית נר חנוכה, ולא בראיית נר רשות. מסיבה זו, יש סוברים שאין לברך ברכת הרואה על נרות חנוכה שכבר עברה חצי שעה מזמן הדלקתם, שכן מעיקר הדין, כבר מותר לכבותם ולהשתמש לאורם, והרי הם כנר הרשות.³² ויש חולקים וסוברים שאפשר לברך על ראייתם, מכיוון שהם מפרסמים את הנס,³³ וכן הלכה.³⁴

ברכת הרואה על נרות בית הכנסת

נרות חנוכה שהודלקו בבית הכנסת,³⁵ יש מן האחרונים הסוברים שאין לברך ברכת הרואה בראייתם, כיוון שהדלקתם אינה מעיקר הדין, אלא מכוח מנהג בלבד.³⁶ ויש חולקים וסוברים שניתן לברך ברכת הרואה על ראייתם, מכיוון שנרות אלו הודלקו לשם פרסום הנס, והמנהג להדליק בבית הכנסת הוא מנהג מקובל בכל תפוצות ישראל, ומברכים עליו.³⁷

31. תוספות סוכה סו א ד"ה הרואה.

32. תשובות רבי עקיבא איגר מכתב יד (תשכ"ח) סימן מב, שדי חמד מערכת חנוכה סימן ט אות ג, התעוררות תשובה חלק ג סימן תסח אות א, הליכות שלמה פרק יז דבר הלכה ג: אפשר, חזון עובדיה עמ' קמא, אור לציון חלק ד פרק סו הערה ב, שבט הקהתי חלק ב סימן רלא. ועיין התעוררות תשובה שם, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תנג, שאם הרואה מסופק אם עברה חצי שעה, לא יברך.

33. שו"ת משפטיך ליעקב (גריןולד) סימן נו אות ב, אשרי האיש פרק לח אות ז, שו"ת שרגא המאיר חלק ה סימן יט, שו"ת קנין תורה בהלכה חלק ז סימן נא-ב.

34. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין הליכות שלמה פרק יז סעיף א, וחזון עובדיה עמ' קמ, ואשרי האיש פרק לח אות ז, שאפשר לברך את ברכת "שעשה ניסים" בראיית נרות ההידור.

35. עיין פרק יא.

36. אגרות משה חלק אורח חיים א סימן קצ ד"ה וצריך לומר, שלמי מועד עמ' רכז, אשרי האיש פרק לח אות ז, שו"ת קנין תורה חלק ה סוף סימן עד, ירושלים במועדיה עמ' רלא.

37. התעוררות תשובה חלק ג סימן תס, שו"ת מנחת אלעזר חלק ב סימן סח, חזון עובדיה עמ' קמג.

פרק ט

הדלקת נרות למי שאינו שוהה בביתו

בחנוכה, רבים נוסעים לבקר בני משפחה, ויש ערך חיובי לכך שבני משפחה מתקבצים יחד לחגוג את החג ולהודות לה' על הניסים שעשה לנו¹. בעקבות זאת פעמים רבות מתעוררת השאלה היכן להדליק את הנרות. בפרק זה יבוארו תחילה עקרונות הדין, ולאחר מכן יישומו במצבים שונים.

את נרות החנוכה יש להדליק דווקא סמוך לביתו של המדליק, לא במרחב ציבורי, ולא בבית של אדם אחר². לכאורה נראה כי עדיף היה להדליק את הנרות במקום ציבורי, באמצע הרחוב או בכיכר העיר, שהרי עיקר המטרה בהדלקה היא לפרסם את הנס, וכשמדליקים את הנרות במקום ציבורי, הנס מתפרסם הרבה יותר. למרות זאת, חכמים תיקנו להדליק את הנרות דווקא סמוך לבית. ורמז יש בדבר, שהפצת האור למעגלים סביבנו צריכה לבוא מתוך עולם פנימי מבוסס ויציב. אדם שינסה להפיץ אור סביבו כשעולמו הפנימי רעוע, ריק ומדולדל, לא יצליח. הבית מסמל חוזק ויציבות, והדלקה דווקא סמוך אליו מלמדת שראשית על האדם להתמלא באור ולבנות בעצמו עולם רוחני עשיר ויציב, ורק מתוך כך הוא יוכל להפיץ אור סביבו³. ועוד טעם להדלקת

1. עיין רבנו בחיי שמות יב כא ד"ה למשפחותיכם.

2. ט"ז תרעז ב.

3. עיין מאורות נריה חנוכה עמ' 58.

הנרות סמוך לבית, שהיוונים רצו לטמא את הבית היהודי הטהור, ולכן מדליקים נרות בפתח הבית, לחזק את קדושת הבית היהודי⁴.

משפחה המתארכת אצל אחרים אך ישנה בביתה

כיוון שצריך להדליק את נרות החנוכה דווקא בבית, בני משפחה שנמצאים אצל קרובים או חברים בזמן ההדלקה, ומתכננים לחזור לישון בביתם, צריכים להדליק נרות בביתם, ולא בבית קרוביהם או חבריהם⁵. ולכן לכתחילה יתכננו את נסיעתם באופן כזה שיוכלו להדליק את הנרות בביתם בזמן. ואם יש קושי בדבר, ידליקו נרות מזמן פלג המנחה (כארבעים וחמש דקות לפני השקיעה), שכן כפי שכבר למדנו, בשעת הדחק אפשר להדליק נרות מזמן פלג המנחה ואילך⁶. ואם גם זה אינו אפשרי, ידליקו נרות בשעה שיחזרו הביתה⁷. וטוב יותר שיבקשו מאחד השכנים שידליק עבורם את הנרות בזמן⁸, וישתדלו לשמוע את הברכות בבית שהם מתארחים בו, ויצאו בזה ידי חובת הסוברים שכל אדם שאינו מדליק נר בעצמו, צריך לברך ברכת "שעשה ניסים" כאשר הוא רואה את נרות החנוכה⁹.

4. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

5. משנ"ב תרעז יב.

6. עיין פרק ד.

7. עיין פרק ד. ועיין שם הערה 39, שהדלקה בפלג המנחה עדיפה על הדלקה בשעה מאוחרת בלילה.

8. עיין פרק ד. ועיין שם הערה 39, אם השליח צריך לברך במצב כזה.

9. עיין משנ"ב סימן תרעב ס"ק י וסימן תרעו ס"ק ו וסימן תרעז ס"ק ד, ומקראי קודש לגרצ"פ פרנק סימן לב הגהות הררי קודש, ומשנה אחרונה על משנ"ב תרעה ט, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תקד.

משפחה המתארכת וישנה בבית המארחים

בני משפחה שמתארחים אצל קרובים או ידידים, ומתכננים לישון אצלם בלילה, הרי שבית קרוביהם או ידידיהם נחשב ביתם לאותו יום¹⁰. אם הם מיוצאי אשכנז, ידליקו נרות בעצמם, כדין המהדרין מן המהדרין¹¹, ואם הם מיוצאי ספרד (הנוהגים שרק בעל הבית מדליק נרות), בעל הבית יזכה להם חלק בשמן, ועל ידי זה ייעשו שותפים בהדלקתו, ויצאו בה ידי חובה¹². ולכתחילה ישתדלו לשמוע את הברכות מבעל הבית¹³.

10. הליכות שלמה פרק יד דבר הלכה לג, קובץ מבית לוי גיליון י עמ' י, בשם הגר"ש וזנר, חובת הדר הלכות חנוכה פרק א הערה נ, תורת היולדת (תשע"ו) פרק נז הערה ג, בשם הגר"ב זילבר, חוט שני עמ' שי, תשובות והנהגות חלק ג סימן רטו אות ח. ועיין פניי חנוכה עמ' קב, בשם הגר"ש אלישיב, שחולק וסובר שהמתארח באיזה מקום יום או יומיים, אותו מקום אינו נחשב ביתו, ועליו למנות שליח שידליק עבורו בביתו הקבוע, ורק אם מתארח באותו מקום רוב ימי החנוכה, נחשב המקום כביתו, ויכול להדליק בו נרות.

11. משנ"ב סימן תרעז א.

12. שו"ע תרעז א, והליכות שלמה פרק יג סעיף ז. ועיין שו"ע תרעז א, שכדי להשתתף בהדלקת בעל הבית, יש לקנות חלק מהשמן בפרוטה, ועיין משנ"ב תרעז ג, ושער הציון שם ט, שאפשר שבעל הבית ייתן לאורח חלק מהשמן במתנה, והוא יגביה את השמן ויקנה בכך חלק מסו. ועיין כף החיים תרעז ג, בשם ספר גן המלך, וחזון עובדיה עמ' קמה, ואור לציון חלק ד פרק מז שאלה ג, וירושלים במועדיה עמ' רלז, בשם הגרש"ז אורבך, שאורח הסמוך על שולחן בעל הבית, אינו צריך להשתתף במעות, כיוון שבודאי בעל הבית מזכה לו חלק בנרות, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א, ועיין הגרש"א אלפאנדרי בקובץ המועדים חנוכה (תשס"ב) עמ' עה, שחולק על זה, ועיין כף החיים שם, ותורת המועדים סימן ב הערה יא, בשם הגר"ע יוסף, שטוב שאורח הסמוך על שולחן בעל הבית יחמיר, וייתן פרוטה לבעל הבית, או שיבקש מבעל הבית שייתן לו חלק מהשמן במתנה, ויגביה את השמן, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין תורת המועדים סימן ב סעיף יב, שאורח שאינו סמוך על שולחן בעל הבית יכול להדליק נרות בעצמו, גם לפי מנהג יוצאי ספרד. ועיין שו"ע תרעז א, שאורח שמתארח בחדר שיש לו פתח לרשות הרבים, צריך להדליק נרות בפתח החדר, כדי שלא יחשדו בו שאינו מדליק נרות, ועיין חזון עובדיה עמ' קמד, ומשנ"ב עם הערות איש מצליח על שו"ע תרעז א, וגר ציון פרק ו סעיפים יב-ג, שבזמן הזה, שרבים מדליקים נרות בתוך הבית, העדר נר בפתח הבית אינו מעורר חשד, ואין צורך להדליק בפתח החדר.

13. עיין משנ"ב סימן תרעב ס"ק י וסימן תרעו ס"ק ו וסימן תרעז ס"ק ד, ומקראי קודש לגרצ"פ פרנק סימן לב הגהות הררי קודש, ומשנה אחרונה על משנ"ב תרעה ט, וילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תקד.

פרק ט - הדלקת נרות למי שאינו שוהה בביתו

וכן דינם של ילדים נשואים המתארחים אצל הוריהם וישנים אצלם. אם הם מיוצאי אשכנז ידליקו נרות בעצמם, כמנהג המהדרין מן המהדרין. ואם הם מיוצאי ספרד, יצאו בהדלקת בעל הבית. ולכתחילה ישתדלו לשמוע את הברכות מבעל הבית.

רווק המתארח אצל אחרים

רווק המתארח אצל אחרים וישן אצלם, אם הוא מיוצאי אשכנז ידליק נרות בעצמו, כדין מהדרין מן המהדרין¹⁴. ואם הוא מיוצאי ספרד, אם הוא סמוך על שולחן אביו, כגון שהוא נער צעיר, הרי הוא יוצא בנרות שאביו מדליק בבית¹⁵; ואם הוא אינו סמוך על שולחן אביו, כגון שהוא גר כל השנה בדירה משל עצמו, ישתתף עם בעל הבית בהדלקה¹⁶, ולכתחילה ישמע ממנו את הברכות.

מקום ההדלקה - במקום אכילתו של האדם

לפעמים כשמתארחים אצל אחרים, אוכלים בבית המארחים וישנים בבית אחר. במקרה זה מתעוררת השאלה היכן להדליק את הנרות – במקום האכילה או במקום השינה. ההלכה היא שיש להדליק את הנרות במקום האכילה, שכן האכילה עיקר¹⁷.

14. משנ"ב תרעז א. בחורה רווקה יוצאת אשכנז המתארכת אצל אחרים, תשתתף עם בעל הבית, כיוון שישנים אינו מקפידות להדליק בעצמן, ואם היא רוצה להדליק בעצמה, רשאית להדליק ולברך כמבואר לעיל פרק ג הערה 16.

15. חזון עובדיה עמ' קנו, אור לציון חלק ד פרק מז שאלה א. ועיין הליכות שלמה פרק יג דבר הלכה יג, שכן הסמוך על שולחן אביו יוצא בהדלקתו, רק אם האב מדליק נרות בעצמו, אך אם האב מתארח במקום אחר ומשתתף במעות עם בעל הבית, והבן נמצא במקום אחר, אין הוא יוצא בהדלקת אביו.

16. שו"ע תרעז א. ועיין הערה 12.

17. עיין רמ"א תרעז א, ונר חנוכה (ספטימוס) פרק ד הערה מג, בשם החזון איש, ושו"ת אד נדברו חלק ז סימן סט, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין ארחות רבנו (תשע"ד) חלק ג עמ' קנד, בשם הגר"י קנייבסקי, ושבתי יצחק חנוכה פרק ז עמ' יד (בעמודים שבסוף הספר), בשם הגר"ש אלישיב, וקובץ מבית לוי גיליון י עמ' י, ונר חנוכה (ספטימוס) פרק ד הערה מג.

אדם שמתארח בחנוכה בבית מלון, ידליק נרות בחדר שהוא ישן בו ולא בחדר האוכל, כי החדר שהוא ישן בו שכור ומיוחד לו, ובעלותו ניכרת בו יותר¹⁸. ואם אין מתאפשר לו להדליק בחדר שבו הוא ישן, ידליק בחדר האוכל¹⁹ או בלובי המלון²⁰.

הדלקה במוצאי שבת למתארחים בשבת

בני משפחה שהתארחו בשבת אצל קרובים או חברים, ובדעתם לחזור לביתם במוצאי שבת, נחלקו הפוסקים איפה עליהם להדליק נרות במוצאי שבת. יש סוברים שעליהם להמתין ולהדליק נרות בביתם הקבוע, ואין הם יכולים להדליק במקום שהתארחו בו, כיוון שמקום זה אינו ביתם, מאחר שהם עתידים לעזוב אותו ולישון בביתם הקבוע²¹. ויש סוברים שעליהם להדליק נרות במוצאי שבת בבית שהתארחו

בשם הגר"ן קרליץ, שחולקים וסוברים שיש להעדיף את מקום השינה שהוא מיוחד לו, ודברי הרמ"א שהובאו לעיל, שיש להעדיף את מקום האכילה, אמורים כשמקום האכילה מיוחד לו, ולא כשאוכל אצל אחרים. ועיין חזון עובדיה עמ' קמד, ומשנ"ב עם הערות איש מצליח על שו"ע תרעז א, ונר ציון פרק ו סעיפים יב-ג, שאף שהשו"ע שם חולק וסובר שידליק במקום שישן בו משום חשד, בזמן הזה, שרבים מדליקים בפנים, לא שייך חשד.

18. אור לציון חלק ד פרק מז שאלה ח, תשובות והנהגות חלק ג סימן רטו אות יד, וכעין זה באגרות משה אורח חיים חלק ד סימן ע אות ג. ועיין ימי החנוכה (שכטר) עמ' קנה, בשם הגר"ן קרליץ, ומשנ"ב עם הערות איש מצליח על משנ"ב תרעז יא, בשם הגר"ם מזוז שליט"א, שחולקים וסוברים שיש להדליק בחדר האוכל. ועיין תשובות אביגדר הלוי עמ' תמב, שיש להדליק בפתח בית המלון.

19. עיין תשובות והנהגות חלק ג סימן רטו אות יד. ועיין אור לציון חלק ד פרק מז שאלה ח, שחולק וסובר שאין יוצאים ידי חובה בהדלקה בחדר האוכל, כיוון שחדר האוכל של המלון אינו מושאל לו.

20. שו"ת משנת יוסף חלק יג סימן רכח, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין שו"ת משנת יוסף שם, שכאשר לא ניתן להדליק בחדר השינה, עדיף להדליק בלובי מאשר בחדר האוכל, כיוון שהלובי עומד לשימוש דיירי המלון בכל עת, מה שאין כן חדר האוכל.

21. שלמי תודה חנוכה סימן כג אות ב, בשם החזון איש, חזון עובדיה עמ' קנה. ועיין תשובות והנהגות חלק א סימן שצא, שאם האורחים עתידים לחזור לביתם לפני שתכלה רגל מן השוק, ידליקו בביתם, ואם יחזרו לביתם לאחר שתכלה רגל מן השוק, ידליקו בבית שבו התארחו, ועיין חוט שני עמ' שי אות ג, וחובת הדר פרק ב הערה סה, שכתבו כעין זה.

פרק ט - הדלקת נרות למי שאינו שוהה בביתו

בו, כיוון שכל עוד לא יצאו חזרה לביתם, המקום שהתארחו בו נחשב עדיין ביתם, ואין להם להתעכב ולדחות את קיום המצווה²², ויקפידו לשהות שם חצי שעה לאחר ההדלקה²³. להלכה, יש להדליק נרות בבית שהתארחו בו, ויאכלו שם משהו, וכשיגיעו לביתם שוב ידליקו נרות ללא ברכה, כדי לצאת ידי כולם²⁴.

נשוי שאינו בביתו

אדם נשוי שאינו נמצא בביתו, כגון חייל בשירות מילואים, או אדם שיצא לעסקיו וישן במלון, יוצא ידי חובת הדלקת נרות בהדלקת אשתו²⁵. ואפילו אם הוא רוצה להדליק נרות בעצמו, אינו רשאי לברך על הדלקתו, משום שהוא נפטר בהדלקת אשתו בעל כורחו; זוהי דעת מרן השלחן ערוך, וכך נוהגים יוצאי ספרד²⁶. אבל לדעת הרמ"א, אדם נשוי יכול להחליט שאינו רוצה לצאת בהדלקת אשתו. וראוי שיעשה כן וידליק נרות בעצמו כדי להיות מהמהדרין מן המהדרין²⁷. וכדי להימנע מחשש ברכה לבטלה, יקפיד להדליק את הנרות לפני הדלקת אשתו²⁸; וכן נוהגים יוצאי אשכנז²⁹.

22. הליכות שלמה פרק יד סעיף יט, פניני חנוכה עמ' קיא, בשם הגר"ש אלישיב, ירושלים במועדיה עמ' רסג.

23. הליכות שלמה שם, ירושלים במועדיה שם.

24. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

25. שו"ע תרעז א, ומשנ"ב שם.

26. בית יוסף סימן תרעז ד"ה כתוב בתרומת הדשן, חזון עובדיה עמ' קמט-ק, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף יד, אור לציון חלק ד פרק סז הערה א ד"ה ובחור הפטור, משנ"ב עם הערות איש מצליח על רמ"א תרעז ג, בשם הגר"מ מזוז שליט"א.

27. רמ"א תרעז ג.

28. משנ"ב תרעז טז.

29. עיין רמ"א שם, ומשנ"ב שם.

בחורי ישיבה

בחורי ישיבה יוצאי אשכנז המתגוררים בפנימייה בישיבה, ידליקו נרות בברכה בישיבה, כדין מהדרין מן המהדרין. ולגבי בחורי ישיבה יוצאי ספרד, התעוררה מחלוקת: יש סוברים שבחור ישיבה נחשב בן הסמוך על שולחן אביו, ויוצא בהדלקתו³⁰. זאת כיוון שגם בתקופת הלימודים הוא מבקר מדי פעם בבית ההורים, ובימי 'בין הזמנים' הוא חוזר הביתה, וכן כאשר הוא אינו מרגיש בטוב, הוא נוסע להתחזק בבית הוריו³¹. ואף אם אינו נחשב סמוך על שולחן אביו, יש מקום לומר שהוא יוצא ידי חובה בגרות שמדליקים בבית המדרש³². ויש חולקים וסוברים שבחור ישיבה אינו נחשב בן הסמוך על שולחן אביו, ואינו יוצא בהדלקת אביו, שכן רוב השנה הוא גר בישיבה, ומקום לימודו של אדם הוא עיקר קביעותו³³. והדרך המובחרת לבני ישיבה יוצאי ספרד היא שישתתפו בהדלקה עם בחור יוצא אשכנז שמדליק בחדרם או בחדר האוכל, וישמעו ממנו את הברכות, ויצאו בזה ידי כולם³⁴.

30. הליכות שלמה פרק יד סעיף יב, חזון עובדיה עמ' קמד, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה פט, בשם הגר"י צדקה והגר"ש ישראל'י, אור לציון חלק ד פרק מז הערה א, בשם הגר"ע עטייה. ועיין אור לציון שם, שכן מנהג יוצאי ספרד. ועיין חזון עובדיה עמ' קמט, ואור לציון חלק ד פרק מז הערה א ד"ה ובחור הפטור, שבחור ישיבה יוצא ספרד שרוצה להחמיר ולהדליק נרות בישיבה, אינו רשאי לברך, כיוון שהוא יוצא בהדלקת אביו בעל כורחו, ועיין תבואות שמ"ש חלק א סימן ז, שחולק.

31. אור לציון שם הערה א, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה צג, בשם הגר"מ אליהו, ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תעד ואילך.

32. חזון עובדיה עמ' קמו.

33. מעשה איש חלק ד עמ' קלא, בשם החזון איש, הגר"א שפירא במקראי קודש לרב הררי נספח ב, פניני חנוכה עמ' קטז, בשם הגר"ש אלישיב, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה צג, בשם הגר"ש משאש, נר חנוכה (ספטימוס) פרק ד הערה יב, בשם הגר"ח קנייבסקי והגר"נ קרליץ.

34. עיין הליכות שלמה פרק יד סעיף יב, ועיין שם דבר הלכה כד, שיתנה שאם הדלקת אביו טובה יותר עבורו, יצא בה ידי חובתו, ואם ההדלקה בישיבה טובה יותר עבורו, יצא בה ידי חובתו. והגר"י אריאל שליט"א כתב לנו שתלמיד ישיבת הסדר שכבר שירת בצבא נחשב לעומד ברשות עצמו גם אם ההורים מסייעים לו, ועליו להדליק בעצמו בין אם הוא מיוצאי אשכנז ובין אם הוא מיוצאי ספרד.

פרק ט - הדלקת נרות למי שאינו שוהה בביתו

לגבי מקום ההדלקה לבחורי ישיבה, נחלקו בדבר גדולי הדור. יש סוברים שבחורי ישיבה צריכים להדליק נרות בחדר האוכל, כיוון שכפי המבואר לעיל, אדם האוכל בבית אחד וישן בבית אחר צריך להדליק במקום האכילה, שהוא עיקר³⁵. ויש סוברים שעדיף שכל תלמיד ידליק בחדרו בפנימייה³⁶, כיוון שהחדר בפנימייה מיוחד לו, מה שאין כן חדר האוכל, שאין לתלמיד זכויות בו, והתלמידים אינם יכולים לשהות בו כרצונם³⁷. למעשה, טוב יותר להדליק בחדר האוכל, כיוון שהניסיון מלמד שכאשר כל בחור מדליק בחדרו, עלולה להתרחש שרפה, ובחדר האוכל נוח יותר לשמור שההדלקה תיעשה כהלכה ללא חשש נזק³⁸.

דירת רווקים

רווקים הגרים יחד בדירה, ואינם מנהלים מטבח משותף אלא כל אחד אוכל את האוכל שלו, כל אחד מהם עומד בפני עצמו וצריך להדליק

35. תשובות והנהגות חלק ב סימן שמב אות יא, בשם החזון איש והגר"א קוטלר, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה ק, בשם הגר"י צדקה, חובת הדר פרק א הערה נט.

36. אגרות משה אורח חיים חלק ד סימן ע אות ג, הליכות שלמה פרק יד סעיף ח, הגר"א שפירא במקראי קודש לרב הררי נספחים א-ב, אשרי האיש פרק לט אות לו, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערות צח-צט, בשם הגר"ש ישראלי והגר"מ אליהו, תשובות והנהגות חלק ב סימן שמב. ועיין מקראי קודש שם הערה צט, בשם הגר"ש ישראלי, והגר"א שפירא שם נספח ב, ושונה הלכות עם הערות תורת המועדים תרעא ס"ק יח, בשם הגר"ח קנייבסקי, שכאשר ישנו מסדרון, וחדרים רבים יוצאים אליו, דין המסדרון כדין רשות הרבים, ויש להדליק בפתח החדר, ועיין פניני חנוכה עמ' עח, בשם הגר"ש אלישיב, שחולק וסובר שדין המסדרון כדין חצר, ויש להדליק בפתח בניין הפנימיה, ועיין שונה הלכות שם, בשם הגרי"ל שטיינמן, וחוט שני עמ' שט אות ו.

37. הגר"א שפירא במקראי קודש לרב הררי נספחים א-ב, אשרי האיש פרק לט אות לו, תשובות והנהגות חלק ב סימן שמב.

38. באהלה של תורה חלק ב סימן קא. ועיין הליכות שלמה פרק יד הערה 28, שכך נהגו בישיבת קול תורה על פי הדרכת הגרש"ז אורבך, מחשש לשרפה. והגר"י אריאל שליט"א כתב לנו שאם בני הישיבה ירצו, יכולים הם להדליק נר אחד מחוץ לפנימייה, באישור ראש הישיבה.

נרות בפני עצמו, בין אם הם מיוצאי אשכנז ובין אם הם מיוצאי ספרד. והוא הדין לרווקות הגרות יחד³⁹.

רווקים הגרים יחד בדירה ומנהלים מטבח משותף, דינם כבני משפחה אחת. אם הם מיוצאי אשכנז, כל אחד מהם ידליק נרות בעצמו, כדין המהדרין מן המהדרין. ואם הם מיוצאי ספרד, אחד מהם ידליק, והשאר ישתתפו אתו, וישמעו ממנו את הברכות⁴⁰.

הדלקת נרות לַיִשָּׁן תחת כיפת השמיים או באוהל

היוצא לטייל בחנוכה וישן תחת כיפת השמיים, או חיילים המתאמנים וישנים תחת כיפת השמיים, אינם יכולים להדליק נר חנוכה בברכה, כיוון שלדעת פוסקים רבים, ניתן לקיים את מצוות הדלקת נרות רק בסמוך לבית⁴¹.

39. עיין באור הלכה תרעז א ד"ה עמו, שכאשר כל אחד מהדָּרִים בבית אוכל משל עצמו, יש מחלוקת בין הפרי חדש ללבוש, אם כל אחד מהדָּרִים בבית חייב להדליק בעצמו (פרי חדש תרעז א), או שאפשר שאחד ידליק נרות והשאר ישתתפו אתו ויצאו בהדלקתו (לבוש תרעז ג). כדי לצאת ידי הספק, ראוי שכל אחד ידליק בעצמו, ואפילו רווקים יוצאי ספרד יכולים לעשות כן, כי אכסנאי שאינו סמוך על שולחן בעל הבית יכול להדליק בעצמו, גם לפי מנהג יוצאי ספרד, כמבואר בתורת המועדים סימן ב סעיף יב, ובמשנ"ב עם הערות איש מצליח על משנ"ב תרעז ג.

40. עיין ביאור הלכה תרעז א ד"ה עמו. ודין רווקות כדין רווקים, אלא שרווקות יוצאות אשכנז אינן חייבות שכל אחת תדליק נרות בעצמה, אלא הן יכולות שאחת הרווקות תדליק נרות והשאר תשתתפנה איתה, כמבואר בפרק ג, שנשים אינן מקפידות להדליק בעצמן.

41. מקראי קודש חנוכה לגרצ"פ פרנק סימן יח, שו"ת אגרות משה יורה דעה חלק ג סימן יד אות ה, הליכות שלמה פרק יג סעיפים א-ב, הגר"א שפירא במקראי קודש לרב הררי נספח א סעיף 7, חזון עובדיה עמ' קנו, אשרי האיש פרק לט אות י, דבר חברון מועדים עמ' שכד. ועיין הליכות שלמה פרק יג הערה 3, שאין לאדם לצאת לטיול אם על ידי זה הוא יופקע ממצוות נר חנוכה. ועיין ציץ אליעזר חלק טו סימן כט, ושו"ת אז נדברו חלק ז סימן סז, שחולקים וסוברים שהישן תחת כיפת השמים יכול להדליק ולברך.

פרק ט - הדלקת נרות למי שאינו שוהה בביתו

לעניין זה דין אוהל כדין בית, ולכן מטיילים או חיילים הישנים באוהל, ידליקו נרות בברכה בפתח האוהל⁴².

42. הליכות שלמה פרק יג הערה 8, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה קז, בשם הגר"ש ישראל, ונספח א סעיף 7, בשם הגר"א שפירא, עיין חזון עובדיה עמ' שצא, פסקי שמועות עמ' נב-נג, בשם הגר"ש אלישיב והגר"נ קרליץ, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א, והוסיף שהוא הדין לכל מבנה שגבוהה עשרה טפחים, ואפילו שאָה. ועיין הליכות שלמה שם סעיף ב, שצריך שהאוהל יהיה גבוה לפחות עשרה טפחים (שמונים סנטימטר), ויהיה בגודל של לפחות שבעה על שבעה טפחים (חמישים ושישה סנטימטר על חמישים ושישה סנטימטר), ועיין אשרי האיש פרק לט סעיף אות כה, שחולק וסובר שצריך שגודל האוהל יהיה לפחות ארבע אמות על ארבע אמות (מאה תשעים ושניים סנטימטר על מאה תשעים ושניים סנטימטר), ועיין מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה קז, בשם הגר"מ אליהו, שכתב כעין זה, והגר"י אריאל שליט"א הכריע שאין צורך שהאוהל יהיה בגודל של ארבע אמות על ארבע אמות. ועיין הליכות שלמה פרק יג הערה 8, שאוהל עם גג ללא מחיצות נחשב בית. ועיין דבר חברון מועדים עמ' שכד, שחולק וסובר שאוהל אינו נחשב כבית.

פרק י הדלקת נרות בערב שבת ובמוצאי שבת

מנחה והדלקת נרות

ראוי להתפלל תפילת מנחה לפני הדלקת הנרות¹, כיוון שתפילת מנחה היא כנגד קרבן תמיד של בין הערביים, והדלקת נרות היא זכר לנס שנעשה במנורה, והקרבת התמיד קודמת להדלקת הנרות במקדש².

בימי חול, הלכה זו קלה ליישום, כיוון שזמן תפילת מנחה הוא לפני השקיעה, ואת הנרות מדליקים לאחר מכן (בשקיעה או בצאת הכוכבים). אך בערב שבת, הלכה זו קשה יותר ליישום, כיוון שבערב שבת מקדימים להדליק נרות כעשרים וחמש דקות לפני השקיעה, ואת תפילת מנחה מתפללים בדרך כלל סמוך לשקיעה. לכן, בערב שבת חנוכה יש להשתדל להתפלל מנחה מבעוד יום. אבל אם אין מניין שמתפללים בו מבעוד יום, אין להתפלל ביחידות לשם כך, כיוון שתפילה במניין חשובה יותר מהקדמת תפילת מנחה להדלקת הנרות; אלא יש להדליק נרות חנוכה ולאחר מכן ללכת להתפלל מנחה במניין בבית הכנסת³.

1. משנ"ב תרעט ב, חזון עובדיה עמ' קעט, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף קיד.

2. ברכי יוסף תרעט ב.

3. עיין כף החיים תרעא עט, עיין חזון עובדיה עמ' קעט, עיין באר ישראל (ישראלזון) חנוכה עמ' עד, בשם הגר"ש אלישיב. ועיין שו"ת צור יעקב (הורביץ) חלק א סמן קלו, שמיישב את מנהג העולם שאינם מדקדקים להתפלל מנחה מבעוד יום, ומקדימים את הדלקת הנרות לתפילת מנחה.

נרות חנוכה ונרות שבת

מקדימים להדליק את נרות החנוכה לפני שמדליקים את נרות השבת⁴. ואף שכלל בידינו: 'תדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם', ולפי זה היה צריך להקדים את הדלקת נרות השבת, בכל זאת מקדימים את הדלקת נרות החנוכה. הטעם לכך הוא שיש פוסקים הסוברים שבהדלקת נרות השבת, אדם מקבל על עצמו את קדושת השבת, ואסור לו לעשות מלאכה. לדעה זו, אם יקדים אדם להדליק נרות שבת, הוא לא יוכל להדליק את נרות החנוכה לאחר מכן. אמנם יש חולקים על כך, ולדבריהם אין בהדלקת נרות השבת קבלה של השבת, ואף על פי כן מקדימים ומדליקים את נרות החנוכה, כדי לא להיכנס למחלוקת⁵. ועוד, שאף אם הדבר מותר, אין זה נאה לעשות מלאכה לאחר הדלקת נרות השבת⁶.

גודל נרות החנוכה בערב שבת

בערב שבת, יש להשתמש לצורך נרות חנוכה בנרות גדולים, שיספיקו לדלוק כשעה ורבע. זאת משום שמקבלים שבת כעשרים וחמש דקות לפני השקיעה, ומשך הזמן בין השקיעה לצאת הכוכבים הוא כעשרים דקות, ולאחר צאת הכוכבים, הנרות צריכים לדלוק עוד חצי שעה⁷.

4. שו"ע תרעט א. ועיין פרק ז הערה 1, שאם הנרות כבו לפני כניסת השבת, יש לחזור ולהדליקם, ואם המדליק קיבל שבת, יאמר לחברו שעדיין לא קיבל שבת שידליק את הנרות עבורו.
5. עיין משנ"ב תרעט א. ועיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות כ, ושו"ת בנין שלמה סימן נג, ומשנ"ב עם הערות איש מצליח על שו"ע תרעט א, שגם כאשר האישה מדליקה נרות שבת והבעל מדליק את נרות החנוכה, יש להקדים את הדלקת נרות החנוכה להדלקת נרות השבת.
6. ערוך השלחן תרעט א. ועיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תקלא, שכתב טעמים נוספים להקדמת הדלקת נרות החנוכה לנרות השבת.
7. עיין משנ"ב תרעט ב. עיין חזון עובדיה עמ' ע, שבערב שבת חנוכה יש להדליק את נרות החנוכה כרבע שעה לפני השקיעה, ולאחר מכן להדליק את נרות שבת. עיין לוח ארץ ישראל (טוקצ'ינסקי), והליכות שלמה פרק טז הערה 67, שאף שבירושלים נוהגים רבים להדליק את נרות השבת ארבעים דקות לפני השקיעה, בשבת חנוכה יש להדליק את נרות החנוכה עשרים וחמש דקות לפני השקיעה, ולאחר מכן להדליק נרות שבת, ועיין הלכות חגים לגר"מ אליהו

הדלקת נרות חנוכה במוצאי שבת

יש הנוהגים להקדים ולהתפלל ערבית במוצאי שבת, כעשר דקות לפני זמן צאת השבת, כדי שיוכלו להדליק נרות חנוכה מיד בצאת השבת.⁸ ויש הנוהגים להתפלל ערבית בצאת השבת כרגיל⁹. ולמנהג כולם, בסיום התפילה מזדרזים ללכת הביתה להדליק נרות. וטוב להכין את הנרות למוצאי שבת כבר בערב שבת, כדי שיהיה ניתן להדליק את הנרות סמוך לצאת השבת¹⁰.

בהגיע אדם לביתו, עומדות בפניו שתי מצוות: מצוות הבדלה ומצוות הדלקת נרות חנוכה. יש סוברים שיש להבדיל תחילה ולאחר מכן להדליק נרות חנוכה, שכן כלל בידינו: 'תדיר ושאינו תדיר – תדיר קודם'¹¹. ויש סוברים שיש להדליק נרות חנוכה תחילה, משום מעלת

- פרק נח סעיף קטז, ואשרי האיש פרק לז אות ט, שיש להדליק נרות שבת ארבעים דקות לפני השקיעה כפי הנהוג כל השנה, ואת נרות החנוכה יש הדליק קודם לכן.
8. עיין מעשה רב אות רלז, לוח ארץ ישראל (טוקציינסקי). ועיין הליכות שלמה פרק טז הערה 69, ושבות יצחק חנוכה פרק ד אות ב, שהגרש"ז אוירבך נהג להדליק נרות במוצאי שבת, כשלושים וחמש עד ארבעים דקות אחר שקיעת החמה, ועל כל פנים, לא יאחר מחמישים דקות לאחר השקיעה, כיוון שחמישים דקות לאחר השקיעה הן כחצי שעה לאחר צאת הכוכבים, ועיקר זמן הדלקת הנרות הוא בחצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים. ועיין עובדות והנהגות לבית בריסק חלק ב עמ' ק, בשם הגרי"ז סולוביצ'יק, שזמן הדלקת נרות במוצאי שבת הוא בזמן שבו רגילים להוציא את השבת, ואין צריך לדקדק ולהדליק בחצי השעה הסמוכה לצאת הכוכבים, ועיין מצות ראה למרן הרב קוק זצ"ל סימן תרפא.
9. אשי ישראל (פויפר) עמ' תשצ (מהדורת תשס"ח) שאלה שפז, בשם החזון איש. והגר"י אריאל שליט"א כתב לנו שכל בית כנסת ינהג כמנהגו, והמקדימים להתפלל יכוונו את הזמן שלא יסיימו את התפילה לפני זמן צאת שבת המפורסם בלוחות הזמנים, כדי שלא יטעו להדליק נרות לפני צאת השבת.
10. לוח ארץ ישראל (טוקציינסקי), לוח ההלכות והמנהגים (זלזניק). עיין חזון עובדיה עמ' קפו, וקובץ מבית לוי גיליון י עמ' כא, בשם הגר"ש ווזנר, וחוט שני עמ' שיח, שהנהגים להחמיר במוצאי שבת כשיטת רבנו תם, שלא לעשות מלאכה קודם שיחלפו שבעים ושתיים דקות משקיעת החמה, יחמירו כן גם במוצאי שבת חנוכה, וידליקו נרות לאחר זמן זה, ועיין הליכות שלמה פרק טז דבר הלכה לא, שחולק.
11. ט"ז תרפא א, ועיין ביאור הלכה תרפא ב ד"ה מדליקין, שהרבה אחרונים סוברים כן.

פרק י - הדלקת נרות בערב שבת ובמוצאי שבת

פרסום הנס, וכדי לאחר ביציאת השבת¹². מחלוקת זו אינה מוכרעת, וכל אחד יכול לנהוג כפי הדרך המועדפת עליו¹³. ורוב יוצאי ספרד נוהגים להקדים את ההבדלה להדלקת הנרות¹⁴.
אין לברך ברכת "בורא מאורי האש" על נרות החנוכה, מפני שאסור להשתמש באורם¹⁵.

12. מגן אברהם תרפא א, ועיין ביאור הלכה תרפא ב ד"ה מדליקין, שהרבה אחרונים סוברים כן. ועיין משנ"ב תרפא ב, שאדם ששכח לומר "אתה חוננתנו", יאמר "ברוך המבדיל בין קודש לחול" לפני הדלקת הנרות, כיוון שאסור לעשות מלאכה לפני הבדלה.

13. משנ"ב תרפא ג, ביאור הלכה תרפא ב סוף ד"ה מדליקין.

14. בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות כא, עיין כף החיים תרפא ד, חזון עובדיה עמ' קפב, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף קכ, אור לציון חלק ד פרק מג שאלה י, קיצור שלחן ערוך (טולידאנו) סימן תרכב סעיף ב. ועיין משנ"ב עם הערות איש מצליח על רמ"א תרפא ב, שיוצאי ספרד הנוהגים להקדים את הדלקת הנרות להבדלה, יש להם על מי לסמוך. ועיין שו"ע תרפא ב, שהנוהגים להבדיל בבית הכנסת על הכוס, מקדימים להדליק נרות חנוכה בבית הכנסת לפני ההבדלה, ועיין הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף קיט, ואור לציון שם הערה י, שבבית הכנסת מקדימים את הדלקת הנרות להבדלה, כדי שהציבור לא יעזוב את הנרות מיד אחרי הדלקתם וילך לו.

15. שו"ע תרפא א.

פרק יא

הדלקת נרות בבית הכנסת ובאירועים

הדלקה בבית הכנסת

בימי החנוכה נוהגים להדליק נרות בבית הכנסת, בין תפילת מנחה לתפילת ערבית¹. מנהג זה נוסד בתקופת הגלות, כאשר לא יכלו להדליק את הנרות על פתחי הבתים מבחוץ, מחמת הסכנה. לכן הנהיגו להדליק

1. שו"ע תרעא ז, ורמ"א שם, ומשנ"ב שם מו. ועיין משנ"ב תרעא מו, שהטעם לכך שמדליקים נרות לאחר תפילת מנחה ולא לאחר תפילת ערבית הוא שלא לעכב את הציבור, שצריך להזדרז ולהדליק נרות בבית. ועיין לוח לארץ ישראל (טוקצ'ינסקי), שיוצאי אשכנז נוהגים להדליק את הנרות אחרי תפילת מנחה, ועיין לוח דינים ומנהגים (אהבת שלום), שיוצאי ספרד נוהגים להדליק את הנרות לפני תפילת ערבית, ועיין משנ"ב עם הערות איש מצליח על רמ"א תרעא ז, שיש מיוצאי ספרד הנוהגים להדליק את הנרות לאחר תפילת ערבית. ועיין משנ"ב תרעא מז, שבערב שבת, אם לא יהיה פנאי להדליק את הנרות אחרי תפילת מנחה, יש להדליקם לפני תפילת מנחה. ועיין שו"ת זבחי צדק חלק ג סימן קיב ד"ה אבל מ"ס, וחזון עובדיה עמ' ע, ואור לציון חלק ד פרק מב שאלה יב, שאפשר לברך ולהדליק בבית הכנסת מזמן פלג המנחה. ועיין אשרי האישי פרק לו אות י, שבית כנסת לעניין זה הוא בית כנסת שמתפללים בו לפחות את רוב התפילות ביום, ועיין חוט שני עמ' שיד, שחולק וסובר שדי בכך שמתפללים בו ערבית בקביעות, ועיין שו"ת הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעא ס"ק כט, בשם הגר"ח קנייבסקי, שבית כנסת שאין מתפללים בו תפילת ערבית, אין להדליק בו, אף אם מתפללים בו בקביעות שחרית ומנחה. ועיין שו"ת הלכות שם, בשם הגר"ש אלישיב, שאין להדליק ולברך במקום תפילה שאינו בית כנסת, אף אם מתפללים בו בקביעות, ועיין שם, בשם הגר"ח קנייבסקי, שחולק. ועיין שו"ת שבט הלוי חלק ט סוף סימן קמג, שבית הכנסת שיש בו כמה מניינים, ידליקו בברכה רק פעם אחת, ועיין שו"ת הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעא ס"ק כט, בשם הגר"ח קנייבסקי, שיש להדליק בברכה בכל מניין, או שיתנו בנרות כמות גדולה של שמן, שהנרות ידלקו עד סוף המניין האחרון.

פרק יא - הדלקת נרות בבית הכנסת ובאירועים

נרות בבית הכנסת, שרבים מצויים שם, כדי לפרסם את הנס ברבים². ועוד טעם למנהג, שבית הכנסת נקרא 'מקדש מעט', והדלקת הנרות בו מזכירה את הנס שנעשה במנורה בבית המקדש³.

אף שהדלקת הנרות בבית הכנסת היא מנהג, מברכים עליה⁴. ליוצאי אשכנז אין בכך חידוש, שכן הם מברכים גם על אמירת ההלל בראש חודש, שגם היא מנהג⁵. אך רבים מיוצאי ספרד אינם מברכים על אמירת ההלל בראש חודש, כיוון שאמירתו היא מנהג, ולכן עבורם יש בכך חידוש. והטעם לכך שמברכים על מנהג זה הוא שהדלקת הנרות בבית הכנסת היא הרחבה לחובת הדלקת הנרות שבבית, ועל מנהג כזה, גם יוצאי ספרד מברכים⁶.

מניחים את הנרות בבית הכנסת בצד דרום, ומסדרים אותם ממזרח למערב, בדומה למנורת המקדש, שעמדה בצד דרום ונרותיה היו

2. שו"ת הריב"ש סימן קיא.
3. ספר המנהיג הלכות חנוכה סימן קמח עמ' תקלא (מהדורת מוסד הרב קוק). ועיין בית יוסף סימן תרעא ד"ה ומ"ש שמניחין, שכתב טעם נוסף למנהג זה.
4. שו"ע תרעא ז. עיין שו"ת זרע אמת חלק א סימן צו, שאדם שהדליק נרות בביתו, יכול לאחר מכן להדליק נרות בבית הכנסת, ויברך את כל הברכות, וגם את ברכת "שהחיינו". ואף שכבר בירך את הברכות בביתו, הברכות בבית הכנסת תוקנו בשביל לפרסם את הנס בציבור. ועיין שו"ת ציץ אליעזר חלק יג סימן סט, ושו"ת קנין תורה בהלכה חלק ד סימן פג, שדין זה נכון גם כאשר כל המתפללים כבר בירכו "שהחיינו" בביתם, כגון כאשר נר ראשון של חנוכה חל בשבת, שמקדימים ומדליקים נרות בבית, ולאחר מכן באים לבית הכנסת, ומדליקים נרות בבית הכנסת. ועיין בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב אות יא, וכף החיים תרעא עה, וחוט שני עמ' שיד, ותשובות והנהגות חלק ב סימן שמא, שחולקים וסוברים שאם כל המתפללים כבר בירכו "שהחיינו" בביתם, יש לברך רק את ברכת "להדליק נר חנוכה" ואת ברכת "שעשה ניסים", אך אין לברך שוב את ברכת "שהחיינו". ועיין חזון עובדיה עמ' נו, ואור לציון חלק ד פרק מב שאלה טז, שחולקים סוברים שבמצב זה, גם את ברכת "שעשה ניסים" אין לברך. ועיין משנ"ב תרעא מד, שבים הראשון של חנוכה אין לכבד בהדלקת הנרות אדם שהוא בשנת אָבֶל על אחד מהוריו, כיוון שאין זה ראוי שאדם אָבֶל יברך ברכת "שהחיינו" במעמד ציבורי, ועיין חזון עובדיה עמ' ס, והלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף לא, שיוצאי ספרד אינם נזהרים בזה.
5. משנ"ב תרעא מד.
6. מנחת שלמה (מכון אוצרות שלמה) חלק ב סימן נג אות ב ד"ה ומיהו בעיקר, חזון עובדיה עמ' מג. ועיין שו"ת שבט הלוי חלק א סימן קפה אות א, שכתב כעין זה. ועיין חזון עובדיה שם, שהביא טעמים נוספים לכך.

סדורים ממזרח למערב⁷. ויש נוהגים להניח את הנרות בכותל שמימין לארון הקודש, אף כאשר כותל זה אינו מכוון לצד דרום⁸.

המנהג להדליק בברכה בבית הכנסת הוא רק כאשר נוכחים בו עשרה אנשים, כי מטרת ההדלקה בבית הכנסת היא לפרסם את הנס ברבים, ופחות מעשרה אינם נחשבים רבים⁹.

יש נוהגים להדליק נרות בבית הכנסת גם בתפילת שחרית, כיוון שיש סוברים שבמנורת המקדש הדליקו נרות גם בבוקר¹⁰. ועל הדלקה זו אין מברכים¹¹.

7. שו"ע תרעא ז, ורמ"א שם, ומשנ"ב שם. ועיין שו"ת בצל החכמה חלק ב סימן נ סוף אות ו, ושונה הלכות עם הערות תורת המועדים תרעא ס"ק ל, בשם הגר"ש אלישיב, ירושלים במועדיה עמ' רנא, שיש להניח את הנרות בצד דרום, גם כאשר כיוון התפילה אינו למזרח. ועיין משנ"ב שם מג, שהמדליק עומד כאשר אחוריו לדרום ופניו לצפון, ועיין כף החיים תרעא סט, שמנהג יוצאי ספרד שהמדליק עומד כאשר פניו לדרום ואחוריו לצפון. ועיין משנ"ב תרעא כז, שיש להניח את הנרות במקום גבוה, כדי שייראו היטב לכל הקהל.

8. ימי החנוכה (שכטר) עמ' קו, בשם הגר"נ קרליץ. ועיין שו"ת שבט הלוי חלק ח סימן קנו סוף אות א, וחזון עובדיה עמ' מו, שבמקומות שבהם הקהל מתפזר לביתו לאחר תפילת ערבית, וישנו חשש שהשארת נרות דולקים ללא השגחה תגרום חלילה לשרפה, אפשר לכבות את הנרות, אף שהנרות לא דלקו חצי שעה.

9. עיין ביאור הלכה תרעא ז ד"ה ויש, חזון עובדיה עמ' נב, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף קכד. ועיין שו"ת רב פעלים חלק ב סימן סב, שנשים מצטרפות לעשרה לעניין זה, ועיין חזון עובדיה עמ' נב שגם קטנים שהגיעו לחינוך מצטרפים לעשרה לעניין זה, ועיין אור לציון חלק ד פרק מב שאלה טו, שחולק וסובר שנשים וקטנים אינם מצטרפים לעשרה. עיין מגן אברהם תרעא י, ומשנ"ב תרעא מז, וביאור הלכה שם ד"ה ויש, וחזון עובדיה עמ' נב, שאם בשעת ההדלקה אין עשרה, אבל ידוע שלאחר מכן, בעוד הנרות דולקים, יבואו עוד אנשים ויהיו עשרה, אפשר להדליק בברכה, ועיין מור וקציעה תרעא ד"ה וכתב במג"א, וכף החיים תרעא עח, ונתיב עם תרעא ג, והלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף קכד, ואור לציון חלק ד פרק מב שאלה טו, שחולקים וסוברים שאם אין עשרה בשעת ההדלקה, אין לברך על הדלקת הנרות.

10. שו"ת בנין שלמה לגר"ש כהן סימן נג, שו"ת מלמד להועיל חלק א (אורח חיים) סימן קכא, חזון עובדיה עמ' א הערה א, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף קכח. ועיין ירושלים במועדיה עמ' רנב, שכתב טעם נוסף, כדי להזכיר לציבור לומר "על הניסים".

11. חזון עובדיה עמ' ב, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף קכח.

ברכה על הנרות באירועים ציבוריים

כאשר מתאספים אנשים רבים באירוע ציבורי או במסיבת חג, ראוי לקיים במקום הדלקת נרות ציבורית, כדי לפרסם את הנס בציבור. אבל אין לברך על הדלקה זו, כיוון שהמנהג להדליק בברכה נאמר רק בבית הכנסת, שהוא 'מקדש מעט' ויש בו דמיון לנס שאירע בבית המקדש, ולא בכל מקום ציבורי¹². ואם רוצים, אפשר לברך את הברכות ללא הזכרת שם ה', ולהבליע את הדילוג בנעימה¹³.

אירוע ציבורי שמתפללים בו תפילת ערבית, יש סוברים שאף בו אין להדליק נרות בברכה¹⁴, ויש חולקים וסוברים שאפשר לברך בו, כשם שמדליקים ומברכים בבית כנסת¹⁵, וכן הלכה¹⁶.

12. הליכות שלמה פרק יז סעיף ד, ציץ אליעזר חלק טו סימן ל, מנחת יצחק חלק ו סימן סה אות ג, ישא יוסף חלק א סימן קלח אות ד, בשם הגר"ש אלישיב, מקראי קודש לרב הררי פרק י הערה כג, בשם הגר"מ אליהו, שבט הלוי חלק ד סימן סה, אור לציון חלק ד פרק מב שאלה יא, שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעא ס"ק כט, בשם הגר"ח קנייבסקי, חוט שני עמ' שיד, תשובות ונהגות חלק א סימן שצח, ירושלים במועדיה עמ' רנו, דבר חברון מועדים עמ' שיט, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין חזון עובדיה עמ' מז, וש"ת אז נדברו חלק ו סימן עה, ומשנת יעקב (רוזנטל) זמנים חלק ב הלכות חנוכה פרק ג סוף הלכה ד, שחולקים. ועיין שבט הלוי חלק ד סימן סה, וירושלים במועדיה עמ' קצז, ודבר חברון מועדים עמ' שיט, שאין לברך באירוע ציבורי, גם אם יש באירוע אנשים שאינם מדקדקים במצוות ואינם מדליקים נר חנוכה בביתם.

13. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

14. עיין אשרי האיש פרק לו אות י, אור לציון חלק ד פרק מב שאלה יא, קובץ מבית לוי גיליון י עמ' יט, בשם הגר"ש וזנר, שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעא ס"ק כט, בשם הגר"ח קנייבסקי, חוט שני עמ' שיד, תשובות ונהגות חלק א סימן שצח, ירושלים במועדיה עמ' רנו, דבר חברון מועדים עמ' שיט.

15. מקראי קודש לרב הררי פרק י הערה כג, בשם הגר"מ אליהו.

16. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

הדלקת נרות בבית למי שהדליק את נרות בית הכנסת

אדם שהדליק נרות בבית הכנסת אינו יוצא בזה ידי חובת המצווה, וצריך לחזור ולהדליק נרות בביתו, שכן כבר למדנו שאדם צריך להדליק נרות דווקא בביתו¹⁷. ואם בהדלקתו בבית הוא מוציא את בני ביתו, יחזור ויברך את כל הברכות, כדי להוציא אותם ידי חובה. אבל אם הוא מדליק רק לעצמו, לא יחזור ויברך את ברכת "שהחיינו", משום שיש סוברים שברכת "שהחיינו" תוקנה על עצם החג, ואינה תלויה בהדלקת הנרות, ולכן בברכה שבירך בבית הכנסת, כבר יצא ידי חובה¹⁸. ויש מי שסובר שכאשר הוא מדליק לעצמו, גם לא יחזור ויברך את ברכת "שעשה ניסים", כיוון שלדבריו, יש לחשוש לדעה שגם ברכת "שעשה ניסים" תוקנה על עצם החג, ואינה תלויה בהדלקת הנר, וכבר יצא ידי חובת הברכה במה שבירך בבית הכנסת¹⁹. והטוב ביותר לכבד בהדלקת הנרות בבית הכנסת אדם נשוי שעתיד להוציא את אשתו בהדלקה שבביתו, ויוכל לחזור ולברך את כל הברכות בביתו, לדעת כולם.

17. רמ"א תרעא ז, ומשנ"ב שם. ועיין הליכות שלמה פרק יד סעיף יג, וירושלים במועדיה עמ' רמג, שבחור ישיבה שהדליק בבית המדרש של הישיבה את הנרות שנהגים להדליק בבית הכנסת, יצא ידי חובתו בהדלקה זו, ואינו רשאי לחזור ולהדליק נרות בחדרו, כיוון שכל מקום בבניין הישיבה שהוא רשאי להשתמש בו, כשר להדלקת נרות, ועיין אשרי האיש פרק לט סעיף מד, ונר חנוכה פרק ז הערה ג, בשם הגר"ח קנייבסקי, שחולקים.

18. משנ"ב תרעא מה, בשם שו"ת זרע אמת, כף החיים תרעא עד, הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף קכה, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין אגרות משה אורח חיים חלק א סימן קצ"ד וצריך לומר, שחולק וסובר שיש לחזור ולברך גם את ברכת "שהחיינו".

19. חזון עובדיה עמ' נד, אור לציון חלק ד פרק מב שאלה טז.

פרק יב

שימוש בנרות

איסור השימוש בנרות

אסור להשתמש באור הנרות, כדי שיהיה ניכר שהנרות הודלקו לשם מצווה, ולא לשימוש כלשהו. סיבה נוספת לכך היא שאסור היה להשתמש בנרות המקדש, ומכיוון שנרות החנוכה הם זכר לנס שנעשה במנורה, דינם שווה¹. ולכן נוהגים להדליק סמוך לכל חנוכייה נר נוסף שנקרא שמש, כדי שאם בטעות ישתמשו לאור הנרות, יהיה זה לאור השמש. ומניחים את השמש גבוה יותר מכל הנרות או מרוחק מעט מהם, כדי שלא יחשבו שהוא מנרות החובה, ויטעו במספר הנרות².

כאשר אור החשמל דולק במקום שדולקים בו הנרות, אין חייבים להניח שמש, כיוון שניכר שהנרות הודלקו לשם מצווה, וגם אין חשש שישתמשו באורם³. אף על פי כן, נוהגים להדליק שמש גם כשאור החשמל דולק⁴, שמא מישהו יכבה את אור החשמל בטעות⁵, וגם משום

1. שו"ע תרעג א, ומשנ"ב שם.
2. שו"ע תרעג א, ומשנ"ב שם. ועיין ירושלים במועדיה עמ' רכ, שכאשר כמה אנשים מדליקים נרות סמוך זה לזה, מעיקר הדין מספיק שמש אחד, ועיין שם, והליכות שלמה פרק יד הערה 1, שהמנהג הוא להדליק שמש לכל אחד.
3. הליכות שלמה פרק טז סעיף יג, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף פב, ירושלים במועדיה עמ' רכ, קובץ הלכות לגר"ש קמינצקי פרק יד סעיף ב, דבר חברון מועדים עמ' שכב. ועיין מנחת יצחק ליקוטי תשובות סימן מח, שחולק וסובר שחובה להניח שמש גם כשאור החשמל דולק.
4. עיין הליכות שלמה פרק טז הערה 59, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף פב, שונה הלכות עם הערות תורת המועדים תרעג ס"ק ה.
5. עיין הליכות שלמה שם, ושונה הלכות שם.

שלפי הקבלה יש חשיבות בהדלקת השמש⁶.

כאשר כבה השמש, יש להדליקו בגפרורים ולא מנרות החובה, הואיל ונר השמש הוא נר רשות, ואין להשתמש בנרות המצווה כדי להדליקו⁷.

מותר להשתמש בנרות אחר שעברה חצי שעה להדלקתם, מכיוון שכבר התקיימה המצווה⁸. ויש מחמירים שלא להשתמש בנרות כל עוד הם דולקים, כי לא ניכר על הנרות שעברה חצי שעה, והרואים יסברו שהשימוש בהם נעשה בתוך זמן החיוב, ויחשבו שמותר להשתמש בנרות⁹. וראוי להחמיר כדעה זו, כיוון שבימינו חצי שעה לאחר צאת הכוכבים עדיין לא כלתה רגל מן השוק¹⁰.

שיירי השמן והפתילות

שמן שנשאר בבזיכי החנוכייה או פתילות שהשתמשו בהן, אסורים בשימוש של חול, מכיוון שהוקצו למצווה. אמנם לא כל השמן שנמצא בבזיך הוקצה למצווה, אלא רק השמן הדרוש לכך שהנר ידלק חצי שעה. ולכן אם דלק הנר חצי שעה וכבה לאחר מכן, מותר להשתמש בשמן שנשאר לכל צורך, שכן שמן זה לא הוקדש למצווה¹¹. ויש מחמירים שלא להשתמש בשמן שנותר בבזיך, שכן לדבריהם כל השמן שבבזיך הוקצה למצווה¹². ולכן הרוצה להשתמש בשמן שנשאר בבזיכי החנוכייה, טוב שיחשוב בליבו שהוא מקצה למצווה רק את השמן הדרוש להדלקת הנר למשך חצי שעה, ואז יוכל להשתמש בשמן שנשאר ללא פקפוק¹³.

6. עיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' שלח, נר חנוכה (ספטימוס) פרק ה הערה מה.

7. משנ"ב תרעד ז.

8. שו"ע תרעב ב.

9. משנ"ב תרעב ח.

10. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

11. שו"ע תרעד ד.

12. משנ"ב תרעד יח.

13. משנ"ב סימן תרעב ס"ק ז וסימן תרעד ס"ק יח.

השמן שנשאר בבקבוק אינו מוקצה למצווה, ולדעת הכול הוא מותר בשימוש¹⁴.

השימוש האסור בשמן שהוקצה למצווה הוא שימוש של חול, אבל מותר להשתמש בשמן למצווה¹⁵. ולכן, שמן שנשאר בבזיך יכול לשמש להדלקת הנרות של היום הבא¹⁶. ואת השמן שנשאר ביום השמיני שורפים יחד עם הפתילות, כדי שלא ייכשלו וישתמשו בו שימוש אסור¹⁷. ויש שנוהגים לשרוף את השמנים והפתילות ברוב עם, לחיבוב מצווה¹⁸. ואפשר גם לשפוך את השמן לכיור או לזרוק אותו ואת הפתילות בשקית לאשפה¹⁹.

14. חזון עובדיה עמ' קסז.

15. חכמת שלמה סימן תרעז סעיף ד"ה והנה מותר.

16. משנ"ב תרעז יז. ועיין פסקי שמועות חנוכה עמ' קלד, בשם הגר"נ קרליץ, שמוותר להשתמש בשמן שנותר מנר החובה להדלקת נרות ההידור.

17. שו"ע תרעז ד, ומשנ"ב שם.

18. עיין מנהגי פרנקפורט חודש כסליו אות ו, ונטעי גבריאל פרק נז אות ב.

19. פניני חנוכה עמ' קמח, בשם הגר"ש אלישיב, פסקי שמועות חנוכה עמ' קלה, בשם הגר"ח קנייבסקי. ועיין פניני חנוכה עמ' קמט, בשם הגר"ש אלישיב, שעדיף לשרוף את השמן מאשר לשפכו לכיור או לזרוקו לאשפה.

מלחמת חרבות ברזל

חנוכה במלחמת שמחת תורה

הגאון הרב יעקב אריאל שליט"א

נוהגים להקביל בין חנוכה לפורים – בפורים הייתה המלחמה על היהודים, ובחנוכה הייתה המלחמה על היהדות. היוונים יחד עם משתפי הפעולה עימם – המתיוונים, לא שאפו לחסל את הגוף היהודי אלא את רוחו. הם דרשו רק דבר אחד: התיוונות. אף על פי שבעצם, אם זממם היה עולה בידם והיו מרוקנים חלילה את עם ישראל מרוחו, ממילא גם גופו של עם ישראל היה יורד מעל במת ההיסטוריה ונעלם, כפי שקרה לעמים קדמונים אחרים.

עד עתה נתפסו כל מלחמותינו בארץ בתור מלחמות על הקיום היהודי בארץ ישראל. בשמחת תורה תשפ"ד התברר שמלחמת הקיום שלנו היא בעצם מלחמת דת נגד היהדות. החמאס הוא תנועה דתית מוסלמית פנאטית, שהכריזה מלחמה על עם ישראל, שלא קיבל את דת האסלאם. החמאס

יחד עם תנועות דתיות דומות, דאעש, אל-קעאדה, החיזבאללה ועוד – רואות את עצמן ממשיות מורשתו של מוחמד. גם הוא הכריז ג'האד על יהודי ערב, שסירבו לקבל את הדת החדשה שהמציא. הוא ערף ראשים של גברים יהודים ואת נשותיהם הפך לשפחות ואסלם את ילדיהם. למרבית האירוניה, דת זו הושפעה מהיהדות, ובכל זאת היא שונאת אותה. אך נראה שהיא הנותנת, הפסיכולוגיה מכירה תסביכים כאלו, שבהם המושפע נהפך לשונאו של מי שהשפיע עליו... החמאס אינו יכול להכיר בזכות קיומה של היהדות כאן בלב האסלם. לכן, לדידו יש להשמיד, להרוג ולאבד כל יהודי.

לא רק החמאס, אלא האסלאם כולו שולל עקרונית את קיומה של היהדות, אלא שלא כל מאמיניו מתרגמים זאת לשפת המעשה כמו החמאס ומרעי. בעצם, שאיפת כל המוסלמים להכניע את העולם כולו תחת האסלאם. אך לא כולם סוברים שיש לעשות זאת 'כאן ועכשיו', ובכוח הזרוע.

מלחמת דת זו מטילה עלינו חובת בירור על זהותנו היהודית. עלינו לדעת על מה אנו נלחמים, מה הבדל בינינו לבינם? לכאורה אנו והם מאמינים באותו א-ל, שהוא אחד. אולם דבר זה נכון רק מבחינה פילוסופית, אך באשר לצו האלוהי, אנו משני עברי המתרס. תורתנו דורשת מאיתנו לעבוד את אלוהי החסד והרחמים, בעוד שדתם דורשת מהם לעבוד את "אלוהי" הרצח והסאדיזם.

כאמור, שאיפת המוסלמים להכניע את העולם כולו תחת האסלאם. הרעיון שהעולם כולו ייעשה אגודה אחת לעבודת האלוהים, מקורו ביהדות ובתנ"ך: "כִּי אִזְ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה לְקִרְאָה כְּלָם בְּשֵׁם ה' לְעַבְדוֹ שְׂכֵם אֶחָד".¹ ואולם כאן בדיוק ההבדל המהותי בינינו לבינם. אין אנו כופים על העולם ללכת בדרך אחת בלבד, אלא "כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיו"² – הכרת העמים בה' תהיה בדרכם הייחודית, המתאימה לסגנונו ותרבותו של כל עם ועם, ומתוך בחירה חופשית; לא בכוח הזרוע, אלא בדרכי נועם. אלוהי

1. צפניה ג ט.

2. סיכה ד ה.

חנוכה במלחמת שמחת תורה

ישראל הוא אלוקי השלום, המכיר ברב-גוניות של הדרכים המוליכות אליו (ועם זאת מי שמאיים עלינו בכוח, יש להורגו. זו מלחמת מצווה). לעומת זאת, האסלאם שולל את ריבוי הגוונים. הוא מכיר רק בדרכו, וכופה בכוח על כל העמים ללכת אך ורק בה, ומי שלא הולך בדרכו – חייב מיתה! "אללה" שלהם הוא אלוהי הדם והאש, החנית והחרב. הוא "אלהים אחרים", שונה לחלוטין מאלוקי ישראל.

"אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' א-להינו נזכיר"³. אמנם גם לנו יש כלי משחית, אך אנו איננו משתמשים בהם כדי לכפות את דעתנו ודתנו על זולתנו, אלא להגנה בלבד. אצלם, הרכב והסוסים הם מטרה, בעוד שאצלנו הם אמצעי. לצערנו, הם המאלצים אותנו להשתמש בכלי חמס כדי להינצל מידם האכזרית.

מלחמת שמחת תורה שלנו דומה למלחמת חנוכה, שבה נלחמה היהדות נגד ההתייוונות וניצחה. היוונים נאלצו לבסוף להכיר בזכות קיומה של יהדות עצמאית וריבונית בארצה.

אחת מאפשרויות הניצחון אי"ה יכולה להיות כניעה של החמאס. אך מכיוון שהם פתחו במלחמת דת, הכניעה צריכה להיות גם כניעה דתית. על מנהיגי הדת, לפחות בעזה, להודות בטעותם, בפרשנותם המוטעית של הקוראן, ולהכיר בפרשנות אחרת; ויש אפשרות כזאת, המכירה בזכות קיומה של היהדות ושל המדינה היהודית בארץ ישראל. זאת בדומה להכרת היוונים ביהדות ובמדינה החשמונאית. אנו מקווים שבעזרת ה', גם אם הניצחון יושג בכוח, הוא יביא להתפכחות של חלקים מתונים באסלאם, ואנו תקווה שיש כאלו שיניחו את כלי הנשק, ויגיעו לבירור רעיוני אחר של דתם.

כשנתפלל השנה בחנוכה תשפ"ד על הנסים והנפלאות בימים ההם ובזמן הזה, יקבלו מילות התפילה משמעות אקטואלית:

כשעמדה הדת המרושעת להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך... מסורת טמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים (גם מי שלא קיימו את כל

3. תהלים כ ח.

התורה, אך נהרגו על עצם היותם יהודים, קדושים הם)... ולך עשית שם גדול בעולמך.

זו משמעותה של מלחמת ה' זו. "בְּשִׁמְךָ נָבוֹס קְמִינִי"⁴.

לחיילנו גיבורי החייל, הלוחמים את מלחמות ה', כולנו נושאים תפילה אתכם. ה' ישמורכם מכל רע, ישמור את נפשכם. כולכם תחזרו לביתכם לשלום ברמ"ח אבריכם ושס"ה גידיכם, שלמים בגופכם וברוחכם, ועטרת ניצחון על ראשכם. ה' ישמור צאתכם ובואכם מעתה ועד עולם.

4. תהלים סד ו.

פרק יג

הלכות חנוכה לחיילים

בפרק זה כונסו הלכות הנוגעות למצבים שונים שמזדמנים לחיילים בעת שירותם בחג החנוכה. חלק מן ההלכות כתובות גם בפרקים קודמים, אך הן מובאות כאן שוב במרוכז, כדי להקל על כל חייל למצוא את ההלכות הנוגעות למצבו.

כאשר חייל נמצא בסערת הקרב, כל מחשבותיו צריכות להיות נתונות להצלחתו במשימה, ואל לו להעסיק את מחשבותיו במצוות החג, ובכך לפגוע בריכוז הנצרך למשימותיו. כה רבה היא חשיבות הריכוז במצוות המלחמה, עד שהתורה התירה איסורים שונים, כדי "שיהיה רוח כל איש נכון בקרבו ולא יצער נפשו, כדי שיוכל לעמוד בקשרי מלחמה".¹ אך כאשר החייל אינו נמצא בסערת הקרב, עליו לכונן את צעדיו ולהשתדל לקיים את המצוות המוטלות עליו. זאת ניתן ללמוד מן הנאמר בגמרא, שכאשר יצא יהושע בן נון למלחמת יריחו, הוכיחו מלאך ה' על כך שלא עסק בתורה בזמן שאין נלחמים בו – בלילה.² מכאן שגם בעת מלחמה, יש לקיים את המצוות כאשר יש אפשרות לכך.

הלל

בכל יום מימי החנוכה אומרים הלל שלם בברכה.³ לכתחילה יש לומר את ההלל בתפילת שחרית אחרי תפילת עמידה,⁴ אך בדיעבד ניתן לומר את

1. תורה תמיסה הערות דברים פרק כא הערה עב.

2. מגילה ג א.

3. שו"ע תרפג א.

4. עיין שו"ת מהרש"ם חלק א סימן א.

ההלל כל היום⁵. לכן חייל שהיה בפעילות מבצעית ולא אמר הלל בבוקר, יכול לומר את ההלל כל היום, עד הלילה. ואם הגיע זמן מנחה, יש להקדים את תפילת מנחה לאמירת ההלל, כיוון שכלל בידינו: 'תדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם'⁶.

זהירות מסכנה בהדלקת נרות חנוכה

מצוות הדלקת נרות חנוכה היא יקרה וחביבה, אך יש להיזהר שלא להדליק נרות כאשר הדלקתם עלולה לגרום לשרפה או לסכנה, כגון סמוך לחומרים דליקים או לחומרי חבלה.

הדלקת נרות לחייל רווק

כמבואר בפרק ג, מנהג יוצאי אשכנז הוא שהמהדרין מן המהדרין מקפידים שכל אחד מבני הבית ידליק נרות בעצמו, ומנהג יוצאי ספרד הוא שהמהדרין מן המהדרין מקפידים שרק אדם אחד ידליק נרות, וכל בני הבית ייפטרו בהדלקתו. לכן חיילים רווקים יוצאי אשכנז הנמצאים בחנוכה בצבא, צריכים להדליק נרות בעצמם כדי להיות מהמהדרין מן המהדרין; וחיילים יוצאי ספרד הנמצאים בחנוכה בצבא, אינם צריכים להדליק נרות בעצמם – אם הם סמוכים על שולחן אביהם, הם יוצאים בהדלקתו, ואם אינם סמוכים על שולחן אביהם, הם יוצאים בהדלקה המרכזית שמדליקים בחדר האוכל בצבא⁷.

5. רמב"ם חנוכה ג ט, שו"ע הרב תפח ג. ועיין חזון עובדיה חנוכה עמ' רלא, ואור אליהו (טובי) פרק מ הערה ז, בשם הגר"ח קנייבסקי, שאדם שלא אמר את ההלל כל היום ונזכר בזמן בין השמשות, יאמר את ההלל בלי ברכה.

6. עיין שו"ת רבבות אפרים חלק ב סוף סימן ככג, ראשי חודשים כהלכתם סימן ט סעיף טז, אור אליהו (טובי) פרק מ סעיף ג.

7. עיין תורת המחנה פרק נד סעיף ה, בשם הגר"ע יוסף והגר"ש עמאר. ועיין שם, בשם הגר"ש עמאר, כמה פרטי דינים בעניין זה: א. חייל שאינו נמצא בחדר האוכל בשעת הדלקת הנרות יוצא ידי חובה, אך ראוי שיימצא בחדר האוכל בשעת ההדלקה כדי לשמוע את הברכות. ב. כאשר מדליקים בשמן השייך לצבא, כל החיילים שותפים בשמן, והם אינם צריכים להשתתף

הדלקת נרות לחייל נשוי

חייל נשוי יוצא ידי חובת הדלקת נרות בהדלקת אשתו, בין אם הוא מיוצאי אשכנז ובין אם הוא מיוצאי ספרד⁸. אמנם למנהג יוצאי אשכנז שכל אחד מבני הבית מדליק נרות בעצמו, ראוי שידליק נרות בעצמו, כדי להיות מהמהדרין מן המהדרין⁹, אך ידליק את הנרות לפני הזמן שבו אשתו מדליקה, כיוון שלדעת הבית יוסף, איש יוצא בהדלקת אשתו בעל כורחו, וברכותיו על הדלקה שאחר הדלקת אשתו הן ברכות לבטלה¹⁰. ואף שהרמ"א חולק וסובר שאיש יכול לכוון שלא לצאת בהדלקת אשתו, וברכותיו על הדלקה שאחר הדלקת אשתו אינן ברכות לבטלה, לכתחילה יש לחשוש לדעת הבית יוסף¹¹.

יש סוברים שחייל נשוי יוצא ידי חובה בהדלקת אשתו, בין שהיא מדליקה נרות בביתם ובין שהיא מתארחת אצל אחרים ומדליקה שם נרות¹². ויש

במעות או להגביה את השמן כדי להשתתף בהדלקה (וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א). ג. חייל יוצא ספרד אינו רשאי להתכוון שלא לצאת ידי חובה בהדלקה המרכזית ולהדליק בעצמו. ד. אם אחזקת כל היחידות באה מקופה אחת והכל מנהל ביחד, מועילה הדלקה אחת לכולם, ואם לכל יחידה יש מנהל נפרד וחשבון נפרד, כל יחידה ויחידה צריכה להדליק בפני עצמה^ה. ה. אם מדליק הנרות בחדר האוכל התכוון בפירוש להוציא רק את עצמו ולא את שאר החיילים, אין הם יוצאים בהדלקתו. והגר"י אריאל שליט"א כתב לנו, שיש להקפיד להדליק לפחות חנוכיה אחת בחדר האוכל, כדי להוציא את מי שאינו מדליק, וכדי שכולם יראו את הנרות שו"ע תרע"ב, ואם אין יוצא אשכנז שמדליק נרות בחדר האוכל, יוצא ספרד ידליק את הנרות בחדר האוכל. יש לציין שחייל יוצא ספרד יכול לצאת גם בהדלקת חברו יוצא אשכנז, ואם החבר מדליק בשמן השייך לצבא, אין הוא צריך להשתתף עמו במעות או להגביה את השמן. ועיין חזון עובדיה עמ' קנ-קס, על פי שלחן ערוך תרע"ב, שאם כל החיילים אינם מדליקים נרות, כי כולם יוצאי ספרד הסמוכים על שלחן אביהם, והם גם אינם רואים נרות שמשהו אחר הדליק - עליהם להדליק חנוכיה אחת בברכה, כדי לראות את הנרות ולפרסם את הנס, ועיין משנ"ב תרע"ב יד, שחולק.

8. שו"ע תרע"ב א, ומשנ"ב שם.

9. רס"א תרע"ג.

10. בית יוסף סימן תרע"ד ה"ה כתוב בתרומת הדשן, חזון עובדיה עמ' קסט-קנ.

11. עיין משנ"ב תרע"ב טז.

12. מעין אומר חלק ג פרק ז סימן ז, מקראי קודש לרב הררי (תשע"ד) פרק ט סעיף לא, בשם הגר"ם אליהו. ועיין מעין אומר שם, שאפילו אם האישה אינה מדליקה בעצמה אלא מתארכת

חולקים וסוברים שחייל נשוי יוצא ידי חובה בהדלקת אשתו רק כאשר היא מדליקה נרות בביתם, אך כאשר היא מדליקה נרות במקום שאינו ביתם, אין הוא יוצא בהדלקתה. זאת כיוון שיש להדליק את נרות החנוכה בביתו הקבוע של האדם או במקום מגוריו בחנוכה, והנרות שהאישה מדליקה אינם בביתו של בעלה ואינם במקום מגוריו, לכן אין הוא יוצא בהם ידי חובה¹³; וכן הלכה¹⁴. לכן, חייל נשוי שאשתו מדליקה נרות במקום שאינו ביתם, אם הוא מיוצאי אשכנז, ידליק נרות בעצמו¹⁵, ואם הוא מיוצאי ספרד, יצא ידי חובה בהדלקת הנרות המרכזית בחדר האוכל בצבא¹⁶.

הדלקת נרות לאשת חייל המדליק בצבא

חייל נשוי המדליק נרות בצבא, יש סוברים שאשתו אינה יוצאת ידי חובה בהדלקתו, כיוון שאת נרות החנוכה יש להדליק בביתו הקבוע של האדם או במקום שהוא שוהה בו בחנוכה, ונרות החנוכה שהדליק האישה אינם בבית האישה, ואינם במקום שהיא שוהה בו¹⁷. ויש חולקים וסוברים שאישה יוצאת ידי חובה בהדלקת בעלה אף כשהוא מדליק

אצל אביה ויוצאת בהדלקתו - גם בעלה יוצא בהדלקתו, ועיין מקראי קודש שם, כעין זה, ועיין מעין אומר שם סימן יח, שליתר חיזוק, כדאי שהאישה תשתתף עם אביה בשמן, כדי שאביה יתכוון בפירוש להוציא את בעלה. ועיין ילקוט יוסף (תש"פ) עמ' תק: "יכול להדליק במחנה ולברך".

13. עיין שמעתתא דמשה סימן תרעא אות א, עיין הליכות שלמה פרק יג דבר הלכה יא, עיין אשרי האישי פרק לט אות יד, שלמי תודה (פלמן) חנוכה סימן יט אות ג עמ' קפג, בשם הגרא"ל שטיינמן, הגר"ח קנייבסקי והגר"ן קרליץ. ועיין פרק ג הערה 12.

14. כן כתב לנו הגר"ח אריאל שליט"א. ועיין באהלה של תורה חלק ב סימן ק.

15. עיין פרק ד הערה 39, שבמקום הצורך אפשר להדליק נרות על ידי שליח, לכן חייל שאינו יכול להדליק נרות במקום שהותו בצבא, ימנה שליח שידליק נרות בפתח ביתו.

16. או בהדלקת חברו יוצא אשכנז שמתכוון להוציא, ואם החבר מדליק בשמן השייך לצבא, אין הוא צריך להשתתף עמו במעות או להגביה את השמן.

17. שמעתתא דמשה סימן תרעא אות א, עיין הליכות שלמה פרק יג דבר הלכה יא, עיין אשרי האישי פרק לט אות יד, שלמי תודה (פלמן) חנוכה סימן יט אות ג עמ' קפג, בשם הגר"ח קנייבסקי והגר"ן קרליץ.

נרות בצבא, כיוון שאשתו של אדם כגופו, והיא יוצאת בהדלקתו¹⁸. להלכה, יש לחשוש לשתי הדעות, ולכן על האישה להדליק נרות בעצמה, אך לא תברך על הדלקת הנרות כיוון שאפשר שהיא יוצאת בהדלקת בעלה¹⁹. ואם היא מתארכת במקום שמדליקים בו נרות, היא יכולה להשתתף עם בעל הבית בהדלקתו.

הדלקת נרות במקום שאינו בית

חיילים שאינם ישנים בבית, כגון חיילים הישנים בשטח תחת כיפת השמיים, אינם יכולים להדליק נרות חנוכה בברכה, כיוון שלדעת פוסקים רבים, ניתן לקיים את מצוות הדלקת נרות רק בסמוך לבית²⁰. לכן, אם הם סמוכים על שולחן אביהם, יצאו ידי חובה בהדלקתו, ואם הם נשואים, יצאו ידי חובה בהדלקת נשותיהם, ואם הם רווקים שאינם סמוכים על שולחן אביהם, ימנו שליח שידליק נרות עבורם בפתח ביתם הקבוע²¹.

18. קובץ מבית לוי גיליון י' עמ' כב, בשם הגר"ש ווזנר, שלמי תודה (פלמן) חנוכה סימן יט אות ג עמ' קפג, בשם הגר"א"ל שטיינמן. ועיין קובץ מבית לוי שם, שאישה יוצאת בהדלקת בעלה כאשר הוא מדליק נרות שלא בביתם, דווקא אם הוא מדליק נרות בעצמו, אך לא כאשר הוא משתתף בהדלקת אדם אחר.

19. כן כתב לנו הגר"א אריאל שליט"א.

20. מקראי קודש חנוכה לגרצ"פ פרנק סימן יח, שו"ת אגרות משה יורה דעה חלק ג סימן יד אות ה, הליכות שלמה פרק יג סעיפים א-ב, הגר"א שפירא במקראי קודש לרב הררי נספח א סעיף 7, חזון עובדיה עמ' קנו, אשרי האיש פרק לט אות י', דבר חברון מועדים עמ' שכד. ועיין ציץ אליעזר חלק טו סימן כט, ושו"ת אז נדברו חלק ז סימן סז, שחולקים וסוברים שהישן תחת כיפת השמים יכול להדליק ולברך.

21. עיין מצוותיך אמונה עמ' 63 והערה 227.

דין אוהל כדין בית, לכן חיילים הישנים באוהל ידליקו נרות בברכה בפתח האוהל²², וזאת בתנאי שאין בהדלקה סכנה לבטיחות²³.

עשרה חיילים הישנים תחת כיפת השמיים יכולים להדליק חנוכייה אחת בברכה במקום שהם מתפללים בו ערבית, כיוון שמקום תפילתם נחשב בית כנסת²⁴. וטוב שהמדליק יתכוון להוציא את כולם בהדלקתו, כדי לצאת ידי חובת הסוברים שהישן תחת כיפת השמיים חייב בהדלקת נר חנוכה²⁵.

הדלקת נרות לחייל היוצא לפעילות מבצעית בזמן ההדלקה

חייל יוצא אשכנז המדליק נרות בעצמו ואינו יוצא ידי חובה בהדלקה המרכזית בחדר האוכל, והוא יוצא לפעילות מבצעית ולא יהיה בבסיס בזמן הדלקת נרות – רשאי להקדים ולהדליק נרות חנוכה בברכה מזמן פלג המנחה, דהיינו שעה ורבע זמנית לפני צאת הכוכבים (כארבעים וחמש

22. הליכות שלמה פרק יג הערה 8, מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה קז, בשם הגר"ש ישראל, ונספח א סעיף 7, בשם הגר"א שפירא, עיין חזון עובדיה עמ' שצא, פסקי שמועות עמ' נב-ג, בשם הגר"ש אלישיב והגר"נ קרליץ, וכן כתב לנו הגר"א אריאל שליט"א, והוסיף שהוא הדין לכל מבנה שגבוהה עשרה טפחים, ואפילו שאָהָה. ועיין הליכות שלמה שם סעיף ב, שצריך שהאוהל יהיה גבוה לפחות עשרה טפחים (שמונים סנטימטר), ויהיה בגודל של לפחות שבעה על שבעה טפחים (חמישים ושישה סנטימטר על חמישים ושישה סנטימטר), ועיין אשרי האיש פרק לט סעיף אות כה, שחולק וסובר שצריך שגודל האוהל יהיה לפחות ארבע אמות על ארבע אמות (מאה תשעים ושניים סנטימטר על מאה תשעים ושניים סנטימטר), ועיין מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה קז, בשם הגר"מ אליהו, שכתב כעין זה, והגר"א אריאל שליט"א כתב לנו שאין צורך שהאוהל יהיה בגודל של ארבע אמות על ארבע אמות. ועיין הליכות שלמה פרק יג הערה 8, שאוהל עם גג ללא מחיצות נחשב בית. ועיין דבר חברון מועדים עמ' שכד, שחולק וסובר שאוהל אינו נחשב בית. והגר"א אריאל שליט"א כתב לנו, שישנו ספק אם טנק ורכב קרבי משוריין (רק"מ) סגור נחשבים בית, ולכן יש להדליק סמוך להם ללא ברכה, וזאת בתנאי שאין בהדלקה סכנת בטיחות, ועיין הליכות שלמה פרק יג הערה 12, שהם נחשבים בית.

23. פסקי הגרש"ז אורבך לחיילים בקובץ בית אהרן וישראל (כסלו - טבת תשפ"ד) עמ' פז.

24. מקראי קודש לרב הררי פרק ט הערה קי, בשם הגר"מ אליהו. ועיין פרק יא הערה 1, שיש חולקים וסוברים שיש להדליק נרות רק במקום שמתפללים בו את רוב תפילות היום.

25. כן כתב לנו הגר"א אריאל שליט"א, והוסיף שאם השמן שייך לצבא, כל החיילים שותפים בו, ואינם צריכים להשתתף במעות או לקנות את השמן בהגבהה.

דקות לפני השקיעה). ועליו לשים כמות שמן כזו שהנרות ידלקו עד חצי שעה לאחר צאת הכוכבים²⁶. זאת כיוון שמצאנו בכמה מצוות שזמנן בלילה, שניתן לעשותן כבר מפלג המנחה²⁷. הטעם לכך הוא שהארת היום שהולך ובא מתנוצצת כבר מפלג המנחה²⁸. ועוד, שהדלקת הנרות היא זכר לנס שנעשה במנורת המקדש, ואותה היו מדליקים זמן רב לפני שקיעת החמה²⁹.

אמנם האפשרות להדליק נרות מפלג המנחה ואילך אינה מוסכמת על כל הפוסקים. לכן טוב יותר שבמצב כזה יסדר החייל את הנרות בחנוכייה לפני צאתו, ויבקש מאחד מחבריו שידליק עבורו את הנרות בזמן ההדלקה, ובזה יקיים את מצוות ההדלקה לדעת כולם, שכן 'שלוחו של אדם כמותו'³⁰.

עד מתי אפשר להדליק נרות

לכתחילה יש להדליק את נרות החנוכה בשקיעה או בצאת הכוכבים, כל אחד כפי מנהגו, ולא יאוחר מהזמן 'שתכלה רגל מן השוק'. חייל שלא הדליק נרות חנוכה עד שעבר הזמן שתכלה רגל מן השוק, יכול בדיעבד להדליק נרות חנוכה בברכה כל הלילה, עד עלות השחר³¹. יש סוברים שהאפשרות להדליק נרות לאחר שכלתה רגל מן השוק היא רק אם יהיו אנשים שיראו את הנרות³². זאת כיוון שלדבריהם, כאשר הדלקת הנרות אינה נעשית בזמנה

26. עיין שו"ע תרעב א, ומשנ"ב שם. ועיין פרק ד הערה 35. יש לשים לב שנרות חנוכה רגילים אינם דולקים זמן רב כל כך, ולא ניתן להשתמש בהם להדלקה בפלג המנחה.

27. עיין כלבו סימן מד, שבט הלוי חלק ד סימן סו ד"ה אמנם כהיום.

28. עיין שם משמואל פרשת משפטים תרע"ג ד"ה ויש לומר.

29. התעוררות תשובה על ארבעת חלקי השולחן ערוך חלק ג סימן תסא אות א.

30. שו"ת שבט הלוי חלק ד סימן סו, אשרי האיש פרק לז אות א, חוט שני עמ' שיז, עיין חובת הדר פרק א הערה נא. ועיין פרק ד הערה 39.

31. שו"ע תרעב ב, ומשנ"ב שם.

32. מגן אברהם תרעב ו, חיי אדם קנד יט, משנ"ב תרעב יא, ערוך השולחן תרעב ז, בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב הלכות חנוכה אות ז, הלכות גלים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף נח, אור לציון חלק ד פרק מג שאלה ו, דבר חברון מועדים עמ' שיח. ועיין בן איש חי שם, שצריך שיהיו שני אנשים ערים בשעת ההדלקה, ועיין מעשה נסים (כצירי) עמ' קיז, שהכוונה לשני אנשים כולל המדליק, ועיין אור לציון חלק ד פרק מג הערה ו, ונתיבי עם תרעב ג, שחולקים וסוברים שהכוונה לשני אנשים מלבד המדליק (ועיין שער הציון תרעב יז: "יקיץ שניים או שלושה מהם).

העיקרי, פרסום הנס הוא תנאי מעכב במצווה³³. ויש סוברים שהאפשרות להדליק נרות לאחר שכלתה רגל מן השוק היא גם כאשר לא יהיו אנשים שיראו את הנרות, כיוון שלדבריהם, פרסום הנס אינו תנאי מעכב במצווה³⁴. להלכה, לכתחילה יש להשתדל שיהיו אנשים שיראו את הנרות, כדי לצאת ידי כולם, אך כאשר אין זה אפשרי, מותר להדליק נרות בברכה עד עלות השחר, גם אם לא יהיו אנשים שיראו את הנרות³⁵.

מקום ההדלקה

בסיס צבאי שהחיילים בו ישנים בחדרים או באוהלים ואוכלים בחדר אוכל משותף – יש להדליק בו נרות בחדר האוכל, כדי לזכות את כל החיילים שאינם מדליקים נרות בעצמם, שיצאו ידי חובה בהדלקת הנרות בחדר האוכל³⁶.

אם אפשר, ראוי להדליק את הנרות במקום שהעוברים והשבים בו יוכלו לראותם, כדי לפרסם את הנס. אך אם אי אפשר לעשות כן, או שהדלקת הנרות במקום כזה כרוכה בסכנה, אפשר להדליק את הנרות בתוך הבית, כמו שאמרו חכמים: "ובשעת הסכנה, מניחו על שולחנו ודיו"³⁷. לכן לוחמים השוהים בתוך בית ואסור להם להיחשף, והדלקת נרות חנוכה כלפי רשות

וידליק", ועיין הליכות חיים (פיער) חלק ב עמ' קסח, בשם הגר"פ שיינברג, שחייל יכול להעיר את חבריו החיילים כדי לקיים את המצווה רק אם נוח להם שיעירו אותם כדי לזכות את המדליק בקיום המצווה.

33. עיין חיי אדם קנ"ד יט, ומשנ"ב תרעב יא, ונתיבי עם תרעב ג.

34. חמד משה תרעו ג.

35. עיין אגרות משה אורח חיים חלק ד סוף סימן קה, ושלמי מועד עמ' ריח, בשם הגרש"ז אוירבך, וחזון עובדיה עמ' סד, וקובץ מבית לוי חלק י עמ' ב, בשם הגר"ש ווזנר, וכן הכריע הגר"י אריאל שליט"א. ועיין שער הציון תרעב יז, שהרוצה להקל כדעה זו אין מוחים בידו.

36. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין פרק ט הערה 37.

37. שבת כא ב, שו"ע תרעא ה, פסקי הגרש"ז אוירבך לחיילים בקובץ בית אהרן וישראל (כסלו) - טבת תשפ"ד) עמ' 19.

הרבים תחשוף את מיקומם, ידליקו נרות בחדר סגור בתוך הבית, וזאת בתנאי שאין בכך שום חשש סכנה³⁸.

באילו שמנים מדליקים נרות חנוכה

כל השמנים והפתילות כשרים להדלקת נר חנוכה, ומצווה מן המובחר להדליק בשמן זית, שבו נעשה הנס. ואם אין שמן זית, יש להדליק בשמן שאורו זך ונקי³⁹. לכן חיילים שאין להם שמן זית, יכולים להדליק את נרות החנוכה בשמן מנועים, בשמן רובים או בכל חומר בערה אחר.

רשויות הצבא מתירות לחיילים להשתמש בשמנים השייכים לצבא להדלקת נרות חנוכה⁴⁰.

מה יכול לשמש נר חנוכה

אין צורך בחנוכייה כדי לקיים את מצוות נרות חנוכה. לכן חייל שאין לו חנוכייה יכול לקחת משטח ישר כלשהו, כגון בלטה או מוט ברזל, להניח עליו נרות ולהדליקם. כמו כן, ניתן להניח כמה כוסות עם שמן זו לצד זו ולשים פתילה בכל אחת מהכוסות, וכל כוס תיחשב נר אחד. אך אין להניח שתי פתילות או יותר בתוך כלי אחד ולהדליק את שתיהן, כיוון שיש חשש שאש הפתילות תתחבר זו לזו לאבוקה אחת, ואין יוצאים ידי חובת הדלקת נר חנוכה באבוקה (–נר העשוי מכמה פתילות), אלא רק בנר⁴¹, כיוון שנס חנוכה נעשה בנר⁴². ואם מניחים בין הפתילות חפץ עמיד באש המונע את

38. פסקי הלכות צבא (הוצאת הרבנות הצבאית מהדורת אייר תשכ"ט) פרק ח סעיף 2 אות יג.

39. שו"ע ורמ"א תרעג א.

40. פסקי הלכות צבא (הוצאת הרבנות הצבאית מהדורת אייר תשכ"ט) פרק ח סעיף 3 אות א. ועיין ילקוט יוסף חנוכה (תש"פ) עמ' שכד.

41. שו"ע תרעא ד, ומשנ"ב שם.

42. לבוש תרעא ד.

חיבור אש הפתילות זו לזו, והמרחק בין פתילה לפתילה הוא כשני סנטימטר, אפשר להחשיב כל פתילה כנר אחד⁴³.

'גוזניק' (פחית שבתוכה בד בוער טבול בסולר) פסול לשימוש בתור נר חנוכה, כיוון שהאש אוחזת בכל אדי הסולר ולא רק בבד, ודינו כאבוקה⁴⁴.

נר שִׁכְּבָה

מצוות נר חנוכה מתקיימת מיד בהדלקת הנר, ואף אם הנר כבה לאחר מכן, כגון שמישהו נתקל בחנוכייה והפיל אותה – יצא המדליק ידי חובה. וזהו מה שאמרו חכמים: "הדלקה עושה מצווה"⁴⁵. וכתבו אחרונים, שאף שהמדליק יצא ידי חובת המצווה, ראוי שידליק שוב את הנר כדי לפרסם את הנס⁴⁶.

מצב הנר בשעת ההדלקה

בשעת הדלקת הנר עליו להיות ראוי לדלוק חצי שעה, ולכן בשעת הדלקתו, צריך לשים לב שיש בו מספיק שמן⁴⁷. חייל שהדליק נרות והתברר שבשעת ההדלקה לא היה בהם מספיק שמן כדי שהנר ידלוק חצי שעה, צריך לכבות את הנרות, להוסיף שמן ולחזור ולהדליק את הנרות כראוי. אך לא יברך שוב, כי יש חולקים על דין זה, וסוברים שאין צורך שהנר יהיה ראוי לדלוק חצי שעה; ואף שאין הלכה כדבריהם, לעניין הברכה חוששים לדעתם, שכן כלל גדול בדינו: 'ספק ברכות להקל'⁴⁸.

43. שו"ע תרעא ד, ומשנ"ב שם.

44. מקראי קודש לרב הררי פרק ה הערה לד, בשם הגר"ש ישראלי והגר"ם אליהו, ותורת המחנה חנוכה פרק נד סעיף ג.

45. שו"ע תרעג ב. ועיין פרק ז הערה 1.

46. משנ"ב תרעג כז, חזון עובדיה עמ' קו, הלכות חגים לגר"ם אליהו פרק נח סעיף נ.

47. שו"ע תרעב ב, ומשנ"ב תרעג כה.

48. שו"ע תרעה ב, ונשמט אדם כלל קנד ס"ק א, ומשנ"ב תרעה ח, וחזון עובדיה עמ' קיב.

פרק יג - הלכות חנוכה לחיילים

כמו כן, יש להניח את הנרות במקום שהרוח לא תכבה אותם במשך חצי שעה. ואם הנרות הודלקו במקום שיש בו רוח, והם כבו מהרוח, יש לחזור ולהדליקם, אך אין לברך שוב על הדלקתם⁴⁹.

כיבוי הנרות

בשעת הצורך, מותר לכבות את נרות החנוכה לאחר שדלקו חצי שעה, כיוון שהמצווה כבר התקיימה⁵⁰.

ברכת הרואה את הנר

חייל הנמצא במקום שאינו יכול להדליק נרות חנוכה, והוא עתיד לשהות במקום זה כל הלילה, וגם אין מדליקים עבורו נרות בביתו או בבסיס – אם הוא רואה נרות חנוכה דולקים, עליו לברך בשעה ראייתם "שעשה ניסים לאבותינו". ואם דבר זה אירע בלילה הראשון, יברך גם "שהחיינו"⁵¹.

יש לברך על ראיית נרות חנוכה, גם אם רואים אותם בעזרת משקפת⁵².

הדלקת נרות במסיבת חנוכה

כאשר מתאספים חיילים למסיבת חנוכה, ראוי לקיים במקום הדלקת נרות ציבורית, כדי לפרסם את הנס בציבור. אבל אין לברך על הדלקה זו, כיוון שהמנהג להדליק בברכה נאמר רק בבית הכנסת, שהוא 'מקדש מעט' ויש בו דמיון לנס שאירע בבית המקדש, ולא בכל מקום ציבורי⁵³. ואם רוצים, אפשר

49. משנ"ב תרעג כה, חזון עובדיה עמ' קו. ועיין פרק ז הערה 6.

50. שו"ע תרעב ב, ומשנ"ב שם.

51. שו"ע תרעו ג. ועיין שם, שאדם שברך ביום הראשון "שהחיינו" על ראיית הנרות, כשידליק למחרת, לא יברך שוב "שהחיינו", שכן כבר יצא ידי חובת הברכה. ועיין פרק ח, כמה פרטי דינים בעניין זה.

52. הלכות חגים לגר"מ אליהו פרק נח סעיף טו.

53. הליכות שלמה פרק יז סעיף ד, ציץ אליעזר חלק טו סימן ל, מנחת יצחק חלק ו סימן סה אות ג, ישא יוסף חלק א סימן קלח אות ד, בשם הגרי"ש אלישיב, מקראי קודש לרב הררי פרק י

לברך את הברכות ללא הזכרת שם ה', ולהבליע את הדילוג בנעימה⁵⁴. ואם המסיבה היא בחדר האוכל של הבסיס, אפשר לכבד יוצא אשכנז שעדיין לא הדליק נרות, שידליק נרות בברכה ויצא ידי חובה בהדלקה זו.

מסיבת חנוכה שמתפללים בה ערבית, יש סוברים שאף בה אין להדליק נרות בברכה⁵⁵. ויש חולקים וסוברים שאפשר לברך בה, כשם שמדליקים ומברכים בבית כנסת⁵⁶, וכן הלכה⁵⁷.

הערה כג, בשם הגר"מ אליהו, שבט הלוי חלק ד סימן סה, אור לציון חלק ד פרק מב שאלה יא, שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעא ס"ק כט, בשם הגר"ח קנייבסקי, חוט שני עמ' שיד, תשובות והנהגות חלק א סימן שצח, ירושלים במועדיה עמ' רנו, דבר חברון מועדים עמ' שיט, וכן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א. ועיין חזון עובדיה עמ' מז, ושו"ת אז נדברו חלק ו סימן עה, ומשנת יעקב (רוזנטל) זמנים חלק ב הלכות חנוכה פרק ג סוף הלכה ד, שחולקים. ועיין שבט הלוי חלק ד סימן סה, וירושלים במועדיה עמ' קצז, ודבר חברון מועדים עמ' שיט, שאין לברך באירוע ציבורי, גם אם יש באירוע אנשים שאינם מדקדקים במצוות ואינם מדליקים נר חנוכה בביתם.

54. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

55. עיין אשרי האיש פרק לו אות י, אור לציון חלק ד פרק מב שאלה יא, קובץ מבית לוי גיליון י עמ' יט, בשם הגר"ש ווזנר, שונה הלכות עם הערות תורת המועדים סימן תרעא ס"ק כט, בשם הגר"ח קנייבסקי, חוט שני עמ' שיד, תשובות והנהגות חלק א סימן שצח, ירושלים במועדיה עמ' רנו, דבר חברון מועדים עמ' שיט.

56. מקראי קודש לרב הררי פרק י הערה כג, בשם הגר"מ אליהו.

57. כן כתב לנו הגר"י אריאל שליט"א.

הערות למעיין

- א. המשפט הראשון בכל הערת שוליים מציין את המקורות שמהם נלקחו הדברים.
- ב. כאשר מופיעים במשפט הראשון כמה מקורות המופרדים על ידי פסיק (ללא וי"ו החיבור ביניהם), הדברים מופיעים בכל אחד מהמקורות המצוינים. לדוגמה: כאשר מצוין "חיי אדם קלח ב, משנ"ב תקנד ה", הכוונה היא שהדברים מופיעים במלואם גם בחיי אדם וגם במשנה ברורה.
- ג. כאשר מופיעים במשפט הראשון כמה מקורות המופרדים על ידי פסיק עם וי"ו החיבור ביניהם, הדברים אינם מופיעים במלואם בכל מקור בפני עצמו, אלא רק בצירופם יחד. לדוגמה: כאשר מצוין: "שו"ע תקנד ב, ומשנ"ב שם יג", הכוונה היא שהמקור לדברים הוא בצירוף דברי השלחן ערוך והמשנה ברורה יחד.
- ד. כאשר מקור מופיע במשפט הראשון ללא המילה "עיין" לפניו, הדברים מפורשים במקור.
- ה. כאשר במשפט הראשון המילה "עיין" מופיעה לפני המקור, אפשר שהדברים אינם מפורשים במקור אלא קרובים לו.

